

КРИСТИ ГОЛДЪН
WARCRAFT
ОФИЦИАЛНАТА ИСТОРИЯ НА
ФИЛМА

Част 0 от „Вселената на Warcraft“

Превод от английски: Камен Велчев, 2016

chitanka.info

ВЪВЕДЕНИЕ

Тронната зала на Стормуинд^[1] се къпеше в лунната светлина, от която белият камък на пустия престол сякаш мъждееше в собствен блясък, а клекналите в основата му златни лъвове се превръщаха в сребристи зверове със зловещо мрачни очи. Млечните лъчи подчертаваха остриетата на изложените на показ оръжия, а сенките, до които бледите им пръсти не достигаха, изглеждаха като черни дупки в пространството. Някой с богато въображение би допуснал, че декоративните брони в сумрака изобщо не са празни.

Една-единствена лампа отправяше предизвикателството си под формата на топла светлина, къпеца съсредоточеното изражение на дете с две издялкани играчки в ръце. Едната бе войниче с оцветена броня, подобна на истинските, окачени по всички краища на помещението. Другата бе на изгърбен звяр — зелен, с глиги и брадва, наполовина на размера на дървения си противник.

По пода бяха разпилени други войници и зверове. Повечето от чудовищата стояха все още на краката си, докато повечето от войниците лежаха уж посечени.

В стаята стана по-светло, когато вратата се отвори. Момчето се обърна раздражено, че някой го прекъсва, и лицето му се намръщи, когато разпозна влезлия. След това се върна към играта си.

— Аха — каза мъжът с младежки глас, — значи тук се криеш.

„Принцовете не се крият — помисли си момчето. — Те ходят, където си пожелаят, щом поискат да останат сами. Това не е криене.“

Мъжът се приближи и застана до него. На мъждукащата светлина на лампата нито косата му изглеждаше толкова сива, колкото бе в действителност, нито белегът от окоето до брадичката му бе толкова отблъскващ, колкото на дневна светлина. Той заразглежда бойното поле на момчето.

— Как върви битката?

„Сякаш не може да види. Сякаш не си спомня.“

Първоначално момчето не пророни и дума, докато гледаше малките зелени фигурки, след което каза разгневено:

— Всички орки заслужават да умрат. Когато стана крал, ще бъда като Лотар и ще ги избия *всичките!*

— Лотар е войник — с мек глас отбеляза мъжът. — Той се бие, защото това е неговият дълг. Ти ще бъдеш крал. Твоят дълг ще е да се бориш за справедлив мир. Не смяташ ли, че воювахме достатъчно?

Момчето не отговори. Справедлив мир. Достатъчно война.

Невъзможно.

— *Мразя ги!* — изкрещя то.

Гласът му зазвъня в тишината. От очите му потекоха сълзи.

— Знам — бързо отговори мъжът и това, че не направи забележка на момчето, го успокои донякъде. — Невинаги обаче отговорите се крият във войната. Трябва да разбереш, че не всички орки са зли, дори да изглежда така.

Момчето се намръщи и хвърли скептичен поглед на мъжа. Кадгар беше много мъдър, но думите му се струваха странни на момчето.

— Знаеш — продължи Кадгар, — че орките дойдоха от друг свят, далеч от нашия.

Той вдигна ръка и раздвижи пръсти. Над дланта му се оформи червеникавооранжева топка. Момчето я загледа с интерес. Обичаше да наблюдава магиите на Кадгар. Топката се завъртя и около нея запукаха зелени искри.

— Той умира — продължи Кадгар, — бил погълнат от черната магия *фел*.

Очите на принца се разшириха, докато зелените искри поглъщаха образа на прашната кафеникава планета.

— Орките трябвало да бягат. Ако не... щели да умрат, заедно със света си.

В момчето нямаше и пращинка съжаление нито за орките, нито за загиващия им свят. Пръстите му се свиха около играчката в дланта му.

— Затова тези зелени чудовища завладяха нашия свят!

— Когато дойдоха в Азерот, не всички бяха зелени. Обзалагам се, че това не го знаеше, нали?

Принцът предпочете да замълчи, вместо да признае невежеството си, но любопитството надделя.

— Само покварените от *фел* бяха зелени — продължи Кадгар. — Тя ги променила. Срецнахме обаче орк, който й устоял. Орк, който почти успя да предотврати войната. Името му беше... Дуротан.

* * *

В Залата на Въздуха нямаше нужда от прозорци. Както си личеше от името ѝ, тя бе зала на въздуха — пълна с него, отворена за него.

Чужденците биха се възхитили на гледката, биха останали бездиханни от красотата и страховитостта ѝ, чудейки се как е възможно Съветът на шестте да стои тук, без да се притеснява за безопасността си. Но тук, във Виолетовата крепост на Кирин Тор, чужденци никога не бе имало, и никога нямаше да влязат.

Също като самата магия, залата бе предназначена само за магьосниците.

Синьото небе и белите облаци, които представляваха покрива и стените се открояваха на фона на златния и пурпурния цвят на каменния под. На него бе изобразен огромен символ — стилизирано око. Момчето, което пристъпи в очертанятия му, си помисли, че той е особено подходящ именно за днешния ден.

Беше на 11 години, средно високо, с кестенява коса и очи, които меняха цвета си между синьо и зелено в зависимост от светлината. Облечено в бяла туника, то бе в центъра на вниманието на целия Съвет на Кирин Тор.

Членовете на Съвета се бяха изправили високо над него на една кръгла платформа, облечени във виолетови роби, избродирани с образа на същото Око, което ги гледаше изотдолу от пода. Те и Очите по тях се бяха втренчили в момчето, както то би заковало погледа си в някое насекомо. На него обаче не му пукаше и бе обзето главно от любопитство, а на погледите им отвърщаше смело, повдигнал вежда.

Една от фигурите — висок слаб мъж с брада, толкова бяла, колкото стичащата се по стените на залата магия, кръстоса погледа си с

момчешкия и едва забележимо кимна. След това заговори, а мелодичният му глас есна в огромната зала.

— Съществува теория, според която всяка звезда в небето е отделен свят — каза архимайстер Антонидаас, — и всеки един от тях е дом на живи същества. Какво мисли нашият послушник по въпроса?

Послушникът отвърна на секундата.

— Никой свят не може да се сравнява с Азерот. Красотата му, жизнеността му, богатствата му са единствени по рода си.

— На кого може се вярва дотолкова, че да му се възложи опазването на това богатство?

— На този, който владее магията, и е в състояние да предпази света си. На Пазителя.

— Разбирам.

Устните на Антонидаас се извиха в лека усмивка. Послушникът се зачуди дали нямаше да е по-добре, ако говори малко по-смирено. Честно казано обаче, беше запааметил отговора толкова отдавна.

— Който владее магията? — продължи Антонидаас.

— Не всяка магия — на секундата реагира Послушникът. — Черната магия е забранена. Тя е огледало на покварата.

Осъзна, че думите му започват да звучат напевно и леко прехапа устна. Не трябваше да оставя впечатлението, че приема случващото се като шега.

— Черната магия — продължи по-тържествено — обръща употребения я срещу самия него.

— И какво научаваме ние от това?

— Че магията е опасна и трябва да се практикува само от посветените. Нито хора, нито джуджета, нито гномове или елфи, никой, освен Кириин Тор, не трябва да владее магията.

„Тя е само за нас — помисли си послушникът, докато наблюдаваше как сребърнобелите вълни се надбягваха по стените и тавана на Залата на Въздуха. — Не защото сме егоисти, а защото знаем как да боравим с нея.“

Внимателно наблюдаваше Антонидаас и видя как раменете му се отпуснаха облекчено. Първият етап беше минал и той не се бе издънил. Чудесно.

Възрастният магьосник се поусмихна, а очите му излъчваха доброта.

— Усещаме силата ти, Медив — каза той на послушника. — Възхищаваме се на концентрацията ти, на жаждата ти за знания. Можем да те проверяваме и подлагаме на изпитания, но отговорът на най-важния въпрос можем да получим само тогава, когато вече ще е прекалено късно.

Медив се напрегна. Прекалено късно? Какво имаше предвид Антонидаас?

— Животът на Пазителя изисква от него саможертви, които не си в състояние да проумееш към настоящия момент. Въпреки това ние изискваме от теб още сега като момче да обвържеш бъдещето си с бремето на това призвание.

Антонидаас присви очи и гласът му зазвуча по-сурово.

„Започва се“ — помисли си Медив.

— Готов ли си за всички изпитания, които ще те подготвят за деня, в който ще станеш повелител на Кулата на Каразан?

Медив не се поколеба нито миг.

— Готов съм.

— *Товава ни го докажи!*

Създанието бе родено в мрака, недостъпен за бялата магия. От мрачните сенки изпълзя нещо изкривено, черно като мастило, и се извиси над момчето. Инстинктивно Медив зае бойна стойка — реакция, толкова дълбоко вкоренена в него, че дори изненадата не успя да го свари неподготвен. Твартата пред него отвори уста, пълна със зъби дълги две педи, и издаде звуци, от които вътрешностите на Медив се свиха. Докато се изправяше над него, момчето забеляза, че по тялото ѝ не падаха светлосенки, сякаш светлината потъваше в него. Това я караше да изглежда още по-ужасяващо. Създанието бе изтъкано от кошмари, а ръцете му завършваха с нокти като бръсначи...

По тялото не падаха светлосенки.

Не беше истинско. Разбира се, че не беше истинско! Медив хвърли един бърз поглед на стаята и ето, видя как майстер Финден мърмори нещо в дебелия си бяла брада. С усилие спря усмивката, която напираше да разцъфти на устните му.

Вдигна ръка. Над дланта му се оформи малка бяла топка енергия, която запрати... към Финден. Във въздуха топката се разстла в малък квадрат, който се уви около устата на магьосника с такава сила, че той

залитна. Застаналите наоколо го уловиха и наранено остана единствено голямото му его.

Мрачното създание изчезна. Медив погледна към Антонида и си позволи лека усмивка. Очите на архимайлера блещукаха, когато погледите им се срещнаха.

— Не очаквах точно това — заяви той, — но въпреки всичко беше доста... ефикасно.

Подът под краката на Медив се раздвижи. Изненадан, той отскочи назад, докато гледаше как зеницата на Окоето започна да се разтваря. Запленен видя как отдолу се разкри извор бяла бълбукаща вода. В следващия момент дъхът му секна. Осъзна, че в дълбините гори невъзможен бял огън.

Високо над него Антонида замърмори някакво заклинание и се понесе във въздуха надолу към ученика си. Усмихна се и Медив прочете гордост в усмивката му.

— Подай ръка, Медив — каза Антонида.

Момчето се подчини безмълвно и положи малката си бледа ръка в изсъхналата длан на учителя си. Архимайлера я обърна с дланта нагоре.

— Ще дойде ден, в който ще бъдеш призован.

Погледът на Медив се стрелна към белия пламък, след което се върна към лицето на Антонида.

— Обетът ти носи клеймото на Светлината — продължи магьосникът.

С едната си ръка продължи да държи тази на Медив, а с другата неподозирано бързо за годините си нави белия ръкав на дрехата му до лакътя. Внимателно извъртя момчето към огъня, който гореше в дълбините на водата. Медив потръпна. Неестественият, но прекрасен бял пламък бе по-горещ, отколкото бе очаквал. Погледът му се отклони към протегнатата ръка и той усети как стомахът му се свива. Лед скова сърцето му пред лицето на непоносимата горещина.

— Никой магьосник няма да е твой другар, никой — твой господар. Отговорността е изцяло твоя.

Антонида пусна ръката на Медив и го побутна напред. Очите на момчето се разтвориха широко и дишането му се учести. Знаеше, че каквото и да се случи, няма да загине. Съветът не би го погубил.

Дали?

Дали щяха да го оставят да умре, ако се окаже, че по някаква причина е недостоен? Досега подобна мисъл не му беше минавала през ума и страхът скова крайниците му, разпростирайки се по тялото му с всеки удар на сърцето, каращ го да извърне лице от жегата на магическия огън. Инстинктите го караха да се отдръпне, но натискът върху гърба му неотстъпчиво го тласкаше напред. С пресъхнала уста, Медив се опита да преглътне, когато ръката му се приближи към треперливия език на магическия пламък.

Внезапно огнен език се стрелна напред, уви се около ръката му в агонизираща прегръдка. Сълзи потекоха от очите на момчето, докато пламъкът прогаряше и рисуваше върху кожата му. Миризмата на собствената му изгаряща плът изпълни ноздрите му, когато погледна досега бялата си ръка.

Още пушещо, Окоето на Кирин Тор отвърна на погледа му. Беше одобрен. Беше жигосан.

Болката още го мъчеше, но бързо бе прогонена от благоговението. Бавно вдигна поглед към насъбралите се досегашни негови съдници. Шестте мъже и жени бяха склонили глави в знак на одобрение... и уважение.

Никой магьосник няма да е твой другар, никой — твой господар.

— Пазителю — каза Антонидас и гласът му потрепери от гордост.

[1] За значението на имената на клановете, местностите, вълците и оръжията вижте списъка в края на книгата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Пътуването бе далеч по-дълго и ужасяващо, отколкото Дуротан, син на Гарад, внук на Дуркош, бе предполагал.

Кланът Фростулф бе един от последните, които се бяха отзовали на призива на магьосника Гул'дан. Макар древните истории да гласяха, че Фростулф са били номади, преди много време един от вождовете, верен на възвишенията Фростфайър почти толкова, колкото на племето си, бе помолил Духовете за разрешение да остане. Молбата му била удовлетворена и от отдавна, почти толкова дълго, колкото живота на древния техен пазител — планината Грейтфадър, кланът бе останал в Севера. Сами, горди, силни пред лицето на предизвикателствата.

Планината Грейтфадър обаче се бе разцепила и огнената ѝ кръв бе потекла към селото, а кланът Фростулф бе принуден да се върне към скитническия живот. Скиташе от място към място. Макар и сполетени от велики несгоди, на прегърбения и зловещ магьосник Гул'дан, чиято кожа бе оцветена в неестествен зелен цвят, му се наложи да ги кани два пъти да се присъединят към Ордата му, преди Дуротан да приеме, останал без избор.

Гул'дан бе дошъл при обсадените Фростулф с обещания, които Дуротан вярваше, че ще спази. Дренор, техният свят и дом на Духовете на Земята, Въздуха, Водата, Огъня и Живота, умираше. Гул'дан твърдеше обаче, че знае за друг свят, където гордите орки ще се радват на обилна плячка, бистра и хладна вода, където ще живеят достойно и гордо, а не с лица в праха, жертви на отчаянието, докато целият им свят линее и гине около тях.

Прашните и мършави Фростулф се влачеха през последните километри на изнурителното си пътешествие. Повече от цял цикъл на луната племето пътува от Севера към изсъхнало от палещите лъчи на слънцето място. Водата не им стигаше. Храната не им стигаше. Някои бяха умрели, неспособни да издържат на предизвикателството да изминат огромното разстояние. Дуротан се чудеше дали всичко това си

струваше. Молеше се на Духовете, но те бяха толкова слаби, че едва го чуваха.

Докато крачеше, Дуротан носеше двете оръжия, останали в наследство от баща му. Едното бе Тъндърстрайк, копие, покрито с руни и кожена ръкохватка. Дървената дръжка бе осеяна с резки за всеки отнет от него живот. Хоризонтална за животно, вертикална за орк. Макар хоризонталните да преобладаваха, не отсъстваха и вертикални.

Другото оръжие на баща му, а преди това на дядо му, беше брадвата Севър. Дуротан се грижеше тя постоянно да е остра като в деня на изковаването си и затова тя напълно отговаряше на името си.

Дуротан вървеше пеш, като бе оставил слабите и болните да яздят големите бели ледени вълци, които служеха на клана и като ездитни животни, и като верни другари и спътници в живота. До него пристъпваше вторият човек в клана — Оргрим Думхамър, а оръжието, на което бе кръстено семейството му, висеше праметнато през широкия му кафяв гръб. Оргрим бе сред малцината, които истински познаваха Дуротан, и на които вождът доверяваше не само живота си, но и тези на съпругата му и нероденото им дете.

Драка — воин, съпруга, бъдеща майка, яздеше вълка си Айс редом с Дуротан. През по-голямата част от пътуването тя бе сметнала за правилно да върви, но накрая Дуротан я помоли да се качи на вълка си.

— Ако не го направиш заради себе си или детето — беше казал той, — направи го заради мен. Много ме уморява постоянно да се чудя дали няма да се строполиш в праха.

Тя му се бе усмихнала, а устните ѝ се бяха извили около късите ѝ глиги, докато очите ѝ искряха от насмешка, която той така обичаше.

— Добре — бе отвърнала тя. — Ще се кача на Айс, но само защото се притеснявам да не се плъоснеш на земята, докато ме вдигаш.

В началото всички бяха весели. Племето се бе изправило и победило ужасяващ враг — клана Ред Уокърс, но в същото време бяха узнали, че повече не могат да разчитат на помощта на отслабените духове.

Дуротан беше уверил племето си, че те завинаги ще си останат Фростулф, дори когато се присъединят към другите орки в Ордата. Мисълта за месо, плодове, вода и чист въздух, все неща, от които

отчаяно се нуждаеха, го поддържаше. Дуротан разбра, че той, както и племето, погрешно бяха повярвали, че проблемите им ще се решат съвсем скоро. Трудното пътешествие бързо бе избило подобни мисли от главите им.

Погледна през рамо към племето си. Влачеха се, а не вървяха. Кокалите им се брояха, а това караше сърцето му да кърви от мъка.

Лекото докосване на половинката му по рамото привлече вниманието му. Насили се да ѝ се усмихне.

— Изглеждаш, сякаш ти трябва да си върху вълка, не аз — загрижено каза тя.

— Ще има време да яздим — отвърна Дуротан, — когато вълците ни крачат до нас с пълни търбуси.

Погледът на Драка прескочи към корема ѝ, върна се на неговия, след което очите ѝ прелъстително се присвиха. Той се засмя и остана учуден, че явно не бе забравил как се прави. Драка винаги знаеше как да го успокои, било то със смях, било то с ласки или с шамар, който да върне главата му на раменете. А детето...

Той знаеше каква е истинската причина да напуснат Фростфайър. Драка беше единствената бременна в целия клан Фростулф. Дуротан не успя да намери причина, заради която да остави детето си, а и което и да е оркско дете, да се роди в свят, който не би го отгледал.

Пресегна се и докосна корема, заради който постоянно се закачаше с нея, като положи огромната си кафява длан върху миниатюрния живот в него. Припомни си думите, които бе изрекъл пред клана вечерта преди потеглянето на път:

Каквото и да разказват преданията за миналото, каквото и да предписват ритуалите, каквото и закони и традиции да спазваме, има един закон и една традиция, която никога не трябва да бъде нарушавана. Че вождът винаги трябва да взема най-доброто решение за племето си.

Усети натиск под дланта си и се усмихна от щастие, че детето в утробата явно също се съгласяваше с решението му.

— На това тук явно много му се марширува редом с теб — отбеляза Драка.

Преди Дуротан да е в състояние да отговори, някой го повика.

— Вожде! Намерихме ги!

Последна милувка и Дуротан се обърна към Курворш, един от съгледвачите, които бе изпратил напред. Повечето Фростулф оставяха косата си да израсте, защото в студа от нея имаше полза. Курворш обаче, също като мнозина други, бе предпочел да си обръсне главата, след като поеха на юг, като остави само един кичур, който да сплита. Вълкът му спря пред Дуротан с изплезен от жегата език.

Дуротан подхвърли на Курворш мях с вода.

— Първо се напий, после докладвай.

Курворш загълта жадно, след което върна мяха на главатаря си.

— Видях на хоризонта някакви постройки — задъхано започна той. — Шатри като нашите. Ужасно много! В небето се издигаше дим от десетки... не, стотици огънове, а по краищата имаше стражеви кули, които да следят за пристигането ни.

Поклати глава от изумление.

— Гул'дан не ни излъга, като каза, че ще събере всички орки на Дренор.

Камък, който самият той не подозираше, че носи, падна от сърцето на Дуротан. Не си беше позволил да мисли, че ще закъснеят, или че цялото това събитие е просто някакво преувеличение. Думите на Курворш бяха далеч по-голямо успокоение за вожда, отколкото някой подозираше.

— Колко далеч от тук? — попита той.

— Около половин ден път. Ще пристигнем навреме за разпъване на вечерния бивак.

— Може да имат храна — обади се Оргрим. — Нещо прясно убито, печачо се над жаравата. Толкова на юг не идват клефтхуфи, нали? Между другото, какво ядат южняците?

— Каквото и да е, ако е прясно уловено и се пече на огъня, не се съмнявам, че ще го изядеш, Оргрим — отбеляза Дуротан. — Нито който и да било от племето. Не трябва обаче да се надяваме. Не трябва да се надяваме на нищо.

— Помолиха ни да се присъединим към Ордата, направихме го. — Гласът бе на Драка и се разнесе до него, а не отвисоко. Явно бе слязла от вълка. — Носим оръжията си: стрели, чукове и копия, идваме с ловните и бойните си умения. Идваме да служим на Ордата, за да можем всички да сме силни и да ядем. Ние сме Фростулф. Те ще са доволни, че сме дошли.

Очите ѝ горяха и брадичката ѝ леко се повдигна. Когато била млада и крехка, Драка била Прокудена. Беше се върнала като един от най-свирепите воители, които Дуротан бе виждал през живота си, и бе донесла на клана знания за чужди култури и обичаи, които се бяха оказали изключително полезни.

— Драка е права — заяви той.

Посегна да я качи на гърба на Айс, но тя отказа с жест на ръката.

— След като е права — съгласи се тя с усмивка, — ще върви редом с вождата и съпруга си, когато кланът се представя пред Ордата.

Дуротан погледна на юг. От дълго време небесата бяха безмилостно ясни, без намек за дъжд. Сега обаче видя сивкав облак. Докато го оглеждаше, изотвътре го освети зловещо зелена светкавица.

Курворш беше преценил скоростта им на придвижване съвсем точно. Слънцето точно залязваше, когато пристигнаха в лагера, като оставаше достатъчно време за вдигане на шатрите и приготвяне на вечерята.

Дуротан не беше свикнал със звука на толкова много разговарящи, а непознатите гледки бяха толкова много, че го измориха. Погледът му обхождаше големите кръгли шатри, подобни на тяхната с Драка, като накрая се спря на един участък от полето, който бе ограден с въжета, за да могат вътре да играят децата от многобройните кланове. Отвори сетивата си за всички миризми и звуци — разговори, смях, думите и мелодията на лок'ваднод, биенето на барабани, толкова много, че земята буквално се тресеше под нозете му. Миризмите на огньовете, печаци се хлябове и мръвки месо, бълбукането на яхнии и острата, но не и неприятна мускусна миризма на вълци и орки се смесваха и гъделичкаха обонянието му.

Курворш не беше преувеличил. Дори май беше подценил колосалния размер на това наглед безкрайно море от шатри и дървени постройки. Фростулф бяха от най-малките кланове, Дуротан беше наясно с това. За момент не беше в състояние да проговори. Най-накрая си върна дар словото.

— Оргрим, толкова много кланове на едно място. Лафинг Скъл, Блекрок, Уорсонг... всички са тук.

— Това е една велика войска — отбеляза приятелят му. — Чудя се само дали е останал някой, с когото да се сражава.

— Фростулф.

Гласът бе спокоен, почти отегчен. Дуротан и Оргрим се извърнаха, само за да застанат лице в лице с два плещести орка, които се приближаваха към тях. Бяха нетипично грамадни и мускулести, особено като се има предвид, че светът загиваше и храната бе толкова оскъдна. За разлика от Фростулф, които разполагаха само с няколко доспехи, разчитайки на кожа с шипове за защита, тези орки носеха чисто нови блестящи брони на раменете и гърдите си. В ръцете си държаха копия и се движеха изключително координирано и целеустремено.

Не обаче пращящите от здраве тела или лъскавите брони привлякоха погледа на Дуротан.

Кожата им беше *зелена*.

Беше някакъв ненатрапчив нюанс, различен от почти тревистото зелено на Гул'дан, водача на Ордата, който бе посетил Севера със също толкова зелената си робиня Гарона. Това тук беше по-тъмно, далеч повече наподобяващо типичния кафяв цвят на оркската кожа. Въпреки всичко неестественото зелено се забелязваше.

— Кой сред вас е главатарят? — попита един от тях.

— На мен се пада честта да предвождам клана Фростулф — гордо заяви Дуротан и пристъпи напред. Орките го огледаха от глава до пети, след което хвърлиха и един одобрителен поглед на Оргрим.

— Вие двамата. Последвайте ни. Блекхенд иска да ви види.

— Кой е Блекхенд? — настоя Дуротан.

Един от тях спря с крак във въздуха, извърна се назад и се усмихна. Гледката беше грозна.

— Щом се интересуваш, вълчо кутренце, ще ти кажа — отговори той. — Блекхенд е водачът на Ордата.

— Лъжеш — изплющя гласът на Дуротан. — Водач на Ордата е Гул'дан!

— Гул'дан ни доведе тук — обади се вторият орк. — Той знае как да ни заведе до новата земя. Той избра Блекхенд да води Ордата по време на битка, за да громим враговете си.

Оргрим и Дуротан размениха погледи. Досега никой не беше споменал битки за завладяването на „новата земя“, обещана от Гул'дан

първо на баща му Гарад, а после и на самия него. Дуротан беше орк, но на първо място беше вожд на племето Фростулф. Щеше да се изправи срещу всекиго, за да подсигури бъдещето на народа си, бъдещето на нероденото си дете. Фактът обаче, че Гул'дан не бе счел за уместно да спомене за битки, малко го притесняваше.

С Оргрим бяха приятели от детинство и всеки можеше да прочете мислите на другия. Затова и двамата замълчаха.

— Блекхенд остави инструкции за момента, когато пристигнете — заяви първият орк, като добави с подигравателна гримаса, — ако някога насъберете смелост да напуснете Фростфайър.

— Домът ни вече го няма — сухо отбеляза Дуротан. — Както и вашият, както и домът на всеки друг клан.

Вторият орк се обади, а гърдите му се изпъчиха гордо:

— Ние сме Блекрок. Блекхенд е наш предводител отпреди момента, когато Гул'дан го намери за достоен да води Ордата. Елате с нас, Фростулф. Оставете женските тук. Там, където отиваме, могат да стъпват само воини.

Дуротан сбръчка вежди и бе на косъм да направи язвителна забележка, но в този момент се разнесе измамно любезния глас на Драка.

— Скъпи, отидете с Оргрим и се запознайте с Блекхенд — каза тя. — Племето ще очаква завръщането ви.

След което се усмихна.

Драка знаеше да подбира битките си. Тя бе точно толкова воин, колкото и Дуротан, но в сегашното си състояние бе напълно наясно, че никой, за когото битката е по-важна от храната, няма да я приеме сериозно.

— Тогава намерете място за шатрите — отвърна Дуротан. — Ще се срещна с този Блекхенд от клана Блекрок.

Стражите ги поведоха през лагера. Първо минаха между семейства с деца, заобиколени от готварски принадлежности и кожи за спане, но после около тях се заредиха орки с белези и суров поглед, почистващи, поправящи и ковящи нови оръжия и брони. От една шатра на ковач се носеше звънът на чук, стоварващ се върху метал. Други дялаха каменни колелета. Трети изработваха стрели и остреха ножове. Всички хвърляха по един бърз поглед на двамата Фростулф, като повече внимание отделяха на Дуротан.

До ушите му долетя вик „Лок’тар огар!“ и звук от стомана, удряща стомана. *Победа или смърт.* Какво ставаше тук? Без да обръща внимание на ескорта си, той се насочи към звука и си проби път до един широк ограден кръг, в който имаше биещи се орки.

Първото нещо, което видя, беше една пъргава женска, въоръжена само с два зловещи на външен вид ножа, която се шмугна под ръката на атакуващ я с боздуган орк, оставяйки гънка черно-червена кървяща ивица по ребрата му. Имаше възможност да нанесе смъртоносен удар, но не го направи. Дуротан се извърна към друга група биещи се орки, този път четирима срещу един, а до тях имаше и двубой.

— Тренират — обърна се той към Оргрим и успокоено въздъхна. След това се намръщи. Поне една трета от трениращите орки беше с онзи нездравословен зелен оттенък на кожата.

— Фростулф, а? — се разнесе зад тях нисък бумтящ глас. — Не сте точно чудовищата, които очаквах.

Двамата се извърнаха и видяха един от най-огромните орки, които някой от тях беше виждал през целия си живот. Нито Дуротан, нито Оргрим бяха дребни, като Оргрим бе дори най-едрият Фростулф от поколения насам, но на Дуротан му се наложи да погледне нагоре, за да види лицето на говорещия. Кожата му бе чисто кафява, без никакъв намек за зелено, лъщеше или от пот, или от мазнина, и цялата бе покрита с татуировки. Масивните ръце бяха целите черни от мастилото, а очите му закачливо блещукаха с одобрение в погледа, когато се насочиха към тях.

— Ще видиш, че напълно отговаряме на описанието — тихо отвърна Дуротан. — В Ордата ти няма по-изкусни ловци от нас, Блекхенд от клана Блекрок.

Блекхенд вдигна лице към небето и се разсмя.

— Нямаме нужда от ловци — каза накрая той. — Това, от което се нуждаем, са воители. Равен ли си на тези, които дойдоха преди теб, Дуротан, сине на Гарад?

Дуротан хвърли поглед към кървящия орк, когото бяха издебнали със свален гард.

— По-добър съм — заяви той, и това си беше самата истина. — Когато Гул’дан дойде и помоли Фростулф да се присъединят към Ордата... и двата пъти... не спомена нищо за битки за завладяване на новата земя.

— Е, да — каза Блекхенд, — обаче какво му е интересното просто да отидеш някъде? Ние сме орки. Сега ние сме Орда от орки! И ще завладеем новия свят. Поне тези от нас, в които има достатъчно смелост да го направят. Теб не те е страх, нали?

Дуротан си позволи лека усмивка, която изкриви устните му около долните глиги.

— Страх ме е само от празни обещания.

— Смело изказване — одобри Блекхенд. — Прямо. Добре. В армията ми няма място за блюдолизци. Ако беше дошъл утре, Дуротан, щеше да си закъснял. Щеше да останеш при старците и болните.

Дуротан се намръщи.

— Някои от нас ще останат тук?

— Само в началото. Заповеди на Гул'дан — обясни Блекхенд.

Дуротан се замисли за майка си Гая, Пазителката на преданията, за старшия шаман Дрек'Тар, за децата... за съпругата си, очакваща дете.

— Не съм се съгласявал на такива условия!

— Ако се противопоставиш, с удоволствие ще ти отправя мак'гора.

Мак'гора беше древна традиция, позната и практикувана сред всички оркски племена. Това бе битка на честта, орк срещу орк, отправено и прието предизвикателство. И се водеше до смърт. Преди няколко месеца, напълно наясно с оредяващите редици на клана си, Дуротан бе отказал да убие съплеменник, който го беше предизвикал на мак'гора. Блекхенд очевидно не страдаше от подобни скрупули.

— Утре сутрин Гул'дан ще ни поведе към новата ни родина — каза Блекхенд. — Първата вълна, която ще помете враговете ни, ще се състои само от воини. Елитът на Ордата. Можеш да доведеш младите, здравите, бързите и свирепите. Най-добрите си воини.

Дуротан и Оргрим размениха погледи. Ако тази нова земя можеше да застраши живота на по-уязвимите, стратегията беше правилна. На по-силните се падаше да я направят безопасна.

— Има смисъл в думите ти, Блекхенд — заяви той спокойно. — Фростулф ще се подчинят.

— Добре — отговори Блекхенд. — Фростулф може да не изглеждат като чудовища, но щеше да е жалко да ви избия, без преди

това да ви видя как умеете да се сражавате. Ела, нека ти покажа силата, с която орките ще се стоварят върху нищо неподозиращия нов свят.

ГЛАВА 2

Докато Дуротан и Оргрим се завърнат, мракът вече се бе спуснал. Под напътствията на Драка племето се бе заело да сглобява шатрите. Пред всяка една от тях знамето на Фростулф — бял вълк на син фон, безжизнено висеше в горещия неподвижен въздух. Дуротан обхвана с поглед морето от разнообразни постройките, не само техните, но и на другите племена. И техните знамена изглеждаха така, както се чувстваше самият той.

Изведнъж повя лек вятър, флаговете помръднаха, а във въздуха се разнесе ароматът на печачо се месо. Дуротан плесна Оргрим по гърба.

— Утре да се случва каквото ще. Тази вечер ще ядем!

— Коремът ми ще е много доволен — заяви Оргрим. — Кога за последно сме яли нещо по-голямо от заек?

— Не си спомням — отговори Дуротан, като внезапно му докривя.

По време на пътуването дивечът бе дори още по-оскъден, отколкото в замръзналия Север. Принуждаваха се да ядат най-вече дребни гризачи. Спомни си талбуците — деликатни, но свирепи, подобни на газели създания, както и клефтхуфите, чийто лов си беше чисто предизвикателство, но навремето осигуряваха на племето обилна прехрана. Зачуди се какви ли зверове е заварил Гул'дан тук, в пустинята, но прецени, че е по-добре да не знае.

Когато се приближиха към лагера на Фростулф, ги посрещна весел смях. Дуротан видя Драка, Гая и Дрек'Тар да седят около един от огньовете. Те и Оргрим Думхамър бяха племенният съвет на Дуротан. Винаги му даваха ценни съвети; Дуротан усети ненадейно възмущение, че се е подчинил на заповедите на Блекхенд. Ако трябваше да ги изпълни дословно, само Оргрим трябваше да се присъедини към основната сила на Ордата. Всички семейства се бяха скупчили около подобни малки огньовете. Децата дремеха, напълно

изтощени. Дуротан обаче забеляза пълните им коремчета, за пръв път закръглени от месеци насам, и това го зарадва.

Над огъня се въртяха няколко малки животни, набучени на шиш. Той хвърли на Оргрим унил поглед. Явно пак щяха да се хранят с животни, не по-големи от юмруците им. Е, поне беше месо, при това прясно, така че Дуротан реши да не се оплаква повече.

Драка взе един от шишовете от огъня и му го подаде. Дуротан впи зъби в него. Изгори устата му, но не му пукаше. Не си беше давал сметка от колко време не бе вкусвал прясно месо. Когато залъга глада си, той разказа на всички какво са видели с Оргрим, както и какво им е казал Блекхенд. За момент настана пълна тишина.

— Кого ще вземеш? — тихо попита Дрек'Тар.

Оргрим потърси с поглед нещо неопределено в далечината. Изражението му подсказа на Дуротан колко е облекчен приятелят му, че не е вожд, и че не му се налага да е приносител на лоши вести.

Дуротан заизрежда имената от списъка, който си бе съставил наум, откакто се бяха разделили с Блекхенд. Драка, Гая и Дрек'Тар не бяха включени в него. Когато свърши, тишината се проточи. Наруши я Гая.

— Няма да оспорвам решението ти, вожде — започна тя. — Щом така си решил, ще остана тук. Когато с Дрек'Тар бяхме посетени от Духа на Живота, той ни каза, че трябва да остана с племето. Сега разбирам какво е имал предвид. Може да съм шаман, може да се сражавам добре, но има по-млади, по-силни и по-бързи от мен. Освен това аз съм Пазителката на преданията. Духовете може да те пазят, но ако това начинание претърпи неуспех, трябва поне да опазим историята на народа си.

Дуротан благодарно ѝ се усмихна. Тя звучеше покорно, но на него му беше ясно колко силно иска да се бие редом със сина си.

— Благодаря ти. Знаеш, че в момента, когато всичко е безопасно, ще се върна за всички вас.

— И аз разбирам — обади се Дрек'Тар; от гласа му се процеждаше тъга.

Посегна към плата върху очите му.

— Аз съм сляп и стар. Ще съм само в тежест.

— Не — твърдо отсече Драка. — Любими, помисли си отново за Дрек'Тар. Той е шаман, а Духовете ни казаха, че ще бъдат и в новия

свят, където отиваме. Докато съществуват земя, въздух, огън, вода и живот, ще имаш нужда от шаман до себе си. Дрек'Тар е най-добрият сред нас. Той е лечител, а може да имаш нужда и от виденията му.

Ледени тръпки пробягаха по кожата на Дуротан и косъмчетата по ръцете му настръхнаха. Неведнъж виденията на стария шаман бяха спасявали животи. Едно предупреждение от Духа на Огъня бе спасило цялото племе. Как можеше да остави Дрек'Тар?

— Няма да се сражаваш редом с нас — каза той. — Идваш като лечител и съветник. Мога ли да разчитам на думата ти?

— Винаги, вожде мой. За мен ще е достатъчна чест да дойда с теб.

Дуротан погледна Драка.

— Знам, сърце мое, че можеш да се биеш, но...

Внезапно млъкна и се изправи с една ръка на ръкохватката на Севър.

Имаха посетител — огромен почти колкото Блекхенд. Светлината на огъня освети тяло, сякаш изсечено от камък. Блекхенд може и да беше впечатлил Дуротан с размерите си, но този тук, макар и не толкова едър, бе по-мускулест и излъчваше мощ. Също като вожда си, и той бе татуиран, но докато на Блекхенд черна бе ръката, то при него челюстта му бе с цвета на среднощния мрак. Дългата му черна коса бе привързана отзад, а очите блестяха с отражението на пламъците на огъня.

— Аз съм Гром Хелскрийм, вожд на клана Уорсонг — обяви той, а погледът му обиколи присъстващите. — Блекхенд ми каза, че Фростулф най-накрая са пристигнали.

Изсумтя и пусна някаква торба в краката на Дуротан.

— Храна — отсече новодошлият. Нещо в торбата шаваше. Гром обясни: — Буболечки. Най-вкусни са живи и сурови, макар че и изсушени и стрити на брашно пак не са лоши.

След тези думи се ухили.

— Аз съм Дуротан, син на Гарад, внук на Дуркош — каза Дуротан, — Гром, вожде на Уорсонг, добре си дошъл около огъня ни.

Дуротан реши да не представя останалите, защото не искаше да привлича излишно внимание върху тях, особено след като бе планирал да вземе сутринта Дрек'Тар със себе си. Улови погледа на Драка, а тя

му кимна. Изправи се, дискретно докосна Гая и Дрек'Тар, след което ги заведе при друг от огньовете.

Дуротан посочи празните места и Гром седна до него с Оргрим. Прие шиш от огъня и с апетит отхапа от цвърчащото месо.

— Вече не вярвах, че ще се срещнем отново — започна Дуротан, — откакто преди години членове на племената ни ловуваха заедно.

— Помня моите хора да казват, че Фростулф са добри и честни ловци — призна Гром. — Може би само прекалено... — тук той се подвоуми над думата — ... резервирани.

Дуротан се въздържа да спомене пред Гром как Фростулф бяха описали Уорсонг. „Импулсивни, шумни, свирепи и откачени.“ Понякога определенията бяха използвани одобрително, понякога — не. Вместо това той каза:

— Гул'дан очевидно е успял да обедини всички кланове.

Гром кимна.

— Вие сте последните. Остават само още едни, но Гул'дан каза, че са измрели.

При тези думи всички Фростулф се размърдаха неспокойно. Дуротан се зачуди дали Гром има предвид Ред Уокърс. Ако наистина племето е било избито до последния орк, това бе добра новина и той нямаше да скърби за тях.

Гром продължи гордо:

— Ние бяхме едни от първите. Когато Гул'дан дойде при нас и ни каза, че знае пътя към нова земя, богата на дивеч, с чиста вода и врагове, с които да се сражаваме, се съгласихме веднага.

Той се засмя.

— Какво повече му трябва на един орк?

— Моят заместник Оргрим и аз се срещнахме с Блекхенд веднага след като пристигнахме — каза Дуротан. — Сподели ми плановете си да нахлуе в тази нова земя с отряд отбрани воители. Ние може да си говорим за оръжия и битки, но ми е интересно как се е подготвил Гул'дан за предстоящото.

Гром отхапа нова хапка, с която месото на клечката свърши, а той запрати дървото в огъня.

— Гул'дан е намерил начин да отидем в новия свят. Някакъв древен артефакт, останал заровен в земята цели епохи. Магията му го

завела до него, така че когато пристигнахме, започнахме веднага да копаем. Най-накрая го разкрихме, а утре ще го използваме.

Дуротан повдигна вежди.

— Дупка в земята?

— Утре ще видиш всичко — увери ги Гром.

Колкото повече Дуротан научаваше за плановете им, толкова по-малко му се нравеха.

— Звучи ми като гроб.

— Не е — увери го Гром. — Това е възраждането на нашите народи. Пътят към новия свят!

— И ти вярваш в това? — попита го Оргрим. Въпросът му прозвуча повече скептично, отколкото обнадеждено.

За момент Гром го погледна. След това повдигна силната си ръка и я протегна към огъня. На светлината Дуротан видя това, което досега сенките бяха крили. Също като на много от трениращите, и кожата на Гром Хелскрийм бе леко зеленикава. Когато проговори, думите му бяха насочени към Оргрим, а не към Дуротан.

— Вярвам на Гул'дан. Вярвам във *фел*. Неговата черна магия ме направи могъщ.

Той сви ръка и бицепсът му се изду като диня.

— Ще видите сами. И вие ще станете силни за петима.

— Блекхенд изглежда достатъчно силен и без магията — сухо отбеляза Дуротан.

Светлите очи на Гром пронизаха вожда на Фростулф.

— Защо да си достатъчно силен, когато можеш да си още по-силен?

Устните му се разтеглиха в зловеща, дивашка усмивка, Дуротан си зададе въпроса дали „още по-силен“ някога ще е „достатъчно силен“ за главатаря на Уорсонг.

Когато Дуротан се прибра в шатрата, Драка вече спеше на кожата, които бяха донесли със себе си от Севера. Преди време тя си почиваше върху купчина дебели топли кожи от клефтхуф, а шатрата ѝ беше шатрата тази на вожда — здрава конструкция от камъни и дърво. Имаше достатъчно добра храна, за да изхранва воинското си тяло, а и малкия живот, растящ в утробата ѝ — единственото крехко място по

цялата ѝ здрава снага. Сега единственото нещо, което отделяше тялото ѝ от студения камък, бяха няколко заешки кожи, а последните дни племето бе минало без никаква храна.

Гая бе настояла пред Дуротан при напускането си да вземат колкото се може повече неща от Фростфайър, за да опазят миналото си. Затова в този преносим подслон, едва държащ се, както и всичките им останали, се пазеха племенният герб и благословените от шаманите муски, които да укрепват бойния дух на племето и да го пазят от опасности. На една ръка разстояние лежаха всевъзможни оръжия — копия, брадви, чукове, боздугани, лъкове и стрели, мечове. Разбира се, и Тъндърстрайк. Дуротан свали Севър и я положи върху кожата, след което седна и се загледа в съпругата си.

У него се надигна нежност, докато обхождаше с поглед своята спътница в живота — лицето ѝ, дългата черна коса, издутия ѝ корем, който равномерно се повдигаше и спускаше. Със затворени очи тя протегна към него ръка.

— Мога да усетя погледа ти — рече тихо, а гласът ѝ бе преизпълнен с любов.

— Мислех, че си заспала.

— Бях.

Тя се претърколи по гръб, като неуспешно затърси поза, в която наедриялото ѝ тяло да се чувства комфортно. Ръката на съпруга ѝ се премести върху корема ѝ, като огромните му пръсти почти изцяло го закриха, а дланта му потърси да долови детето в нея.

— Сънувах как ловувам в снега.

Дуротан затвори очи и въздъхна. Усети почти физическа болка от спомена за познатия зимен студ по време на лов. Виковете, уханието на прясно пролята кръв, вкусът на питателното месо. Добри времена бяха. Дуротан се изтегна на кожата до нея и си спомни първата нощ след завръщането ѝ от изгнание. Беше търсил да изкопчи от нея какви ли не истории от пътешествията ѝ, лежаха един до друг както сега, без да се докосват. Гледаха звездите и издигация се към тях дим.

И беше доволен.

— Мислех си за име — обади се Драка.

Дуротан изсумтя. Ядоса се на себе си заради обзелата го носталгия. Сънят на Драка си беше просто сън, а не съзнателен

спомен. Времето, за което копнееше той, беше отминало и никога нямаше да се върне.

Взе ръката ѝ в своята и я подразни:

— Запази го за себе си, жено. Когато се запозная с него... или нея, аз ще измисля име.

— О, няма? — В гласа на Драка се прокрадна изумление. — И как така великият Дуротан ще даде име на сина си, ако не съм до него?

— Син?

Дуротан се надигна на лакът и я изгледа с полуотворена уста. Винаги досега бе живял с възможността детето му да е както момче, така и момиче. Полът бе без значение, стига детето да е здраво. Женските Фростулф бяха свирепи бойци, а Драка бе идеалният пример за това. Традициите обаче повеляваха, че само момче може да наследи водачеството на клана. Той премигна.

— Имала си видение като Дрек'Тар?

Тя се усмихна и повдигна рамене.

— Просто... така го усещам.

Дуротан отново се сети за първата им нощ заедно, както и за многото след нея. Не искаше да мисли за идните, когато щяха да са разделени. Не искаше да мисли за сина си, който щеше да се появи на света без баща си до себе си.

— Можеш ли да прикриеш корема си? — попита той, очаквайки с усмивка язвителния ѝ отговор.

Драка, която го познаваше до мозъка на костите, го удари по рамото, което макар и с любов, си беше доста силно.

— По-добре, отколкото ти твоята голяма тиква.

Дуротан избухна в искрен смях, който стопли душата му, а след секунда и Драка се присъедини към него. Изтегнаха се обратно на кожата и Дуротан отново положи ръката си върху корема ѝ. Щяха да пристъпят в новия свят заедно.

Независимо от всичко.

ГЛАВА 3

На следващата сутрин, докато Драка предвидливо прикриваше корема си с малък кръгъл щит отпред, тя улови погледа му и леко кимна, сякаш да затвърди увереността си, че може хем да прикрие бременността, хем да предпази бъдещия им син. Изминалите няколко години бяха толкова тежки, че през месеците на бременността си, малкото, което бе наддала като тегло, бе отишло директно за развиващия се плод. Нито мускулите ѝ се бяха отпуснали, нито острите черти на лицето подсказваха, че е бременна, особено като вече коремът ѝ не се виждаше. От това в момента може и да имаше полза, но Дуротан съжали, че е била принудена да търпи подобни лишения.

Дрек'Тар носеше наметало с дълбока качулка, в която криеше бялата си коса и плата, покрил обезобразеното му лице. Палкар, другият шаман, който се бе грижил за него с години, щеше да го води и сега. Дуротан се приближи към тях в очакване да се обяви началото на похода към „дупката в земята“.

— Не мога да ви обещаая, че няма да ви разкрият — каза той. — Ако решите да не поемате този риск, няма да ви обвинявам за нищо.

— Наясно сме — каза Дрек'Тар. — Всичко се случва по волята на Духовете.

Дуротан кимна. Драка вече се бе сбогувала с Гая и се оттегли встрани. Дуротан положи длани на раменете на майка си.

— Ти водиш племето, докато нас с Оргрим ни няма — каза и той. — Не се сецам за по-сигурни ръце, в които да оставя народа ни, от тези на Пазителката на преданията.

Очите на Гая бяха сухи, стоеше изправена, горда и силна.

— Ще ги браня с цената на живота си, сине. И когато се върнеш ще те последваме в този нов и девствен свят.

Всички знаеха, че може и да не се върнат. Неизвестните бяха прекалено много. Щяха да отидат там с магия, без да си имат и най-бегла представа какво ги очаква — разчитаха само на думите на Гул'дан. Ами ако бъркаше? Ами ако ги беше излъгал? Ами ако

опасностите бяха толкова големи, че дори орките не могат да ги преодолеят? В крайна сметка нищо от това нямаше значение. Този свят бе вече нетърпим.

— Убеден съм, че победата ни ще е светкавична — каза той, като се надяваше гласът му да е прозвучал по-убедено, отколкото се чувстваше самият той.

Отнякъде прозвуча рог. Дуротан прегърна Гая. За момент тя се притисна до него, след което го пусна и отстъпи назад. Дуротан погледна народа си, децата, орките — мъжки и женски, занаятчийци и шамани, нито един воин. Беше направил всичко за тях.

Скоро щеше да разбере дали на Гул’дан може да се вярва.

Орките на Блекхенд ги упътиха, като ги вляха в общия поток кафява и зелена кожа, бляскаща стомана, бяла кост и тропот сред праха. Дуротан отново се изуми от множеството маршируващи рамо до рамо орки, обединени от обща цел. В него се зароди надежда. Те са орки! За тях няма невъзможни неща! Каквито и същества да ги очакваха, щяха да паднат под техните нозе, оръжия и могъщия вик „Лок’тар огар!“.

Погледна Драка, която му се усмихна широко. Тя стисна ръката му за секунда, след което я пусна. Никой не я погледна. Дуротан забърза напред, понесъл Гъндърстрайк, Севър — привързана на гърба му.

Един от орките на Блекхенд тичаше покрай колоната и раздаваше заповеди.

— Свийте надясно.

Дуротан и Драка се подчиниха.

Тогава видяха изкопа.

— Хелскрийм беше прав — промърмори Дуротан. — Не е обикновена дупка в земята.

Цялото им племе щеше да заеме само малка частичка от огромната дупка, а дори и подредени рамо до рамо, всички щяха спокойно да минат през колосалната каменна структура, доскоро скрита в пясъка. Огромна и внушителна, тя представляваше величава крилата змия, усукала се в кръг, а от двете ѝ страни стояха две забулени фигури, всяка висока колкото сто орки. Дясната фигура и каменният стълб, от която бе изваяна, бе напълно освободена. Лявата част на портата все още бе плитко вкопана в земята. Част от нея бе

скрита зад скеле и повдигащи механизми, които превозваха орки, не по-големи от бълха, забързани по задачите си дори в този важен момент. Нямахше и помен от организация в колоната, и колкото повече орки се заглеждаха в това титанично съоръжение, толкова повече всичко заплашваше да се превърне в абсолютен хаос. Всички се разприказваха. Дуротан забеляза как орките на Блекхенд започват да се ядосват, а по лицата им личеше изтощение от постоянното повтаряне на заповеди, на които никой не обръщаше никакво внимание. Орките бяха свирепи, диви и силни. Те се подчиняваха на вождовете си, така че на черноръкия командир щеше да му се стъжни животът в опита да ги ръководи.

— Дуротан! — извика Драка. — Погледни!

Тя посочи най-горната част на портала. Там стоеше зеленокожият Гул'дан — невъзможно бе да го сбъркаш. Когато го видя, Дуротан се почувства, все едно от момента, в който магьосникът се бе появил за пръв път във Фростфайър, не бе изтекла и секунда. Изглеждаше по същия начин, подпрян на украсения си с малки черепи и кости жезъл. Качулката на наметалото му закриваше лицето, но дори от тук Дуротан виждаше бялата му брада и зловещо проблясващите в зелено очи. По наметалото му имаше още шипове, на които имаше набучени допълнителни малки черепи. Както преди, и сега Дуротан потръпна от обзелото го чувство на антипатия. Спомни си думите на Дрек'Тар, когато шаманът за пръв път видя магьосника: *Сенки витаят около този орк. Зад него крачи Смъртта.*

Зад прегърбения магьосник, с прекомерно тежка верига около тънката си шия, крачеше робинята му, мелезът Гарона. Дуротан я помнеше добре. Тя бе съпровождала господаря си и двата пъти в преговорите му с клана Фростулф. Втория път бе успяла да предупреди племето на Дуротан с думите: „*Господарят ми е зъл и опасен*“. Поведението ѝ с нищо не подсказваше, че е робиня. Ако не бяха презрителните погледи, които получаваше от някой орк, който изобщо благоволяше да погледне в нейна посока, Дуротан би си помислил, че господар е тя, а не магьосникът.

Чак тогава той осъзна, че двамата пред него подминават клетки, изградени от усукани изсъхнали клони, пълни със синекожи същества.

Пленници дранаи.

Една от тях протегна ръка и хвана Гарона. Отдалеч изглеждаше, сякаш моли нещо полуорка. Гарона се отскубна от нея, а Гул'дан заговори.

— Какво ли са направили, за да заслужат подобна участ? — зачуди се Драка.

Гласът ѝ бе пропит с болка и ужас. За разлика от повечето орки, които гледаха с презрение на синекожите дранаи, чиито крака бяха все едно взети от коза, тя бе пътувала известно време редом с тях. Беше разказала на Дуротан, че те изобщо не са страхливци, а просто отбягват конфликтите. Самият Дуротан знаеше, че това са храбри създания — съвсем безкористно и самоотвержено бяха спасили и върнали в клана три деца на Фростулф.

А сега бяха пленници на Гул'дан.

— Има ли значение? — каза той, като възненавидя язвителния си тон. — Гул'дан ни изпраща през този портал да нападнем обитателите на света, който лежи от другата му страна, да завземем земята им. Имаме нужда и от нея, и от него. Поне в момента трябва да правим това, което иска от нас.

Драка го погледна, след което затвори очи. Никой не може да спори с очевидната истина. Несъмнено дранаите не бяха направили нищо. Бе чувала за кланове, които ги избиват просто за спорта. Сигурно Гул'дан щеше да прави някаква демонстрация, преди да пусне орките в така лелеяната от тях нова земя.

Една дума на дранайски долетя до тях. Дуротан не говореше езика им, но точно тази я знаеше.

— *Детиш!* — ридаеше женската с все още протегната към Гарона ръка.

Детиш.

Детето ми.

Драка и Дуротан размениха ужасени погледи.

Чу се гръмотевица. Небето смени цвета си и стана жълто-зеленикаво. Ивица изумрудено зелена светлина обрамчи вътрешността на портала и от него към небето пробягаха зелени светкавици.

— Какво е това? — зачуди се Драка.

— Магията на Гул'дан — намръщено отговори Дуротан.

В момента, в който произнесе тези думи, магьосникът разпери ръце, докато с поглед обхождаше армията си.

— Смърт. Живот. Смърт. Живот. Чувате ли го?

Той вдигна ръка към ухото си и устните му се изкривиха в усмивка около глигите.

— Тупкането на живото сърце. Животът задвижва магията ми. Имаме затворници, само колкото да изпратим през портала най-силните ни воители, но и това ще е достатъчно. Враговете ни са слаби. Когато пристигнем, ще подхранваме пътя си с *тях*! Ще построим нов портал и когато е готов, ще прекараме през него *цялата* Орда!

Дуротан отново погледна към пленените дранаи. Баща му Гарад бе разказвал за младостта си, когато в знак на благодарност към Духовете за добрия улов, орките принасяли в жертва животно. Гул'дан бе казал, че неговата магия е нещо подобно. „Вие ядете плътта на тези животни, обличате се в кожата им. Аз се храня със силата и познанието, и съм облечен... в зелено.“

Магьосникът се обърна с лице към портала. Вдигнал високо с едната си разкривена ръка жезъла си с череп отгоре, той разпери ръце и изпъна гръб. Отвсякъде и отникъде се чу глас. Не звучеше като нищо, което Дуротан бе чувал. Нисък, дълбок, дрезгав, груб, пронизителен — тресеше костите. На Дуротан му се прииска да запуши ушите си. Устоя на порива и няколко пъти пое дълбоко въздух, за да се успокои, макар че сърцето му препускаше. От страх? От ярост? От очакване?

Дранайските затворници от двете страни на портала се изпънаха от болка, телата им се вцепениха. Зашеметен, Дуротан видя как от тях към Гул'дан се проточиха синьо-бели мъгляви пипала. Той отвори уста и запоглъща полупрозрачните спирали, окъпа се в тях, остави се да гаят цялото му тяло.

Зеленокожите орки в предните редици сякаш обезумяха. Зареваха и се втурнаха нагоре по стъпалата към портала. Дранаите се загърчиха в спазми. Кожата им избледня, телата им се съсухриха и състариха. Когато от тях останаха само кухи черупки, синият блясък в очите им помръкна. Жизнената енергия спря да се излива от тях, а зелената ивица на портала запука и се разгоря, сякаш тръпнеше от нетърпение. Оглушителен звук олюля Дуротан, когато от ръцете на Гул'дан към портала излетя и експлодира горящо кълбо. Допреди малко през отвора му можеха да се видят камъните и земята от другата му страна, но сега правоъгълникът се бе изпълнил с пулсиращи

вихрушки в злокобен зелен цвят. След това те се размиха, смениха цвета си и в тях започнаха да се разпознават синьото на небето, кафявото и зеленото на дърветата.

Гледка, заплатена с толкова много животи. Дали си струваше, дори това да осигуряваше оцеляването на племето му?

Горчивият отговор беше... да.

— В името на Ордата! — извика някой и всички подеха призива.

— В името на Ордата! В името на Ордата! *В името на Ордата!*

Оргрим метна на Дуротан една усмивка и се втурна покрай вожда си. Скандирането блъскаше в ушите на Дуротан като ударите на собственото му сърце, но той не се поддаде на порива да се затича като мнозина други. Обърна се и потърси с поглед половинката си. На въпроса в погледа ѝ отговори с думите: „Нека аз вляза пръв“. Ако някой умреше при преминаването, нека поне смъртта му послужи за предупреждение.

— *В името на Ордата! В името на Ордата!*

Драка послуша вожда си и забави крачка. Дуротан сведе глава, стисна още по-здраво Тъндърстрайк и промълви:

— В името на Фростулф!

След което пристъпи.

Драка се намръщи и стисна зъби, когато любимият ѝ изчезна в трептящия небесносин-дървеснозелен портал към... къде? Какво си бе мислил Дуротан? И други преминаваха, но никой не се връщаше. Не можеше да го чака да дойде да ѝ каже, че всичко е наред. Трябваше да бъде с него.

Сви ръце в юмруци и с гърлено ръмжене се втурна напред, редом с останалите крещящи, потни, обзети от кръвожадна ярост воини. С поглед, устремен право напред, Драка, дъщеря на Келкар, внучка на Ракиш, премина през портала.

Земята изпадна изпод краката ѝ.

Понесе се в мътна зелена светлина, сякаш потънала в езеро, загубила ориентация, а дъхът ѝ идеше на пресекулки. Зад нея се виждаше светлината на портала, а отпред — черен мрак. Пред нея се бяха разпънали като тънки зелени ивици светлина други орки, които сякаш плуваха и пропадаха в пространството. Все още долавяше

грохота откъм Дренор, но вече странно приглушен. От време на време някой проблясък раздираше погледа ѝ. Загърби вцепеният страх и се фокусира върху единственото нещо, което виждаше пред себе си — миниатюрна точица светлина сред обгръщания я мрак. Започна да се опитва да се добере до нея. Чувстваше се в безтегловност. Как тогава да се движи?

Разпери ръце, след което ги прибра към тялото си и напредна. Усмихна се и продължи. Новата ѝ родина се намираше на края на тунела. Съпругът ѝ я чакаше там. Сякаш в знак на протест, детето в утробата ѝ я ритна.

„Успокой се, малчо — помисли си Драка — Скоро ще...“

Болката я проряза, когато коремът ѝ се сви — досущ юмрук, готов за удар. Драка изпъшка от изненада. Досега не бе раждала, но бе говорила с другите женски. Знаеше какво я чака. Животът на орките бе изпълнен с опасности, така че бебетата се раждаха бързо и почти безболезнено, за да могат майките им веднага след това да са готови да се придвижват или бият при необходимост.

Това обаче...

Прекалено рано беше. Ужасната болка, която я разкъсваше, беше предупреждение, а не предвестник. Плодът се нуждаеше от поне още една цяла луна от защитата на утробата ѝ. Пот изби по тъмната ѝ кожа, докато Драка се опитваше да махне завързания щит и да го запокити нанякъде. Сега светлината бе по-близо. Около себе си виждаше формите и на други орки, всички устремени натам. За момент Драка се почувства едно с детето си. Сякаш и на двама им предстоеше да се родят.

Покрай нея премина още един орк, понесен в безтегловността. Дуротан! Той се пресегна, виждайки, че нещо я мъчи, но безпомощно се размина с нея, повлечен от безучастния поток. Видя и нещо друго — изкоренено дърво. Сви се на кълбо въпреки пронизващите я болки в опит да предпази детето си. Клоните му я одраскаха.

Протегна ръце напред, когато видя, че светлината се е усилила, ставайки почти непоносимо ярка след досегашния мрак. Търсеците ѝ пръсти заораха в нещо твърдо. Земя! Драка изръмжа от безсилие и заби остри нокти в почвата в опит да се изправи и да се отдалечи от портала.

Покрай нея затрополиха крака и тя се отдръпна от тълпата жадни за кръвопролитие орки. Мокра земя... вода... трева...

Изпищя от болка, когато нероденото ѝ дете сякаш я прониза отвътре с кинжал. Краката ѝ поддадоха и тя се строполи на мочурливата земя, докато се бореше за глътка влажен въздух.

— Драка! — долетя гласът на Дуротан.

На колене и лакти, Драка извърна глава и го видя да тича към нея. От нищото изникна една огромна ръка, цялата черна, която спря устрема на съпруга ѝ.

— Бременна? — изкрещя оркът. — Довел си тази *уачуук* в отряда ми?

— Пусни ме, Блекхенд — отвърна Дуротан. — *Драка!*

Повече не можеше да държи главата си изправена. Дуротан не бе до нея да ѝ вдъхва кураж, докато бебето им се появяваше на белия свят. О, Духове... Дали изобщо щеше да оцелее, родено толкова рано, залутано в страданията на майка си? Драка се разрида, но не от болка, а от мъка и ярост. Това дете заслужаваше нещо повече! *Заслужаваше да живее!*

Изведнъж някой се озова до нея, зашепна тихо в ухото ѝ:

— Шшш... шшш... Не си сама, Драка, дъще на Келкар, внучка на Ракиш.

Тя погледна нагоре през кичурите пропита с пот коса и погледът ѝ срещна този на зелените очи на Гул'дан.

Не!

Цялото същество на Дуротан крещеше при мисълта как Гул'дан, зеленокожият, господарят на черната магия, стои на неговото място, докато Драка дава живот на детето им. Задърпа се от ръцете на Блекхенд, но командирът го държеше здраво.

— Напъни се... — говореше Гул'дан с необичайна нежност в гласа. — Напъни...

Дуротан безпомощно наблюдаваше Драка, на колене и лакти, отмята глава назад и крещи, докато синът им се появяваше на белия свят.

Бебето бе неподвижно. Толкова неподвижно и толкова тихо. Дуротан отново се задърпа, а сърцето му заплашваше да изскочи от

гърдите. *Синът ми...*

Гул'дан държеше деликатното същество, толкова малко, почти цялото събрано в зелената му длан, и се надвеси над него.

Малките гърдички потръпнаха. Секунда по-късно плач се разнесе из въздуха и Дуротан си пое дъх, обзет от облекчение. Синът му бе жив!

— Добре дошло, дребосъче! — засмя се Гул'дан, след което повдигна бебето на Дуротан и Драка към небесата.

— Нов воин за Ордата! — извика той и около Дуротан се разнесе оглушителен рев. Той не му обърна внимание. Вцепенен, той бе забил поглед в малкото същество, неговия син.

Кожата му бе зелена.

ГЛАВА 4

Градът се давеше в прах, мараня и шум. В средата му гореше огън, както през всичките години досега. Екотът на чук върху нагорещено желязо и съскането на цвърчаща вода бяха безспирни. Въздухът миришеше на дим, макар огромната конструкция да се проветряваше достатъчно, за да е годен за дишане. Името отговаряше на характера на обитателите му — винаги точни, винаги целеустремени, винаги действени. Айрънфордж.

Кралят на подземната столица на джуджетата със своята кървавочервена брада и подпухнал нос придружаваше госта си през основната ковашка зона. Клатеше брада сякаш с недоверие, но краката му уверено го носеха напред. Вдигна дебел като наденица пръст към спътника си.

— Ти си единственият човек, за когото произвеждам остриета за плугове, Андуин Лотар — избумтя дълбокият му мелодичен глас. — Ти и армията ти от фермери можете да атакувате земята с помощта на джуджешката стомана, нали така? Тръпки ме побиват, само като го кажа. Какво ли ще кажат жените ми, ако ме чуят да си признавам подобни неща?

Андуин Лотар, единственият човек, за когото крал Магни Бронзбийрд произвеждаше остриета за плугове, се усмихна на стария си приятел. Висок, добре сложен, без да е прекомерно едър, Лъвът на Стормуинд се чувстваше комфортно в кралската компания. По-голямата част от живота си бе прекарал в битки (и пиянство) заедно с човека, понастоящем седнал на трона на Стормуинд, който също добре познаваше Магни.

— Професионално изкривяване на войника, господарю — каза той. Топлотата в гласа му придаде шеговитост на иронията и думите. — Колкото по-добре си върша работата, толкова по-рядко ми се налага да я върша.

Магни изсумтя в знак на несъгласие, след което смени темата:

— Както и да е, радвам се да те видя, стари приятелю. Ще натоварим каруците и ще ги изпратим на секундата, в която са готови.

Лотар се спря до един от сандъците и прокара длан особено внимателно по повърхността на едно от наистина най-fino изработените остриета на плуг по света.

— Ела — Магни продължи, — имам още нещо за теб.

Остави чука, който носеше, на една тясна маса до малка дървена кутийка. Лотар пристъпи към него, обзет от любопитство. Магни я отвори и Лотар надникна вътре. Върху кремаво бял плат лежеше нещо, невиджано от него досега. Изработено от метал, единият му край завършваше с голям отвор като на рог. Другият бе изкривен, а помежду им ги свършваше тръбичка. Встрани бяха подредени няколко метални сфери с големината на нокът. Лотар гледаше в недоумение.

— Какво е това? — полюбопитства той.

— Чудо на техниката — възкликна Магни, като посегна към предмета с благоговение, обикновено запазено за бащина милувка на новородено. — Гърмяща пръчка.

Извади предмета от кутията, държейки го за закривения край.

— Дръж я така — каза той. — Тук слагаш малко барут, пресоваш го леко с пръчката, едно топче след него, начукваш още малко, после кремъка така...

Той вдигна оръжието, гледайки по дължината му, сякаш опъваше лък. Съвси рошави вежди, съсредоточен, после го свали.

— Странна работа — измърмори той и разсеяно връчи подаръка на Лотар.

Мъжът го втъкна в колана си, след което се загледа в посоката, накъдето се бе втренчил Магни и видя един от кралските вестоносци да тича към тях с всички сили. Изпъна гръб, сетивата му се изостриха, цялото му тяло се напрегна в готовност светкавично да реагира при нужда. Джуджетата вървяха, влачеха се, трополяха, понякога дори подтичваха. Рядко бягаха, а когато го правеха, определено не беше по този начин. Нещо се бе случило.

Вестоносецът наближи — цветът на лицето му бе досущ този на брадата на краля му. Дори когато тичаше нагоре по стълбите, не забави крачка. Спря се и мигом падна на коляно пред Магни. Нямахше дъх да проговори, затова, докато на пресекулки поемаше наситения с мирис на метал въздух, просто му подаде навит на руло пергамент.

— Пий вода — нареди му Магни.

Дебелите му пръсти чевръсто разгърнаха свитъка. Докато той четеше, Лотар повдигна гърмящата пръчка, както го бе направил кралят, след което любопитно надзърна в отвора на металния цилиндър. Бръкна вътре и извади металното топче, след което го заизучава. Когато най-накрая върна погледа си върху лицето на Магни, Лотар видя, че изражението на стария му приятел се е вкаменило. Кралят бавно повдигна глава и посрещна въпросителния му поглед, а в очите му се четеше решителност и отънък на мъка.

— Може би трябва да се прибиращ у дома, приятелю. Един от гарнизоните ви е бил нападнат.

Лотар се наведе напред, на гърба на един от кралските грифони, устремен към Стормуинд. Създанието, полулъв, полуорел, бе едно от малкото, които Негово величество крал Лейн притежаваше, и рядко някой го възсядаше, освен при официални събития. Лотар смени позата си, подсказа на женската да ускори максимално, а тя се постара да го стори.

Мислите на Лотар препускаха със скоростта, с която птицата размахваше криле. Атакувани? От кого? Или от какво? В новината отсъстваха всякакви подробности. Не се споменаваха жертви или численост на нападателите, само това, че е имало нападение. Със сигурност не бяха тролове. Той, Медив и Лейн бяха натирили синекожите зъбати създания последния път, когато се бяха осмелили да се навъртат около Стормуинд. За бога, по случай победата дори издигнаха статуя на Медив.

Женската присви криле за рязко спускане и Лотар се вкопчи в седлото. Под него, застанали до казармите, двама от лейтенантите му — Карос, висок, с остри черти и постоянно нащрек, и тъмнокожия Варис, по-търпеливият и спокоен от двамата, го чакаха да кацне. Изглеждаха спокойни, но Лотар ги познаваше и знаеше, че е бил прав в предположенията си — нещо ужасно се бе случило.

Скочи от грифона в момента, в който тя кацна до постройката. Потупа я по главата, когато тя го побутна с клюн, след което подаде юздите на притичалия помощник. Тикна свитъка в ръцете на Карос и започна, без да губи и секунда:

— Получих вест, че сме били атакувани. Разказвай.

Варис му кимна, след което и тримата тръгнаха надолу по стълбите към лазарета. Свещниците хвърляха слаба призрачна светлина върху притихналите, увити в бели савани форми.

— Така е, командире, но и ние знаем колкото вас. От гарнизона получихме молба за подкрепления. Докато пристигнем обаче... те... всички бяха мъртви.

— Нито един оцелял? — Лотар беше изумен. — Нито един?

Премести поглед от тъмното лице на Варис към това на Карос.

— Не, командире. Заварихме само мъртъвци — отговори той. — Донесохме телата им.

— Два отряда съгледвачи също не се завърнаха — обади се отново Варис. — Ние... Телата...

Двамата войници размениха смутени погледи. Лотар бе известен с вдъхновяващите си речи към войниците, но сега му идеше да им кресне, само и само за да се разприказват.

— По-добре елате и вижте сам, командире.

Той почти хукна по коридорите на казармата в отчаян опит да навърже всичко, което знаеше, в смислено обяснение.

— *Целият гарнизон?* — настоя той. — И няма никой, който да е в състояние да каже нещо?

Последва тишина, нарушена само от трополенето на подковани ботуши по каменния под. Двамата войници отново се спогледаха.

— Хванахме един човек — накрая каза Варис.

— Претърсваше телата — допълни Карос.

Лотар го погледна и видя как по челото му се стичат капки пот.

— Падналите на полето?

— Н-не, господине — отговори Карос. — След като ги донесохме тук. В казармата.

— *В казармата?*

Гласът на Лотар изтътна по коридора, но на него не му пукаше.

— В името на Светлината, кой идиот не го е видял, докато е претърсвал телата под носа ни в самата казарма?

— Мислим, че може би е магьосник, господине — светкавично отговори Варис.

Магьосник. Човек, който можеше да направи така, че другите да не го забелязват. Лотар забави ход, но продължи да върви напред. Този

отговор определено отговаряше на въпроса му, но повдигаше сто други.

Насили се да проговори със спокоен тон.

— Успяхте ли да го задържите, или ви превърна в овце?

Дори не се опита да прикрие раздражението в гласа си.

— Да, господине — отвърна Карос. — Да, в смисъл, хванахме го. Точно при него ви водим.

Бяха завели нахалния „евентуален“ магьосник в една от офицерските стаи и бяха сложили стража пред вратата. Войникът отривисто отдаде чест, отключи вратата и отстъпи встрани.

Лотар очакваше да види старец с дълга бяла брада и арогантно изражение на лицето. Изобщо не бе подготвен за мърляв юноша, зачел се в книга, оставена на бюрото, който при влизането му го погледна с големите си кафяви очи, след което чевръсто скочи на крака.

— Най-накрая! — възкликна момчето. — Вие ли командвате...

Още преди да довърши въпроса си, Лотар го бе сграбчил за ръката и го влачеше към бюрото. Там той взе компаса и с острия му връх почти прикова дланта на момчето към дървената повърхност. След това запретна ръкава му.

Варис беше прав. На ръката на младежа се виждаше жигосано око.

— Ша'ла рос... — започна момчето и очите му засияха със синя светлина.

Със свободната си ръка Лотар светкавично закри устата му, за да приглуши заклинанието. Взелата да се насъбира по върховете на пръстите на момчето лазурна магия избледня без думите, които да я подсилят. Лотар приближи лицето си до неговото.

— Това е знакът на Кирин Тор. Какво правиш в града ми, заклинателю?

Тялото на младия магьосник се отпусна и той свали ръката си. Магията изчезна съвсем. Внимателно Лотар се отдръпна и го остави да говори.

— Нека довърша огледа на тялото — спокойно каза момчето, сякаш бе нормално подобни думи да излизат от устата на някой толкова млад.

Лотар се озъби.

— И защо ти трябва да го правиш?

Юношата склочи вежди. От яд? От притеснение?

— В него се крие отговорът на загадката за атаките — каза то и съвсем по момчешки облиза устни. — Мога да ти помогна.

Лотар присви очи, докато оглеждаше лицето му. Нямаше как да е на този висок и отговорен пост, ако не можеше да преценява хората. Нещо в това момче му вдъхваше доверие. Той го придружи до стаята с телата, но през цялото време здраво го държеше за ръката с окото.

Карос издърпа завесата и разкри тялото, което магьосникът бе разглеждал по време на залавянето си. Лотар спря толкова рязко, че зад него Варис едва не се блъсна в гърба му.

Лотар беше закоравял войник и бе виждал безчет мъртви тела, смърт от възможно най-бруталната до възможно най-цивилизованата. Но това...

Очите и устата на трупа бяха отворени. Кожата бе сива и нашарена с по-тъмни ивици като разпространила се гангрена, но доста по-различни на вид. Бузите бяха хлътнали, а по ръбовете на клепачите сякаш бе избила сол, докато самите очи бяха твърди, като стъклени. Нищо в това... нещо, защото трудно можеше да бъде наречено „тяло“, не изглеждаше естествено.

Младежът не реагира. Той също изглеждаше отвратен от гледката, но от него лъхаше увереност и решимост да продължи огледа си. Внимателно започна да изучава тялото, обръщайки внимание на всяка дреболия, като накрая погледът му се впи в беглото подобие на човешко лице. Внимателно се надвеси над него и с два пръста бръкна в устата, разтегляйки долната челюст. Въпреки отвращението си, Лотар се наведе, за да вижда по-добре, и с удивление загледа как пръстите на момчето ровят в устата на трупа.

Едва видима струйка зелен дим се понесе нагоре, след което изчезна във въздуха. Войниците, включително Лотар, възкликнаха. Магьосникът отскочи назад, като закри устата и носа си с ръкав, очевидно за да не го докоснат зелените изпарения. Лицето му бе пребледняло. Тежко преглътна, преди да се обърне към Лотар.

— Какво е това? — попита войникът.

Младежът пое дълбоко въздух в опит да се успокои.

— Трябва да повикате Пазителя. Той ще обясни всичко.

Това беше твърдение, а не молба. Лотар примигна.

— Медив? — попита Карос с поглед, вперен в командира си.

— Губите ценно време! — натърти момчето.

Лотар го изгледа през присвитите си очи.

— Само Кралят може да привика Пазителя. Нито аз, нито особено някакво орфанно хлапе с жълто около устата.

Обърна се към Карос и му заповяда:

— Закарайте го в Голдшайър.

Нощта бе към своя край и утрото се задаваше, когато грифонът на Лотар величествено кацна до уютната странноприемница „Лъвска гордост“. Въздухът бе влажен и мразовит, а в него се носеха звуците на горските зверове, а не песните на птичките. На няколко метра от него се бяха насъбрали няколко от местните жители, независимо от ранния час, за да посрещнат и отдадат почитанията си на краля и свитата му.

— Зверове значи, така ли?

Гласът беше тих, спокоен, но със заповеден тон, и безапелационно надделяваше над шумотевицата от едновременно говорещите местни.

Крал Лейн Рин беше висок, с тъмна коса, мъдри благи очи и прилежно подстригана брада. Дори в не чак толкова официалните си одежди, той изглеждаше царствено от глава до пети. Кралското семейство се беше радвало на един ден почивка в трата Елуин, когато Лейн бе получил вест като тази, която вестоносецът бе връчил на крал Магни. На секундата всички се бяха прибрали в гостилницата, за да обсъдят ситуацията.

Носталгията внезапно прободеше Лотар. До този момент странноприемницата в малкото селце Голдшайър бе мястото, където той, Лейн и Медив се бяха събирали да се посмеят, поиграят и обърнат две-три чаши. Сега се бе превърнала в импровизиран военен щаб. Няколко от масите бяха събрани една до друга, на тях бяха разгънати карти, писма и мастилници. Лотар се усмихна при вида на бирените халби, затиснали някои от краищата на пергаментите.

— Що за зверове биха могли да причинят това, за което говорите? — говореше Лейн.

Личеше си, че с усилие остава спокоен, докато разглежда щита на войник, почти разцепен на две по средата.

Един от офицерите, тъмнокос и с кафяви очи, поклати глава.

— Това са слуховете, Ваше величество.

— От *три* различни долини — отбеляза Аломан, една от най-умелите воители на Лотар.

Синьо-сивите й очи гледаха студено.

Трети офицер добави:

— Аз чух десетина противоречиви описания.

— Това е въстание, кралю — отбеляза четвърти.

— Въстаници, зверове... Трябва ни повече информация — продължи първият офицер.

Лейн зърна Лотар и повдигна вежда.

— Лотар — повика го той, — *ти* чул ли си нещо, което да ни е от полза?

— Малко — отговори Лотар.

Застаналата до съпруга си кралица Тария погледна нагоре, когато чу гласа на брат си. Погледите им се срещнаха и тя му се усмихна дискретно. И тя изглеждаше достолепно като Лейн, но Лотар знаеше, че зад топлите й очи и сдържано поведение се крие буден ум и упоритост като... като неговата.

Заговори бързо, като избягваше да тълкува, а само да поднася голите факти, като им разказа за младия магьосник и странния зелен дим, излязъл измежду разтворените устни на мъртвеца. Последните му думи бяха:

— И накрая, господарю, момчето ми каза да повикам Пазителя. Това е.

— Слушам и изпълнявам — потвърди иронично Лейн, след което се намръщи.

— Още ли нямаме вести от Гранд Хамлет? — тихо попита Тария.

Гранд Хамлет беше тихо градче като Голдшайър, където тя бе израснала с Лотар. Намираше се на юг от гората Елуин и бе останало загадъчно безмълвно, а за съжаление Лотар не можеше да успокои сестра си с добри вести. Той поклати глава.

Лейн го погледна объркано.

— Как така цял гарнизон от трийсетима войници изчезва безследно?

— *Фел* или поне част от нейното влияние — се разнесе силен младежки глас.

Всички млъкнаха. Всички, без Лотар, включително Лейн, се обърнаха към вратата, на която бе застанал новодошлият. Кралят повдигна учудено вежда и несигурно попита Лотар:

— Това той ли е?

— Аха — разсеяно потвърди Лотар.

Вниманието му бе насочено встрани от магьосника, към младия войник, който го съпровождаше, застанал мирно на прага.

По дяволите.

Лотар стисна устни и кимна в отговор на въпроса на Лейн.

— Сержант Калън! — каза Тария и в топлия ѝ глас прозвуча задоволство.

Калън склони глава.

— Ваше величество.

Мекият му глас прозвуча малко по-официално от нормалното.

„И аз ли съм бил някога толкова млад?“ — помисли си Лотар.

— Благодаря ти, сержант — остро каза той, хващайки младия магьосник за ръката, и го поведе към Лейн. Калън отдаде чест и остана до вратата в очакване на следващи заповеди.

— И така — остро каза Лейн. — Кой си ти, магьоснико?

— Името ми е Кадгар — отвърна момчето. — Аз съм кандидат-Пазител.

Ако в стаята бе тихо, когато Кадгар проговори, сега пукането на цепениците в огъня звучеше като гръмотевици. Той се огледа, явно смутен от вниманието, и продължи:

— Аз... така де, бях кандидат. Оттеглих обета си.

Тишината продължаваше.

— М-м-м... ами-и-и... То няма *официална* процедура, нали разбирате. Беше по-скоро като... лично решение. В крайна сметка напуснах Даларан и Кирин Тор, защото... не съм точно човек за пост на Пазителя.

Краят прозвуча доста унило.

— Тоест ти си беглец, така ли? — предположи Лотар.

Момчето, Кадгар, се обърна към него, а погледът му беше преизпълнен с неизречен укор.

— Не се крия от никого.

Лотар посочи на момчето, че трябва да се обръща към краля.

— Ваше величество — започна Кадгар, пристъпвайки напред, — може да съм загърбил обучението си, но знанията ми остават. Както не можете да забравите да въртите меч, дори след като не сте войник, така е и при мен. Вижте...

Той спря и прокара ръка през кафявата си коса.

— *Усетих нещо*, кралю. Мрачни сили. Когато са силни се усещат почти като миризма.

Ледени тръпки пробягаха по кожата на Лотар, защото знаеше, че момчето не лъже.

— Не можех да не обърна внимание на нещо толкова зло. Мисля си...

Прекъсна го писък, който долетя отвън, последван от ужасени гласове. Калън излетя през вратата и се развика за ред.

— Какво става тук? — го попита Лотар.

Момчето извърна лице към своя командир — така млад изглеждаше — и докладва:

— Пушек, командире! На югоизток!

— Ваше височество — проговори отново Кадгар, а напрежението струеше от тялото му, — призовавам Ви да повикате Пазителя възможно най-бързо.

— Сигнали са гората Елуин! — обади се един от стражите. — Гранд Хамлет гори!

Лотар и Лейн се спогледаха, след това Лотар се взря през прозореца. Стражът беше прав. В сумрака на задаващата се утрин бе лесно да се забележат зловещите оранжево-червени отблясъци над дърветата. Вятърът се обърна и всички доловиха пиперливите нотки на дим.

Тария стоеше до него с една ръка на рамото му.

— Атака ли е това?

Тя бе благородник по рождение и кралска особа след брака си. Знаеше как да овладява гласа си. Само той, който я познаваше толкова добре, можеше да долови потреперването в него, да усети страха по впилите се в рамото му пръсти.

Не отговори. Нямахше нужда. Тя вече знаеше. Изражението ѝ се промени, когато разчете неговото.

— Какво? — попита го тя.

Лотар прошепна едва доловимо, за да го чуе само тя:

— Спри да викаш Калън.

Тя го погледна, неспособна да прикрие объркването си. Гласът му стана дори още по-тих.

— Спри да ми се бъркаш в работата.

Тя не отрече нищо, само каза това, което обясняваше всичко:

— Иска да върви по стъпките на баща си.

Лотар не бе съгласен с десет хиляди неща в думите ѝ, като искаше да спомене на секундата поне три хиляди от тях, но нямаше време. Вместо това само каза:

— Спри да му помагаш.

— Внимавай как говориш на кралицата си — отбеляза тя.

Думите предизвикаха усмивка в Лотар и той се наведе към нея.

— Преди всичко си ми сестра — напомни ѝ той.

Тя нямаше как да го оспори. Зад тях се доближи Лейн, забил поглед в Лотар.

— Кога за последно си бил в Каразан? — попита кралят.

— Когато бяхме заедно. Не помня... Преди шест години?

Шест години. Доста време. Кога отлетяха? Едно време тримата бяха толкова близки. Едно време...

Лейн го изглежда учуден.

— И оттогава не си се чувал с Медив?

— Не че не съм се опитвал — замърмори Лотар. — Знам, че е получавал писмата ми, но спокойно можеше да не си правя труда да изпрацам вестоносец, а собствено ръчно да ги хвърлям в огъня, след като ги напиша. Виждам, че и ти не си се чувал с него.

Лейн поклати глава.

— Добре — намръщен каза той, докато гледаше ръката си, — сега вече няма как да се скрие от нас.

Издърпа от пръста си един пръстен с голям син камък и го положи в протегнатата ръка на Лотар.

Погледите им се срещнаха.

— Призовавам Пазителя — каза кралят.

ГЛАВА 5

Дуротан, Оргрим и още двайсетина орки се бяха качили на едно хълмче и гледаха ставащото под тях. Дуротан бавно галеше гъстата козина на Шарптут и буквално не вярваше на очите си. Орките, огромните, могъщи и горди воители, подпалваха схлупени къщурки, колежа добитък и гонеха дребните невъоръжени меки същества, които се разбягваха с писъци пред тях. Гул'дан бе обещал храна и чиста вода. Обещанието беше изпълнено. Полетата бяха покрити с натежали житни класове и налети оранжеви зеленчуци.

Коремите на всички бяха пълни, но душите им гладуваха. При мисълта горната устна на Дуротан се изкриви от погнуса от клането, защото ставащото не можеше да се определи като *битка*.

Един вълк с ездача си се отделиха от хаоса долу и пое нагоре по хълма към тях. Водачът Блекхенд приближаваше с мрачно изражение на лицето. През мощния гръб на вълка му бе праметнат пленник. Един от „хората“, както ги бе нарекъл Гул'дан.

Изглеждаше млада и ужасена. Косата ѝ бе с цвета на сламата, която пукаше и гореше под тях, а кожата бе странно розово-оранжева. Очите ѝ бяха сини като на сина на Дуротан. Тя ридаеше от ужас, а детето, което бе притиснала към гърдите си, бе толкова уплашено, че не издаваше и звук. Тя погледна към Дуротан и се замоли за милост: ясно му беше, независимо че не говореше езика ѝ. Думи, които всеки родител би изговорил. *Пощадете детето ми.*

Детиш...

— Защо Фростулф не участват в лова? — поинтересува се Блекхенд.

Дуротан отговори с поглед, насочен към ридаещата майка.

— Предпочитаме враговете си въоръжени с брадви, а не с деца.

По лицето на Блекхенд пробяга някаква емоция, когато сведе поглед към пленничката си. Продължи само частица от секундата, но Дуротан го забеляза.

— Това са заповедите ни, Дуротан — каза той, а в гласа му се прокрадна нотка срам. — Трябва да почитаме старите традиции.

Качи се отново на вълка си и дръпна поводите. Дуротан едва долови следващите му думи.

— Все някъде в тази купчина боклуци трябва да има достоен враг.

Не отговори, а Блекхенд изръмжа, издърпа поводите и вълкът му се извърна.

— Намерете ги! — заповяда на отряда. — Не убивайте прекалено много. Трябват ни и живи!

Оргрим отговори тихо, почти извинително:

— Това е война, командире.

Дуротан продължаваше да гледа ужаса под тях. Спомни си клетките, дранаите, затворени в тях, и поклати глава.

— Не, не е — каза той.

* * *

Лотар знаеше, че чувствата му са дребнави, но точно в момента усещаше яд и безпомощност, затова не казваше на младия магьосник къде точно отиват. Кадгар бе попитал, а Лейн, очевидно чувствайки се по същия начин, бе казал: „Където ти нареди Лотар“.

Притиснато в Лотар, докато се носят на гърба на грифона, това момче бе по-младо дори от Калън. Лотар го усещаше как наднича ту отляво, ту отдясно, а изпълнените с любопитство въпроси, така характерни за будни умове като неговия, за щастие се губеха сред вятъра. Нямахше настроение да се прави на пътеводител.

Грифонът бе подскочил почти отвесно към небесата, сякаш бе усетил настроението на Лотар, и явно, също като на него, му се искаше яката да раздруска Кадгар. Носеха се точно над върховете на дърветата, когато първите лъчи на зората погалиха лицата им. По-високо бе студено и дъхът на Лотар излизаше на малки бели облачета от устата му. Искеше му се да насочи грифона към пожара и да разузнае от въздуха, но бе получил заповеди и бе принуден да гледа как зловещото зарево избледнява зад гърбовете им, докато отлитаха почти право на изток.

Издигащото се слънце разпръскваше светлина над разбуждащата се гора и денят започна. Пред тях се извисяваше планина, самотен гигант, заобиколен от по-ниски хълмове, все още сиви сред розовата светлина на зората. На най-високият връх проблясваше нещо, което се извисяваше дори над него. Един слънчев лъч се отрази от прозорците му. Не, не беше слънчев лъч. От стаята на върха се излъчваше синьо-бял лъч ослепителна светлина.

— Каразан!

Възклицанието на Кадгар бе толкова силно, че надви вятъра и долетя до ушите на Лотар. Целият му ентузиазъм, цялото възхищение, целият трепет в гласа му успяха да се концентрират в една-единствена дума. Колкото и да бе мрачен, Лотар нямаше как да му се сърди точно в този момент. Ако бе продължило по пътя си, това щеше да е настоящият дом на момчето зад него.

Присви очи, докато слънцето продължаваше да осветява местността пред тях. Тук то грееше безмилостно. Сивите камъни на известната Кула на Каразан бяха напукани, като това се виждаше дори от тук, и колкото повече се приближаваха, толкова повече Лотар осъзнаваше колко неподдържано е всичко. По стените растеше бръшлян. Градините и пасищата, от които трябваше да се изхранват Пазителя и служителите му на това затънтено място, бяха запустели и обрасли с бурени. На някои от конюшните дори им липсваха части от покривите. Стисна устни. Щом кулата е толкова занемарена, какво говори това за обитателите ѝ? Шест години си бяха дълъг период.

Докато грифонът завиваше в подготовка да се спусне надолу, Лотар видя самотна фигура, с лице като бледо петно сред наметалото, олицетворяващо Окото на Кирин Тор. Въпреки тревогите, той усети как напрежението леко го отпуска.

Грифонът кацна меко и по лицето на войника се разля усмивка, докато се плъзгаше по гърба на птицата. Завтече се напред към очакващия го мъж — висок, слаб, но изключително жилав, с бледа кожа и светла коса. Лицето му бе прорязано от бръчки, но все още с младежки светещи очи. Усмехнат, кастеланът^[2] прегърна стария си приятел.

Лотар потупа неостаряващия мъж по гърба.

— Морос, старо куче! Виж се само! Не си мръднал!

Това не бе празен комплимент. Морос беше стар, още докато Лотар бе момче. Сега изглеждаше дори по-млад. С болка Лотар осъзна, че му се струва така, защото той самият е остарял, а Морос — не.

— Ще ми се и аз да можех да кажа същото за теб, Андуин Лотар — отговори му Морос. — Дъртак! Леле, това сиви косми ли са по главата ти?

— Възможно е — отвърна Лотар.

Ако не, със сигурност щеше да има, ако страховете му се оправдаеха. При тези мисли посърна. Обърна се към Кадгар. Очите на момчето се бяха ококорили като яйца в тиган.

— Последвайте ме, господа — покани ги Морос.

Старите му очи — още с младежки блясък в тях — се спряха и върху Кадгар, но въпроси не последваха.

— Хайде — обърна се Лотар към момчето, като с облекчение добави: — Тук ще ти хареса.

След това се обърна към Морос и продължи:

— Къде са всички?

Мъка се изписа по лицето на мъжа. Думите му не бяха отговор на въпроса.

— Много неща се промениха.

Едно обаче бе останало същото: помещението, в което влязоха. Библиотеката. Докъдето се издигаха стените, се простираха лавици с книги, описващи кръг около виещата се стълба в средата на огромното помещение. Запълваха всеки сантиметър от заоблената каменна стена, редица след редица, том след том, безброй сандъчета с пергаменти. Лотар знаеше, че всеки един от тях е ако не уникален по рода си, то поне изключително рядък. Бяха толкова много, че навсякъде имаше изправени спомагателни стълби, водещи до допълнителна тераса за четене над тях, също пълна с книги. И сякаш те не бяха достатъчно, ами и навсякъде по пода имаше купчини книги, високи колкото Лотар. Записаното в тях познание бе непосилно за когото и да било, та дори целия си живот да посвети на това.

Не и за *обикновен* човек.

По-впечатляваща от едва ли не безбожното количество безценно познание бе магията, на чиято светлина човек можеше да го попива.

Бляскави потоци течаха нагоре и хоризонтално по лавиците, сливайки се в едно цяло на тавана високо над главите им. Кадгар

изглеждаше като дете, попаднало в сладкарница, готов да погълне всичко, а Лотар напълно го разбираше.

— Водят към първоизточника на Пазителя, нали? — попита Кадгар с поглед, забит в перестата светлина.

Гласът му леко потреперваше.

Очите на Морос леко се разтвориха и той хвърли любопитен поглед към Лотар, сякаш да го попита „Що за зверче си ми довел?“.

— Така е — потвърди той. — Каразан е построен на сливането...

— Да, където линиите се пресичат, знам — изстреля Кадгар.

Поклати глава в страхопочитание.

— Силата, заключена тук... Знанието! — Разсмя се, което прозвуча съвсем по детски. — Не знаех, че изобщо съществуват толкова много книги!

Морос бе още по-силно заинтригуван. Лотар не възнамеряваше да отговоря на въпросите на кастелана, преди да получи отговори на някои от своите.

— Къде е той? — попита директно.

Морос се усмихна на стария си приятел, после посочи с показалеца си право нагоре.

Естествено.

— Чакай тук — нареди той на Кадгар и погледна виещата се стълба, водеща нагоре... и нагоре... и нагоре... Събра сили за изкачването. Беше сигурен, че момчето ще се подчини точно на такава заповед. Магьосници. Обикновените момчета на възрастта на Кадгар щяха да искат да разгледат оръжейната. Лотар бе наясно колко ценно нещо са книгите, но това момче бе същото като Медив — гладно и жадно за знания, все едно са храна и вода. За тях може и така да беше. На глас добави:

— Не пипай нищо — но не таеше никакви илюзии, че ще бъде послушан.

Морос го поведе. Лотар изчака да изкачат първите няколко витки на стълбата, и когато бе сигурен, че Кадгар няма да ги чуе, попита:

— С никого ли не се среща?

Морос повдигна рамене.

— По света цари мир.

И отново отговорът му не беше истински отговор.

— Имаше и други места, на които трябваше да се появи. Наводненията в Лордерон. Сватбите на крал Магни.

Последва усмивка. Имаше времена, когато той, Медив и Лейн никога не пропускаха възможността да се насладят на джуджешката бира. Усмивката помръкна.

— Нямаше го на нито едно от тях.

— Така е — потвърди Морос.

Помълча, докато изкачиха още няколко стъпала, след което продължи:

— Радвам се, че дойде, Лотар. На Пазителя ще му се отрази добре да види приятелско лице, пък било то и толкова одъртяло.

— Можеше да го види по всяко време през изминалите шест години — каза Лотар.

— Отново си прав — каза Морос, като за пореден път избегна да му даде съдържателен отговор.

Да му се не види. Лотар беше забравил колко висока е в действителност кулата.

— Каж ми поне нещо полезно, Морос — настоя той. — Да започнем с това кой си е тръгнал и защо.

Това бе добро начало, което му позволи да опази дъха си за привидно безкрайното изкачване на стъпало след стъпало по тясната стълба. Морос се движеше като гномски механизъм с постоянна стъпка, без капчица умора.

Обслужващият гостите персонал заминал пръв. Прислужнички, слуги, повечето готвачи. Тъй като не предвиждали пристигането на много гости, Медив преценил, че няма нужда от тях. Следователно нямало нужда и от много коне и ловджийски кучета. Господарят на Каразан освободил конярите и кучкарите, като при заминаването им позволил да си изберат и отведат със себе си колкото и каквито животни пожелали, след което градинарите били сведени до минимум. Освободили дори домашните животни. Оставащите тук хора трябвало да се задоволят с няколко кокошки за яйца и зеленчуците от градините.

Всичко протекло в този дух. Лотар слушаше. Не че имаше избор, защото бе останал без дъх от изкачването, но го обземаше все по-голямо смущение от нескончаемото оплакване на Морос, как никой не останал в Кулата на Каразан.

— Илюстраторите си тръгнаха последни — приключи Морос.

Илюстраторите. Не тези, които отглеждат или приготвят храната, или тези, които поддържат постройката. Изобщо не му хареса картинката, обрисувана от стария му приятел.

— В повечето време Пазителят е сам — приключи Морос, — но на теб няма да откаже да се видите. Нито на крал Лейн. Нито ако е официално призован.

Лотар деликатно, или поне така се надяваше, се бе подпрял на централната колона на виещата се във висините стълба, за да си поеме въздух. Морос обаче забеляза. Вдиша дълбоко и с жест подкани Лотар да прави като него.

— Хайде, хайде — подкани го той и бодро закрачи нагоре.

Лотар погледна към сякаш безбройните етажи над тях и нещото, което най-силно му се прииска в този момент, бе да бутне Морос надолу по стъпалата. С крака, сякаш направени от кашкавал, той заприсъпя, сумтейки, подир далеч по-възрастния мъж, тръгнал все едно на разходка.

Най-накрая достигнаха най-горното помещение на Кулата на Каразан. Беше просторно и добре осветено. Ниши със символа на Окото на Кирин Тор се редуваха с витража на прозорците. Разноцветната светлина, преминаваща през тях, се смесваше с основното осветление на залата — Басейнът на Пазителя. Наподобяващ котле, пълно с мътна течност, басейнът бълбукаше и от време на време изпускаше във въздуха над себе си бледа синя мъгла. Извор на магическа енергия, толкова силна, че Лотар дори не смееше да се замисли за нея. Издигнатата платформа опасваше стаята, а към нея човек можеше да се качи по две поредици стъпала. Горе се намираще личната спалня на Медив. Това бе всичко, което Лотар знаеше от всичките си предходни посещения в Каразан.

Статуята обаче бе нова.

Всъщност това все още не бе статуя. Към момента бе нищо повече от буца глина с бегло загатнати човешки форми в нея, издигнала се 6–7 метра над Басейна. Светлината хвърляше бели отблясъци по кафявата форма. Тя бе недоизваяна, крайниците — дебели като стволоче на дървета, а на върха на колосалния торс се мъдреше безформена буца. Всичко това се крепеше от скеле, на което бе подпрян жезъл с издялан на него гарван.

Скулпторът се бе покачил на висока стълба.

Пазителят на Азерот бе по-нисък и здрав от Лотар, но силата му не произтичаше от умението да върти меч. Независимо от това бе все пак висок и с добро телосложение. Голите му гърди бяха покрити с пот и глина, може би защото освен инструментите, използваше и ръцете си, за да оформя пръстената фигура пред себе си. Беше гърбом към новодошлите, които наблюдаваха играещите мускули по гърба му.

Без да се обръща, Медив попита:

— Ти ли го повика, Морос?

Гласът му бе ясен и силен, въпросът бе зададен сякаш небрежно, но се долавяха добре прикрити предупредителни нотки.

— Не е — отговори Лотар, докато се опитваше да не припадне от изтощение от безумното изкачване.

На масата встрани от тях стоеше голяма буца неоформена глина, така че той посочи към нея и попита не за друго, а просто за да пресече неловката тишина:

— Значи вече си скулптор?

Медив се обърна. Лотар не знаеше какво да очаква. Каразан бе занемарен, а след разказа на Морос за усамотението на Медив, с който той лично не бе имал контакт цели шест години... Медив обаче си изглеждаше като Медив. Косата му — дълга, пусната свободно и мръсна, бе в същия кестеняв цвят, брадата му — също. Никакви сребърни кичури, никакви бръчки по челото, макар че по самото лице, също като на Лотар, личаха няколко бразди, знакът на отминалите години. Очите излъчваха умора, но тялото си оставаше силно и енергично, както винаги.

— Не, правя си голем — небрежно обясни той.

Хвърли поглед към създаването си, след което с помощта на една струна със завързани в краищата ѝ дървени дръжки, изряза една буца глина от рамото на нещото.

— Голем значи — кимна Лотар, сякаш разбираше за какво говори Медив.

— Глинен слуга — обясни Медив. — Обикновено са нужни години на магията да се пропие в глината, но тук...

Той посочи Басейна с бълбукащата магия.

— Тук е много по-бързо! Няма да е зле и Морос да я използва. По-бързо ще се справя с къщната работа.

— Защото няма кой друг да му помага — сухо отбеляза Лотар, докато с благодарност поемаше чаша разредено вино от ръцете на прислужника.

Медив повдигна рамене, леко скочи от стълбата и се пресегна към кърпата. Обтърка се в опит да се почисти, но изгледите за успех бяха нищожни.

— Обичам тишината.

Двамата стари приятели преплетоха погледи за момент. Изражението на лицето на Медив омекна, той се усмихна и проговори с топъл глас.

— Радвам се да те видя, Лотар.

— Липсваше ми, стари приятелю — отвърна Лотар, — но не съм дошъл да си спомняме доброто старо време. Имаме нужда от напътствията ти, Медив.

Свали от ръката си тежкия пръстен, даден му от краля. Държейки го между палеца и показалеца си, той го протегна към Медив.

— Кралят ни те призовава.

Лицето на Пазителя остана непроницаемо, когато прие пръстена, след което сякаш го претегли в дланта си. Когато го върна на Лотар, той забеляза малко, зацапано от глина местенце, което почисти, преди да го нахлузи обратно на пръста си.

— Кое е момчето долу? — попита Медив.

Момчето долу понастоящем бе по-щастливо от прасе в локва.

Окъпано в светлината на магията, то се бе отрупало с част от книгите край себе си. В момента бързешком прелистваше една от тях, с ръце до лактите в прах, когато с ъгълчето на окото си долови някакво движение. В секундата, в която осъзна, че чете книга, която принадлежи не нему, а на самия *Пазител на Азерот*, той рязко я затвори и виновно я остави на мястото ѝ.

В далечния край на стаята помръдна някаква форма, тъмна, сякаш изградена от сенки.

Кадгар преглътна.

— Ехо? — повика той.

Фигурата не помръдна. Той пристъпи напред.

— Пазителю?

Сега вече сянката се раздвижи, леко обръщайки се към лавиците книги, повдигайки черната си ръка. Протегна показалец и посочи една от тях. След това направи крачка, две... и потъна в книгите.

Кадгар рязко пое дъх, впусна се напред, но след крачка-две забави ход. Какво бе посочила фигурата и къде бе изчезнала? Спря се и започна да обхожда книгите с поглед. Някъде трябваше да има скрит проход, освен ако фигурата не бе някаква илюзия. Каква беше хватката с книгите, скритите проходи и тайните стаи? А, да. Определена книга бе свързана с лост. Поне така се твърдеше в старите истории. Коя ли ще да е?

„Да спиш с дракони: Истинската история на Духовете на Азерот“? Надали... Интересно заглавие обаче. Дръпна я. „Какво знаят титаните“? Най-вероятно не... Обаче... Кадгар дръпна и тази. „Преходи между световете“. Това звучеше обнадеждаващо.

Тъкмо посягаше към нея, когато усети някакво гъделичкане по предмишницата си. Намръщен върна двете книги по местата им и запретна ръкав. Жигосаното Око на Кирин, белегът на бъдещия Пазител, светеше!

Учуден, Кадгар отстъпи крачка назад, при което парещото гъделичкане отслабна. Крачка напред и се възобнови. То... то го водеше. Младият магьосник прокара ръка пред книгите напред-назад: по-студено, по-топло, в името на Светлината ... *горещо*...

Тук.

Предпоследният том на етажерката, по-дебел от повечето книги, които някога бе виждал. Гърбът му бе обкован с метал, а когато го издърпа, Кадгар видя, че в корицата има инкрустирани скъпоценни камъни. Къде обаче беше заглавието? Тъкмо го заразгърща, когато чу стъпки.

Бързо пъкна книгата в един от вътрешните джобове на наметалото си. Пое дълбоко въздух, зави зад ъгъла и...

— Добре ли огледа? — го попита Пазителят на Азерот.

Очите му блестяха в синя светлина.

[2] Управител на замък. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Кадгар бе повален на земята, подхванат от невидима ръка и запратен във въздуха. Извика, заизвива се, след което бе запратен в една от лавиците с книги с такава сила, че тежката библиотека се помести назад с няколко стъпки.

— Оглеждаш, така ли? — продължи Медив.

Закрачи срещу Кадгар — очите му пламтяха, а ръцете бяха свити в юмруци.

— Мислиш си как да промениш мястото, когато стане твое?

„Лотар му е казал. Естествено, че ще предположи точно това“ — помисли си Кадгар. Кадгар бе наясно колко е умен, но също така знаеше, че на моменти може да бъде и кръгъл глупак.

— Пазителю — изскимтя той. — Аз съм оттеглил обета си!

— И аз така разбрах — каза Медив, но очевидно изобщо не го бе грижа.

Небрежно Пазителят замахна с ръка и Кадгар се озова с гръб, притиснат към централното вито стълбище. Прикован като насекомо с карфица, младият магьосник се клатеше на метър-два над земята, задържан на място от невидима сила, безпощадна и неумолима.

Медив изсумтя нещо под носа си, докато го наблюдаваше.

— Слабак — презрително изсъска той.

Повдигна още малко ръка и натискът върху гърдите на Кадгар се усили. Започна да го обзема ужас, осъзнавайки, че едва поема въздух.

Въпреки всичко трябваше да намери сили и да проговори.

— Не исках да идвам тук! Кълна се, Пазителю, аз само им казах да се обърнат към теб!

Отчаяно се заозърта за Лотар. Едрият мъж просто си стоеше отстрани, скръстил ръце пред гърдите си, и наблюдаваше. Защо не казваше нищо?

— Казах им, че ти си този, който може да обясни...

— Да обясня какво?

Сърцето на Кадгар блъскаше в гръдния му кош. Зрението му взе да се замъглява. С последни сили пое глътка въздух и успя да изрече една-единствена дума:

— *Фел!*

Натискът отслабна. Кадгар се стовари на твърдия каменен под и трескаво задиша свободно.

— В Азерот? — настойчиво попита Медив, надвесил се с цялото си тяло над него.

Кадгар се раздвижи внимателно. Нямахше нищо счупено, но синините щяха да са навсякъде. Погледна нагоре и срещна погледа на Пазителя.

— В казармите — прошепна Кадгар, все още пъхтейки. — В едно от телата.

— Пазителю — намеси се Лотар, — какво е *фел!*

Медив не отлепи погледа си от Кадгар.

— Магия, несравнима с никоя друга — обясни той. — Храни се със самия живот. Осквернява ползващия я и всичко, до което се докосне. Обещава велики сили, но на ужасна цена. В Азерот няма място за *фел*.

След тези думи той замлъкна и Кадгар имаше достатъчно време да се зачуди дали споменаването на *фел* бе правилният избор, както и да се притесни дали няма да бъде хвърлен от кулата, или превърнат в малко животинче, с което после да нахранят котката.

Медив кимна.

— Постъпил си правилно — каза той на Кадгар, след което се обърна към Лотар. — Идвам.

Краищата на червената му роба се извиха покрай Кадгар, когато Пазителят мина покрай него, хвърляйки му втори унищожителен поглед. Лотар пристъпи напред и подаде ръка на момчето, но когато то посегна да я хване, той я прибра към тялото си и последва Пазителя. Кадгар се замисли за всичките магии, които би могъл да призове в момента и нещата, които те щяха да сторят на войника, след което с гримаса на лицето се изправи сам.

Лотар внимателно затегна сбруята на грифона, за да не се разхлаби, но не прекалено, за да не притиска пернатото му гърло.

Погали го по главата, в отговор на което чу доволния му грак. Птицата бе негов доверен придружител, освен това му бе помогнала да изплаши Кадгар, затова щеше да му липсва.

Прибра ръката си, при което грифонът отвори златистите си очи.

— Прибирай се вкъщи — каза Лотар и нежно я потупа два пъти по човката.

Грифонът тръсна глава, козината ѝ настръхна, сетне изпъна гръб като котка и скочи напред, а крилете ѝ уловиха вятъра, понасяйки я обратно към гнездото в Стормуинд, където да получи заслужената си храна и дрямка.

Лотар се загледа след нея, завиждайки за простотата в живота ѝ, след което се обърна и се запъти към тримата магьосници. Медив, пременил се в наметало с качулка, обрамчено с гарванови пера, бе отбелязал на земята четирите посоки на света, и сега чертаеше кръг с жезъла си. Тънък син пламък следваше рисунката, от който руните също заблестяваха в синьо. Кадгар наблюдаваше Пазителя, а Морос бе склучил длани зад гърба си. Медив погледна нагоре и се ухили при вида на изражението на момчето.

— В Даларан не учат на това.

— На телепортация ли? — Кадгар поклати глава. — Не.

Погледът му се върна върху символите.

— С право се страхуват — продължи Медив.

Погледна Кадгар отново и в очите му проблесна задоволство. „Това му харесва“ — помисли си Лотар.

— Много е опасно.

След тези думи Медив подхвана магията с деликатните си пръсти, повдигна ръка над главата си, след което с уверено движение я свали надолу. Светещите нишки, които бе хванал, се сляха и се извиха в арка от пращяща светлина. Застанал под нея, с черти, изострени от искрите, Медив подкани момчето с жест.

— Хайде. Идвай.

Кадгар се поколеба.

— Хайде — усмихнато го подкани Медив. — Къде ти е бунтарският дух?

Страните на момчето се зачервиха, подчертавайки редкия мъх, набол над устните му. То се подчини, но безпокойството му бе повече от очевидно.

Лотар потисна усмивката си, когато пристъпи в кръга зад Кадгар. Макар и магьосник, дори нещо повече — послушник, обучаван да бъде бъдещ Пазител, с момчето бе прекалено лесно човек да си направи майтап.

В секундата, в която и двата му крака стъпиха в пределите на кръга, всичко — конюшните, кулата, дори земята под тях, изчезна. Кадгар едва успя да си поеме въздух, преди под краката им да се материализира полиран камък, вместо прашната пръст, синьо-златни знамена, отблясъци от брони...

— В името на Светлината, какво... Стой!

Разнесе се глас, първоначално несигурен, но все по-силен. Пред очите им се мярнаха острите върхове на пики, зад тях — ръкавици, а още по-назад — обърканите лица на кралските стражи.

— Командире? — Долната челюст на стража увисна, когато разпозна началника си, след което погледът се премести върху Медив.

— Пазителю!

— Свободно — спокойно нареди Лотар.

Стражите отстъпиха и застанаха мирно, а дръжките на пиките удариха по земята.

Лейн се бе изправил от трона си и сега слизаше към тях с топъл поглед и широка усмивка, разделяща прилежно подрязаната му брада. Медив се поклонил дълбоко.

— Ваше величество — поздрави Пазителят.

Лейн обаче не се задоволи с това. Той протегна ръце и сграбчи Медив в мечата си прегръдка. Пазителят подаде жезъла си на Кадгар, който го пое почти благоговейно, и отвърна подобаващо на жеста на стария си приятел, потупвайки го по гърба. Когато се разделиха, и двамата бяха широко усмихнати.

— Медив, колко време мина! — възкликна Лейн. — Ела. Давай да разнищим тези проблеми, дето ни тормозят.

Кралят и Пазителят излязоха от тронната зала, склонили глави един към друг, шепнейки си нещо.

Кадгар понечи да ги последва, но Лотар сложи тежка длан на слабото му рамо.

— Пред погледа им, но без да си издал нито звук, ясно ли е? — предупреди го той.

Момчето кимна. Заедно с Лотар последваха краля в друга стая, която командирът познаваше прекалено добре. Тронната зала бе за официалните церемонии и събития, когато Лейн беше крал. Тази заседателна зала беше за случаите, когато трябваше да е военачалник.

Сравнено с размера и формалността на тронната зала, това помещение си бе направо уютно. Лотар винаги бе оставал с такова впечатление, когато влизаше тук. Един войник може да застане настрана от стратегиите, грандиозните военни планове, многолюдните легиони и сложната логистика на хора, снаряжение и храна. Но нито един мъж или жена — да, защото и жени се сражаваха в армията на Стормуинд — не можеше да обърне гръб на смъртта. Също като интимността при създаването на живота, тя присъстваше и при отнемането му.

Таванът бе нисък и светлината идваше от няколко прозореца и висящи полилеи. Предната част на стаята бе заета главно от огромната маса, върху която бяха разстлани карти, а до нея имаше по-малка с фигурки на оръжия, врагове и собствени армии. В дъното имаше изложени оръжия „на занаята“ — щитове, мечове — дълги и къси, боздугани, пики, брадви. С ококорени очи Кадгар се запъти право към тях.

— Ето това — започна Лейн, сочейки към няколко групирани червени фигурки — са зверовете, които така свирепо ни атакуват.

— Какви зверове? — попита Медив с поглед, насочен към картите.

Лейн изглеждаше объркан.

— Гиганти, въоръжени гиганти. Яздят вълци. Огромни, неудържими зверове...

— Слуховете са неудържими — прекъсна го Лотар.

— По този въпрос не може да се направи нищо — вметна Лейн.

Медив продължаваше да разглежда картите с гримаса на лицето. Протегна едната си ръка и докосна фигурката на мистериозния враг.

— А другите кралства? И те ли са подложени на същите атаки?

— Всички се надяват на нашата защита, но никой не ни вярва достатъчно, за да сподели подробни детайли.

Лейн скръсти ръце и заби поглед в масата така неотклонно, сякаш това можеше да промени нещо.

— С други думи, през последните шест години не се е променило нищо — сухо отбеляза Медив.

На Лотар му прекипя.

— Не знаем нищичко за тези така наречени *чудовища* — каза той и ядосано сграбчи една от фигурките. — Трябват ни пленници. Дори от труп можем да научим нещо повече.

Лейн изкопчи фигурката от стиснатите му пръсти и я запремята в ръка, след което погледна Пазителя.

— Не знаем какво ни заплашва, Медив.

— Тук съм, за да браня кралството, господарю. Това е целта на съществуването ми. Аз съм Пазителят.

След тези думи синьо-зелените му очи се обърнаха към Кадгар, който държеше жезъла с гарвана, и все още оглеждаше снаряжението.

— Поне засега — допълни той.

Погледът на Лейн последва този на Медив и веждите му се повдигнаха. „Забравил е“ — помисли си Лотар.

— Да — отсече кралят.

Върна фигурката на масата, там откъдето я бе взел.

— Какво ще правим с... как му беше името?

— *Кадгар*, господарю — спокойно, почти формално отговори младият магьосник, но ефектът се загуби, тъй като жезълът удари един меч, и стаята се изпълни със звучно дрънчене. Момчето се изчерви.

— Идва с нас — каза Медив, преди Лотар да успее да отвори уста.

Войникът завъртя очи.

— Е, добре. Да тръгваме тогава.

Лотар нареди да доведат три коня, взвод добре въоръжени войници и стабилна затворена каруца за превоза на евентуалните пленници. Когато им съобщи, че заповедите са изпълнени, той, Медив и Кадгар забързаха през главната зала на Стормуинд. Лотар се намръщи, когато сержант Калън отривисто му отдаде чест.

— Готови сме да потеглим при ваша заповед, командире.

— Нека първо дадем шанс на гостите ни да се качат на конете си, какво ще кажете, сержант?

Калън се изчерви, но кимна.

— Както наредите, командире — отвърна той.

Лотар на секундата се почувства неловко. Момчето бе изпълнило съвестно заповедта, дори водейки по устав собствения му жребец Релайънт, а за Кадгар и Медив, коне с неособено буен нрав. С нищо не бе заслужило язвителността му. Командирът се метна на гърба на Релайънт и го потупа по стройния кафяв врат. Грифоните бяха чудесни, но конете бяха по-добри.

Все още намръщен, той каза:

— Направил си добър избор за останалите.

— Благодаря ви, командире!

Изражението на Калън не се промени, но Лотар видя, че раменете на сина му леко се отпускат от облекчение.

Поеха в бавен тръс по улиците на града. Когато стигнаха пазара, подминаха извисяваща се статуя с познато лице. Физиономията на Кадгар си струваше да се види — първо се втренчи в статуята, после в Медив, после обратно в статуята, а накрая благоразумно отправи поглед напред.

Седлото на Медив изскърца, когато той се размърда върху него.

— Не съм ги карал да я слагат там.

Така си беше и Лотар бе наясно. Статуята бе издигната по настояване на населението, благодарно от факта, че не е послужило за вечеря на троловете.

— Спасил си града — вежливо отбеляза Кадгар.

Пазителят леко се подсмихна.

— Не смяташ ли, че е някак суетно?

— Хората те обичат — простичко отбеляза момчето.

Дойде ред и на Лотар да се усмихне.

— Не това те попитах.

Кадгар присви очи към синьото небе.

— Когато слънцето грее най-силно, сенките са най-черни.

Медив отправи поглед, изпълнен с почуда и уважение към стария си приятел, без да успее да потисне усмивката си.

След като преминаха моста и излязоха през портите на Стормуинд, Лотар подаде сигнал и отрядът премина в лек галоп. Покрай пътя се бе насъбрала тълпа, която приветстваше войниците, докато подминаваха странноприемницата „Лъвска гордост“. Лотар гледаше в очите децата и отговаряше на поздравите им. Част от

предстоящата битка, и той бе напълно наясно с това, бе да потушат слуховете и да подсигурят спокойствието на населението. Отряд от петдесетима рицари в пълно бойно снаряжение и грохотът от блестящите им брони определено помагаше.

Обучението на войниците бе на ниво, така че те не се изкушаваха да водят празни разговори. Не се чуваше нищо, освен тропането на подковите на конете, чуруликането на птиците и звуците на животните. Лотар се замисли над видяното — зловещия дим над устата на мъртвеца. Беше се постарал да успокои Лейн, но знаеше за тези „зверове“ толкова, колкото всеки обикновен селянин, поседнал пред чаша ейл в кръчмата.

Що се отнася до Калън, на Лотар изобщо не му се нравеше, че момчето е забъркано в цялата тази каша, или поне до момента, в който щяха да са наясно пред какво са изправени. Тария беше виновна. Може да имаше добри намерения, но...

Намръщи се. В гората цареше тишина. Медив, който бе малко пред основната група, бе забавил ход до обикновен тръс, а накрая съвсем спря. Лотар вдигна юмрук и всички зад него също спряха. Сръчка с колене Релайънт, който пое и се изравни с коня на Медив в началото на една просека.

Това, което преди бе широк път през Елуин, сега се бе превърнало в бойно поле. Не от истинските, където се бяха сблъскали армии от войници, а от най-лошия възможен вид — където оръжия бяха коси, вили и дърварски брадвички, а „войниците“ бяха селяни и граждани. Навсякъде имаше преобърнати и потрошени каруци. Където товарът бе лен и вълна, бе разхвърлян и изоставен, а където е била превозвана храна — беше взета до последната троха. Клоните на няколко дървета бяха отсечени или смазани с оръжия, чиито размер Лотар дори не можеше да си представи.

И кръвта. Предимно човешка, червена, но на места имаше и някаква гъста и кафеникава. Лотар слезе от седлото, свали ръкавица и я докосна, след което я разтри между пръстите си. Липсваше нещо много важно. Тела. Медив и Кадгар също слязоха от конете. Медив продължи напред, небрежно хвърляйки жезъла си на земята. Кадгар се втурна и го улови, преди да е паднал. Пазителят се бе вторачил в едно обгорено дърво, от което все още излизаше зелен пушек. Жарава с цвета на изумруди тлееше сред черните въглени.

— Това не е възможно — сякаш промърмори Кадгар току до Лотар.

Видя, че нещо зад каруците е привлякло вниманието на момчето.

— Тяло — каза то, след което извика. — Пазителю!

Нещо неясно профуча. Лотар извърна глава точно на време, за да види как един от рицарите му полита във въздуха с гърди, размазани от захвърлен чук с размери една трета от човека.

Притихналата досега гора се изпълни със зловещ рев и чудовищата, по следите на които бяха тръгнали, се изсипаха сякаш от нищото.

Гиганти, въоръжени гиганти.

Яздат вълци.

Огромни, неудържими зверове...

Първата мисъл на Лотар беше, че това описание не е достатъчно добро.

ГЛАВА 7

— Пресвета майко... — прошепна сър Евран.

И той като другите, включително Лотар, стоеше като вкаменен, неспособен да помръдне при вида на атакуващите чудовища.

И те като троловете бяха високи, имаха глиги, и се украсяваха с татуировки, кости и пера. Но тези тук не бяха просто високи, те бяха огромни. Гърдите им бяха масивни, ръцете без усилие можеха да обхванат и строшат човешка глава, а що се отнася до оръжията... те бяха също толкова големи.

Най-голямото от чудовищата сложи край на живота на сър Евран, преди мъжът да успее да довърши възклицанието си. Извисяващ се над всички, с ръце, покрити с татуировки, звярът скочи с бързината на котка, и стовари огромния си чук върху злощастния рицар. Огромното същество се обърна и с ужасяваща лекота запрати цвилещия кон във въздуха, сякаш бе нищо повече от торба речни камъчета. Когато животното падна, под него гибелта си намериха двама други рицари. Встрани стоеше друго чудовище, този път женско, с по-скоро зелена, отколкото кафява кожа, което маниакално се смееше на случващото се.

Всичко това се случи за един удар на сърцето.

Сър Кайвън изрева в отговор, но на фона на гръмовните викове на чудовищата, гласът му прозвуча слабо и пискливо. Замахна отдолу с меча си и изби оръжието на зеленикавата женска. Създанието изсумтя от изненада, след което се ухили и нападна храбрия Кайвън с голи ръце. Макар врагът да бе двойно по-голям от него, Кайвън успя да издържи на атаката до момента, в който създанието с лекота изтръгна едно от колелетата на преобърнатата наблизно каруца, и го стовари върху главата му.

След това погледна нагоре, ухили се, а ужасяващите му глиги проблеснаха, но само до момента, в който щитът на Лотар размаза лицето му. Главата му се отметна назад, Лотар замахна с меча и острието се впи в шията на създанието. Бликна зелена кръв и най-накрая създанието падна мъртво на земята.

Слуховете грешаха само в едно. Зверовете не бяха неуязвими.

Кадгар зяпна при вида на огромния звяр, който бе захвърлил цял кон на разстояние пет метра. Очевидно той бе водачът на чудовищата и момчето видя как се пресяга към брадва, голяма почти колкото него, завъртайки я в кръг, при което разсече през кръста двама бронирани рицари. Кръв блисна навсякъде, а създанието отметна глава назад и от гърлото му изригна самодоволен смях. Наблизо вълци с големината на мечки, бели, сиви и ужасяващи, убиваха със същата скорост, мощ и жестокост, каквато проявяваха и ездачите им.

Кадгар отмести поглед от касапницата, за да види дали не може да помогне с нещо на Медив. Обзе го ужас, когато видя, че Пазителят на Азерот не прави абсолютно нищо. Медив просто стоеше и наблюдаваше.

Един от зверовете се впусна към Кадгар. Момчето изкрепя думите на заклинание, от което от пръстите на ръката му излетя светкавица и удари звяра в гърдите, запокитвайки го във въздуха. Кадгар се окопоти и бързо, и ясно вдигна защитна магия около себе си и Медив. Въздухът затрепери, обгръщайки ги в малък син мехур. Ако Пазителят не бе готов да атакува, поне бившият послушник щеше да се постарее да не бъдат посечени от зверовете.

Остро изцвилване зад гърба му го накара да се обърне...

... за да се окаже лице в лице с едно от чудовищата.

От меча на Лотар капеше зеленикава кръв, а очите му обхождаха битката. Рицарите му бяха поне четири пъти по-многобройни от зверовете, и въпреки това губеха. На земята лежаха телата на няколко добри войника, мъртви или...

Калън.

Калън не видя брадвата, която щеше да...

Лотар се раздвижи още преди мозъкът му да осъзнае какво се случва, втурна се напред, а оръжия му бяха мечът, щитът, самото му тяло. Успя да изненада звяра, затова мечът му потъна в незащитената му гърд.

Калън погледна с благодарност баща си.

— Не се опитвай да ги надвиваш с груба сила — запъхтяно каза Лотар, след което скрита трупа в краката си. — Те са по-силни от нас.

Използвай ума си.

Подаде свободната си ръка. Калън се протегна, за да я поеме. Очите му се разшириха от изумление и в същата секунда Лотар усети как нещо плътно и здраво като дървесен дънер го стиска през кръста и запокитва назад. Строполи се на земята — болка изригна по цялото му тяло, мечът отлетя от ръката му, собствената му броня се бе усукала и впила в гърдите му, сякаш внезапно превърнала се в негов враг, докато водачът на ужасяващия отряд чудовища, с поглед, изпълнен със злоба, се запътваше към него.

Гигантската брадва, разсякла преди малко две човешки тела, не се виждаше. Звярът я бе хвърлил, изоставил, или просто бе решил, че няма нужда от нея. Лотар нито знаеше, нито го интересуваше. Гореща слюнка покапа по лицето му, когато надвесеният над него звяр с дясната си огромна ръка вдигна във въздуха чудовищен чук, а с лявата посегна към него.

Отказвайки да приеме неизбежното, Лотар се подпря с две ръце на земята в неуспешен опит да се изправи на крака. Дясната му ръка напипа до кръста му някакъв странен предмет и в първия момент той не успя да го разпознае. След това си спомни.

Гърмящата пръчка.

Бе я затъкнал в колана си и я бе забравил напълно до този момент.

Успя да издърпа подаръка на Магни и да го насочи към спускащата се над него длан. Огромните пръсти на чудовището се склучиха около оръжието. Лотар дръпна малката подвижна част. Последвалият взрив едва не го оглуши, но въпреки това успя да чуе последвалия го рев от болка. Звярът се отдръпна, втренчил поглед в димящите остатъци от ръката си.

Чудовището бе огромно, кафяво, а от несъразмерно голямата му долна челюст стърчаха две жълтеникави глиги. Две дебели плитки висяха покрай всяко едно от ушите му, а несплетената коса се вееше, пусната свободно. Ушите с размери на дланите на Кадгар бяха заострени отгоре и пробити от множество обеци. И това тук, също като останалите, носеше примитивна украса под формата на кости и мъниста. В едната си ръка държеше огромна брадва. С другата, с

изненадваща деликатност, докосна магическото поле, отделящо го от двамата магьосници.

Погледът му бе бистър и спокоен, а очите — кафяви. Зад тях се криеше разум, осъзна Кадгар.

Точно това бе най-ужасяващото от всичко.

— Пазителю — извика момчето.

Думата сякаш изкара Медив от транса, в който бе изпаднал. Започна да мърмори някакви заклинания, а зад движещите му се пръсти се понесе синя мъгла, сякаш бе размахал във въздуха четка, потопена в синьо мастило. Във въздуха увисна руна.

Звярът свали ръка, а прекалено умните му очи проследиха с любопитство действията на Медив.

Внезапно отнякъде проблесна зелена светлина. Кадгар се стресна, а звярът отскочи назад с поглед, впит в просеката между дърветата.

На Кадгар му бе направило впечатление, че кожата на някои от зверовете бе зеленикава — в цвета на магията *фел*. От момента на пристигането си не бе имал време и възможност да говори с Медив за *каквото и да било*, но бе наясно, че и Пазителят е забелязал този факт. Огледа се наоколо и видя, че всички от чудовищата със зеленикав оттенък на кожата изпуснаха оръжията си и се загърчиха в конвулсии на земята. Криви зеленикави светкавици запробляскваха от телата им и се проточиха към Медив, който стоеше с разперени ръце с длани нагоре. Пред погледа на Кадгар кожата им избледня, мускулите им сякаш се стопиха и едно по едно създанията се разкривиха като парче глина в ръцете на дете.

Спонтанен вик на облекчение се разнесе от рицарите, които видяха надежда да обърнат изхода от битката.

— Умират! — извика един от тях.

— Умират само зелените! — обади се друг.

Нахвърлиха се върху гърчещите се зверове и започнаха да ги пробождат с мечовете си, след което се обърнаха към вцепенените си събратя.

— Убий копелето! — извика един офицер, сочейки лидера.

Звярът с разкъсаната ръка очевидно бе объркан. Кадгар се сви, когато от оръжието на Лотар се разнесе нов взрив. В масивната гръд на

друг от зверовете се отвори дупка. Той я погледна учудено, след което се свлече, вече мъртъв.

Чудовището, което стоеше зад защитната магия се извъртя и подхвана тялото. Прегърна отвратителното създание, като по грозното му лице се изписа мъка. Кадгар примигна. Не знаеше защо, но определено бе учуден от тази проява на емоции. Изражението на лицето на звяра обаче бързо премина от тъга в ледена ярост, когато пред очите му попадна убиецът на приятеля му.

— Нанижете копелетата на мечовете си! — се разнесе гласът на Лотар.

Звярът се изправи, като едновременно с това внимателно положи трупа на земята, след което се приготви да нападне Лотар. Преди обаче Кадгар да успее да предупреди войника, другарите на чудовището го възпряха. То хвърли последен унищожителен поглед на Лотар, след което се метна на коня на Медив и потегли в галоп към гората. Другите го последваха, повечето на вълците си, но някои язدهа и коне. Просеката се изчисти за секунди, като изключим разпилените по земята трупове.

Зад Кадгар Медив тихо изпъшка. Момчето се бърна към Пазителя на Азерот, който бе паднал на едното си коляно, пребледнял, изтощен и с притиснати към слепоочията длани.

— Пазителю! — заекна Кадгар.

Тръгна към Медив, но бе възпрян с жест, докато магьосникът нестабилно се изправяше на краката си.

— Какво... Какво направи?

Медив не му обърна внимание и трескаво се зае да чертае нов кръг на земята. Кадгар настоя за отговор.

— *Фел*, това беше, нали?

Спомни си зеленикавия оттенък на кожата на някои от зверовете, светкавиците, изскочили от тях към Медив, докато губеха силите си.

Внезапно разпозна руните, които Пазителят чертаеше в праха — отново телепортация.

— Какво правиш? Къде отиваш?

Сега вече Медив го погледна с пронизващия си синьо-зелен поглед, който сякаш стигаше чак до душата на Кадгар.

— Приберете войниците в Стормуинд — каза той и пристъпи в кръга. — Трябва да се връщам в Каразан.

Направи кратка пауза и добави:

— Справи се добре.

Внезапен бял проблясък и Кадгар вече бе сам, примигваше със заслепените си очи, вперил поглед в празното пространство пред себе си.

— Къде отиде?

Викът на Лотар бе едновременно притеснен и изпълнен с гняв, докато препускаше към Кадгар.

Момчето облиза пресъхналите си устни. Стисна юмруци, за да не си проличи, че ръцете му треперят. Бе наясно, че не заради битката се чувства толкова ужасен.

— Върна се в Каразан — тихо отговори той.

Лотар изруга през стиснати устни, след което поклати глава.

— Трябва ни пленник. Къде е конят ти?

— Взеха го!

— Нима?

Листата на цяла гора можеха да окапят от презрението в гласа на Лотар.

— Стой тук тогава — каза той, след което пришпори коня си, придружен от няколко рицари.

Кадгар отново устоя на изкушението да го събори от седлото с някоя магия, след което погледна към мястото, където допреди малко бе стоял Пазителят на Азерот. Въздъхна и насочи вниманието си към един от трупове на чудовищата.

* * *

Нищо от случващото се не съвпаднаше с очакванията на Дуротан. Веднъж бе отстъпил пред Блекхенд, но това вече... тази *жътва* на създанията, които се наричаха „хора“, му харесваше все по-малко. Днес поне не се чувстваше омърсен от действията си, защото хората се бяха съпротивлявали и бяха отнели живота на Курворш и още неколцина орки. Това бе неочаквано, но поне Курворш умря в битка, така че Дуротан щеше да изпее лок'ваднод в негова чест.

Или поне би изпял, ако останеше жив. Хората бяха нападнали след странната атака на по-възрастния човек в непробиваемия кръг. До

момента, в който се бе присъединил към Гул'дан и похода в света на Азерот, Дуротан не бе виждал нищо подобно на това. А сега направо две подобни магии. Какво бе направил техният шаман? Или беше магьосник? Сигурно Дрек'Тар щеше да му помогне да разбере.

Фростулф загубиха само неколцина воители, но хората продължаваха да ги преследват. Дуротан нямаше никакво желание да изпраща още свои съплеменници в редиците на загиналите, докато поне не разберат пред какво са изправени. Приведе се над врата на откраднатото животно и стиснал гривата му го насочваше в паническото бягство.

С ъгълчето на око си долови някакво движение в зелено. Това беше Гарона, робинята на Гул'дан. Тя все още бе негова затворничка, само че сега бе прикована към мъртвец. Дългата верига, единият край на която започваше от мършавия ѝ врат, стигаше до трупа на бледен труп — един от зеленикавите орки, застигнати от мистериозна смърт. Тя се опитваше да разкъса веригата, хвърляйки погледи назад към посоката, от която идваше Дуротан.

Без оръжия, прикована към мъртвец и далеч по-слаба от чистокръвен орк, тя щеше да бъде лесна плячка за хората. Един удар на малките им мечове щеше да е достатъчен, за да отнеме живота от крехкото ѝ тяло. Дуротан трябваше да я изостави, защото не си струваше да рискува живота на съплеменниците си заради нея.

Да, но именно Гарона, робинята, се бе опитала да предупреди Дуротан относно намеренията на Гул'дан по време на второто му посещение в лагера на Фростулф, а откакто племето се бе присъединило към Ордата, Дуротан съжаляваше, че не се е вслушал в думите ѝ. Освен това Драка изпитваше симпатия към нея, като в полуорка виждаше собствената си съдба на Прокудена заради телесните си недъзи.

Дуротан взе решението си. Обърна главата на животно към Гарона, повдигна Севър и със замах я стовари върху желязната верига. Брънките се разкъсаха лесно, след което той протегна ръка, готов да я хване и прехвърли зад себе си.

Тя погледна ръката му, след което премести поглед върху лицето. За момент се поколеба.

След това побягна през дърветата, обратно към мястото, от което идваша. По-скоро би умряла като орк, отколкото да живее като роб.

Този избор почти сигурно щеше да доведе до смъртта ѝ, но Дуротан я разбираше. Не можеше да я укори, че го прави.

* * *

Фел. Кадгар бе почти сигурен, че това е именно черната магия, след като я бе видял да тече между зверовете и Медив, но в трупа пред него нямаше и помен от нея. Никаква зелена мъгла не се процеждаше през устните на тялото, когато той внимателно разтвори изпълнената със заострени зъби уста.

Спря се за малко. Нещо не беше наред. Изправи се и се огледа наоколо. Останалите рицари се грижеха за ранените и товареха труповете в каруцата — човешките с уважение, тези на чудовищата — с далеч по-малко.

Младият магьосник притвори очи и се опита да почувства света около себе си. Шепотът на листата, повоят на вятъра, жуженето на насекомите. Песента на птичките.

Само дето песента на птичките отсъстваше, също когато...

Той се извъртя рязко с протегнатата ръка и разперени пръсти. В дланта му запраця магия и той замахна.

Звярът, който бе скочил към него, се оказа прикован с гръб към едно от огромните дървета, кривеше крайници безпомощно и ръмжеше насреща му.

Очите на Кадгар се ококориха, когато огледа чудовището, което бе пленил.

— Насам! — завика той, без да сваля очи от звяра.

Чу тропот на копита зад себе си и в полезрението му се появи Лотар. Зад него втори кон носеше друг звяр, праметнат напреки и в безсъзнание.

— Хванал си пленник — отбеляза Кадгар.

— Ти също — отвърна Лотар. — Сам ли го направи?

— Да.

За момент Лотар изглеждаше впечатлен, но изражението не трая дълго. Огледа чудовището.

— Прилича на изтърсак.

Кадгар въздъхна.

ГЛАВА 8

Младежът човек изглеждаше подходяща цел, тъй като Гарона си нямаше представа, че момчето владее магията, при това толкова умело. Плащаше тежко за грешката си. Сега се друсаше в заключената каруца, а с нея пътуваше още един орк — кървящ и окован във вериги, вперил поглед в лицето ѝ. Чудеше се дали не трябваше да тръгне с Дуротан. Може би щеше да се съгласи да я остави да се скрие от Гул'дан. Не, прекалено честен беше. Щеше да се чувства длъжен да съобщи на стария магьосник за нея. А Гарона нищо не желаше по-силно от това да избяга от него. Каквото и да ѝ причиняха хората, щеше да е за предпочитане.

През трополенето на колелата и тропота на ездитните животни на хората, долетя гласът на онзи, който използва гърмящото оръжие.

— Какво си ти?

Оркът до Гарона му хвърли един поглед, след което се обърна обратно към нея.

Тя също запази мълчание. Човекът продължи от гърба на животното си.

— Защо атакувате земите ни?

Гарона се замисли за момент и претегли възможностите си. След това отвърна на езика на хората:

— Той не знае да говори.

Човекът се извърна към нея с предпазливостта на хищник. Очите му бяха... сини, косата и брадата светли, с цвета по-скоро на пясъка, отколкото на земята.

— Говориш езика ни!

Изкънтя метал, когато оркът в каруцата се хвърли срещу Гарона, но късите му вериги му попречиха да я достигне.

— Произнеси още една дума на езика им, робе, и лично ще ти изтръгна езика — изръмжа той.

— Какво казва? — настоя човекът.

— Не му харесва, че говоря с теб — отвърна Гарона. Плененият Фростулф вече наистина се разбесня и задърпа веригите си, като вените по врата му се издуха като възгата.

— Няма да те предупреждавам повторно — изсъска той.

— Продължава да ме заплашва, но на мен не ми пука от... — Пленникът се хвърли напред за трети път, ревейки яростно, докато се опитваше да докопа Гарона. Металът заскърца. Тя боязливо пое въздух и очите ѝ се разшириха. Човекът не го пропусна.

— Кажи му да спре... — започна той.

— *Ти* му кажи — подигра го тя.

Поредно дръпване и веригите се изтръгнаха от дървото, към което бяха закрепени. Плененият Фростулф посегна към гърлото ѝ. Тя се отдръпна, колкото можеше, но нямаше да е достатъчно...

Внезапно оркът застина на място и нещо в гърлото му загъркори. От устата му потече кафява кръв, тънка струйка се стече и по острието, което го бе пронизало. Очите му помръкнаха, а човекът издърпа меч и оркът се прекатури мъртъв на пода на каруцата.

Впечатлена, Гарона погледна спасителя си. Бе се оказал достатъчно бърз и силен, за да скочи от гърба на животното си и да пониже нападателя ѝ навреме. Сега отново бе забил в нея неестествено сините си очи.

— Моля — каза той.

— Имаш ли си име? — попита Лейн странната си пленница.

Лейди Тария стоеше в тронната зала редом с Лотар, Кадгар, Калън и няколко от стражите на съпруга си. Не можеше да откъсне поглед от пленничката, която Лотар и Кадгар бяха довели. Изглеждаше толкова *човешки*... само дето не беше човек. Беше с човешки размери и форми, като щеше да е и доста красива, ако не бяха малките глиги, стърчащи от долната ѝ челюст.

Кървеше от няколко места, а там, където оковите бяха протърквали кожата ѝ, имаше неприятни язви. Увитите около нея оскъдни парцали, които явно минаваха за облекло, бяха изтъркани и разкъсани. Дългата ѝ черна коса бе съвсем рошава, а изнемощялото ѝ тяло бе покрито с мръсотия. Въпреки това тя стоеше изправена и горда така, сякаш кралица бе тя, а не Тария. Стойката ѝ бе изправена, а

излъчването — достолепно. Може да беше окована, но не бе нито покорна, нито прекършена.

— Разбираш езика ни — каза Лейн, напомняйки й, че никого не заблуждава. — Питам те отново, имаш ли си име?

Той пристъпи няколко крачки от трона. В отговор пленничката направи няколко крачки към него. Един от стражите тръгна към нея с ръка на дръжката на меча си, но Лейн му даде знак с ръка да се оттегли. Зелената женска погали плата на кралската туника, заигра се с брошката с форма на лъвска глава, след което пое към самия трон на Стормуинд.

— Гарона — обади се Лотар, който седеше на най-горното стъпало и бе впил поглед в нея, докато го подминаваше. — Нарича себе си Гарона.

— Гарона — повтори Лейн, като се обърна към нея, докато тя разглеждаше златния лъв в естествени размери в основата на престола. — Що за създание си ти?

Гарона не отговори, а помириса златния звяр. Тъмнокафявите й очи огледаха помещението и хората в него. С любопитство? С притеснение? Преценяващо? Тария не можеше да определи.

— Прилича повече на нас, отколкото на тези... зверове, с които се сражавахме — каза един от войниците.

Думите му сепнаха Гарона, докато разглеждаше стаята.

— Орк — каза тя.

Лейн се зачуди.

— Орк? Това ти ли си, или звярът в клетката?

Когато не получи отговор, той започна да я оглежда. Някой можеше да си помисли, че това е тактика за сплашване или демонстрация на презрение. Тария обаче разбра истината. Когато бащата на съпруга й бе убит и Лейн се възкачи на трона, той се бе зарекъл да научи всичко не само за кралството, което ще управлява, но за света, в който то се намира. Пред него стоеше нещо напълно непознато. Бе изумен и развълнуван, а Тария знаеше, че в това състояние никак не му се иска да заповядва никому да нанява толкова великолепни, от негова гледна точка, създания. Забеляза, че младият магьосник също проявява забележително любопитство, и сякаш едва сдържа въпросите си. Това може би се дължеше както на възрастта му, така и на екзотиката на създанието пред него.

— Запознат съм с всяка раса на Седемте кралства, но никога не съм чувал за орки — каза Лейн и посочи тавана.

Над главите им имаше подробна карта на Азерот с всичките му континенти и острови, кралства и океани. Всичко, известно за този свят. Имаше и бели участъци, обширни загадъчно празни пространства.

— Покажи ми откъде идваш, Гарона.

Зеленият орк вдигна лице и огледа картата. Намръщи се, след което поклати глава.

— Това не е светът на орките — сухо отбеляза тя и се усмихна едва. — Светът на орките е мъртъв. Сега орките ще завладеят *този* свят.

— Не си от този свят? — изумено попита Лейн.

Изумена бе и Тария, изумени бяха всички присъстващи. На Кадгар сякаш някой му бе запушил устата с ръка. Кралицата обаче осъзна, че обръщат прекалено голямо внимание на маловажен детайл. Лейн бе идеалист. Макар това да го правеше великолепен крал, той бе достатъчно умен, за да се обгради с далеч по-прагматични от него хора. Важното сега беше, че има хора за спасяване, а не карти за дорисуване.

— Как дойдохте тук?

Гласът прорязва стаята като с нож. На прага стоеше Медив, а тялото му бе напрегнато като струна. Тария се зачуди от колко ли време е стоял там и е слушал.

Гарона също се напрегна и погледът ѝ се заби в магьосника. Тръгна към него, очевидно без никакъв страх.

— През Великия портал. Дълбоко в земята. Тук ни доведе древната магия.

Медив също тръгна към нея.

— Значи сте минали през портал — повтори той.

— *Откъде знаеш езика ни?*

Въпросът изригна от устата на Кадгар, който очевидно не можеше да се сдържа повече.

Гарона насочи към него тъмните си очи.

— Орките взимат пленници за отварянето на портала. От тях научих...

Лейн я прекъсна, а гласът и тялото му издаваха обзелата го болезнена напрегнатост.

— Пленници хора? Като нас? Живи ли са?

— Да. Много на брой — отговори Гарона.

— Защо? — попита Кадгар.

Зеленият орк огледа останалите и вирна брадичка. Очите ѝ горяха, а стойката и гласът ѝ излъчваха безмерна гордост.

— За да нахраним Портала. Да доведем Ордата. Да завладеем света ви.

Никой не проговори. Тария не можеше да повярва на чутото. Велик портал, гладен за човешки животи. Орда от същества като Гарона, нахлуваща в Азерот. За да го завладеят. Владетел бе съпругът ѝ, а не тя, но той споделяше всичко с кралицата, и през годините тя научаваше всяка неприятна вест редом до него. Нито една от тях обаче не можеше да се сравни с това.

Да завладеем света ви.

— Заведи ни.

Както винаги, брат ѝ бе този, който наруши тишината.

Гарона се ухили.

— Не.

Лотар се усмихна на свой ред. Тария познаваше тази усмивка. Тя не предвещаваще нищо хубаво.

— Ще ни заведеш при Ордата — почти любезно повтори той, — или ще свършиш като приятеля си в клетката.

Гарона бавно пое към него, приклепна на коляно, за да изравни лицето си с неговото.

— Мислиш се за страшен, така ли? — прошепна тя. — Децата на орките си играят с животни, по-страшни от теб.

Тария ѝ повярва.

— Не се опитваме да сме страшни, Гарона — намеси се Лейн със спокоен тон в опит да разсее напрежението. — Искаме да защитим народа си. Семействата си.

Това явно бе погрешна тактика. Пред привлекателното лице на Гарона сякаш падна маска.

— Защо трябва да ме е грижа за семействата ви? — ледено попита тя, все още забила поглед в очите на Лотар.

Тария обаче разбра, че Гарона всъщност много я е грижа именно за семействата.

— Ако ни помогнеш — продължи Лейн, — кълна се, че ще получиш закрилата ми.

Веждите на Гарона, черни и елегантни като гарванови криле, се повдигнаха. Най-накрая откъсна погледа си от Лотар и го насочи към краля.

— Кълна се? Какво означава „кълна се“?

* * *

Дуротан и Оргрим стояха заедно с всички останали вождове на кланове и заместниците им в колибата на Гул’дан. Той, Блекхенд и всички Фростулф, с които бяха тръгнали, се бяха върнали преди няколко часа, но ги накараха да чакат до залез-слънце. През това време кланът бе оплакал загиналите и бе положил всички усилия да отдаде почит на паметта им, тъй като нямаша възможност да запалят погребални клади. Единствената светлина идваше от голям запален мангал зад лявата облегалка на претруфения престол на магьосника.

Излъчваната от него светлина с леко зелен зловец оттенък очевидно действаше успокояващо на Блекхенд и Гул’дан. Предводителят на орките коленичи пред магьосника. Единият бе огромен и могъщ, другият — на вид съсухрен и прегърбен. Всички присъстващи обаче знаеха кой е по-силният.

Включително и Блекхенд.

Гул’дан се подпря на жезъла си и огледа Блекхенд от глава до пети.

— Страховити Блекхенд, предводителю на Ордата — започна той, а от гласа му капеше подигравка като кръв от врата на току-що заклано животно. — Позволи на дребнозъбите да убият твои воини! Нещо повече, посрами народа си, като побягна от враговете.

Блекхенд не отговори. Дуротан видя как коленичилият свиваше и отпускате пестницата на единствената си оцеляла ръка, а черното мастило на татуировките сякаш попиваше светлината на пламъците на *фел*. Явно се опитваше да запази изражението на лицето си спокойно, но Дуротан четеше болката в очите му.

Гул'дан сръчка по-големия от него орк с жезъла си.

— Прекалено си слаб, за да говориш ли, Разрушителю?

Блекхенд поклати глава, но не промълви нито дума. Оргрим се наведе към Дуротан и тихо прошепна:

— Може да не обичам Блекхенд, но в момента искрено му съчувствам.

И Дуротан се чувстваше така. Фростулф беше един от последните кланове, присъединили се към Ордата, но той знаеше, че през няколкото години от началото на нейното формиране са се водили множество битки за надмощие. Бяха установени ред и йерархия, бяха раздавани благоволения и наказания. В сражението Блекхенд бе загубил ръката си. На Дуротан не му се искаше да разбира какво още може да му коства провалът.

Гул'дан се поизправи с помощта на жезъла. С мрачен, гневен глас той започна:

— Ордата няма полза от слабаци. Ние уважаваме традициите си. Знаеш какво е наказанието.

Блекхенд погледна над морето от притихнали физиономии, макар да бе наясно, че не може да очаква помощ отникъде. Сведе глава, изправи се и пое към зеления мангал.

— Смърт — отсече Гул'дан.

Военачалникът протегна обезобразената си ръка над трептящия гладен зелен пламък. Пое дълбоко въздух и с рязко движение я зарови в искрящата жарава.

Ужасен, Дуротан наблюдаваше случващото се. Огънят на *фел* не просто обгори плътта на Блекхенд. Той я погълна, все едно беше жив, увивайки се около ръката му като атакуваща змия.

Блекхенд не издаде нито звук. Вдигна обгърнатата в зелено ръка и зачака смъртта, бавно пълзяща нагоре към рамото му.

Дуротан не можа да понесе гледката. Преди сам да осъзнае какво прави, Севър бе в ръката му и вярна на името си, брадвата отсече като бръснач крайника на Блекхенд. Ръката падна на пода, а Блекхенд се строполи до нея. Отделената от тялото плът внезапно се превърна в пепел.

Гул'дан впи зелените си очи в главатаря на Фростулф.

— Как се осмеляваш да прекъснеш наказанието ми?

Дуротан не помръдна. Знаеше, че е прав.

— Бихме се смело, но техният магьосник използва твоята магия срещу нас!

Това бе абсолютна истина. Всички в отряда го бяха видели. Въпреки всичко сега запазиха мълчание, докато Гул'дан целият се тресеше от ярост.

— Аз единствен владея *фел*! — изкрещя той.

Скочи на крака, а очите му заискриха още по-ярко, когато зелените пламъци в мангала лумнаха и гладно затърсиха какво да погълнат. Много от орките затаиха дъх и отстъпиха назад. Дори Дуротан.

— Чух, че повечето от Фростулф са оцелели — саркастично продължи Гул'дан. — Вероятно Блекхенд ви е държал далеч от битката, защото знае, че сте слабаци...

Дуротан онемя от абсурдното обвинение. На два пъти Гул'дан си бе направил труда да кани Фростулф в Ордата. В крайна сметка дори не неговите молби, а ужасният и неизбежен факт, че Дренор не може да подсигури съществуването на клана, бе причината племето да поеме на юг. Гул'дан го знаеше много добре.

Със стиснати юмруци Оргрим пристъпи напред иззад приятеля и вожда си. Мнозина го видяха и се обърнаха към него. Дуротан нямаше желание да започва разпра с когото и да било. Насилието не бе решение, поне не и в момента, така че той решително сложи ръка на рамото на приятеля си: *Успокой се*.

Оргрим с мъка преглътна яростта си и се подчини на неизречената заповед. Блекхенд с мъка се изправи на коляно, стискайки остатъка от ръката си.

— Не бях достатъчно силен, за да победя най-добрия им воин — изръмжа той. — Ако бях успял, битката...

На Дуротан не му се слушаха празни приказки. Гул'дан беше упорит и арогантен, а Блекхенд не трябваше да му вярва толкова безрезервно.

— Предводителю...

— Гордостта те заслепява — намеси се Гул'дан. — Само магията ми е способна да разгроми враговете ни!

Думите излетяха от устата на Дуротан преди да успее да я затвори.

— Именно магията ти погуби отряда ни!

Бавно Гул'дан се извърна към него, а веждите му се бяха извили в почуда.

— Предизвикваш ли ме, дребни вожде?

Дуротан се огледа. Всички мълчаха, насочили вниманието си към него. Замисли се за хилядите невинни дранаи, включително децата, чиито животи бяха погълнати от *фел*, само за да се отвори порталът към този свят. Погледна и зелените пламъци в мангала, същите като тези в очите на магьосника, и внимателно отговори.

— Не оспорвам решенията на Гул'дан — започна той, — но *фел* се храни със смърт. Цена, която трябва да се заплати.

Гул'дан се успокои, дори се усмихна.

— Така е — съгласи се той. — Цената се заплаща в животи.

Дуротан се прибра в шатрата си доста по-късно. Драка стоеше до огъня — истински, червен огън, и се къпеше в оранжевите му отблясъци. Люлееше детето им, а когато той влезе, вдигна поглед към него. Усмивката ѝ за добре дошъл помръкна, когато видя изражението на лицето му.

Разказа ѝ за случилото се при Гул'дан. Тя го изслуша, без да го прекъсва, също като първата нощ след завръщането си от изгнание, там, под звездите на Дренор.

Когато приключи, Дуротан седна край мангала и се втренчи в пламъците. Драка уважи нуждата му от малко тишина, затова само леко шептеше на бебето, докато премести главата му встрани, към гръдта си. С нокътя на показалеца си одра зърното си и капка кръв, черна на светлината на огъня, се оформи върху кожата ѝ. Насочи устата на бебето и го захрани както с майчината му кръв, така и с майчиното му мляко. Достойна храна за достоен орк, дете на Фростулф и бъдещ воин. Погледна към Дуротан и погледите им се пресякоха над главата на доволно сучещото им отроче. За първи път от незнайно колко време, Дуротан почувства мир в сърцето си, тук, със съпругата и сина си.

Зачуди се дали изобщо трябва да обсъждат как да постъпят, как да реагират, какъв е смисълът на всичко това. Какво би могъл да каже? Какво би могъл да направи?

Драка се изправи и отиде при него.

— Ще подържиш ли сина си? — каза простичко.

Протегна малкото безценно вързопче от увито тъкашуодеяло с избродирания герб на Фростульф. Дуротан бавно протегна ръце.

Беше толкова малък, толкова малък и беззащитен. Събираше се в едната му длан. Беше идеален... а кожата му бе с цвета на огъня, който бе започнал да поглъща плътта на Блекхенд.

— Ще стане велик вожд като баща си — каза Драка, като седна до тях и ги погледна.

Гласът ѝ бе изпълнен с топлина, нежност и увереност.

— Роден е да бъде водач.

Думите ѝ ужилиха Дуротан.

— Днес не аз бях водач — сухо отбеляза той.

Очите на бебето, ясни и сини, потърсиха лицето на баща си, когато чу гласа му. Никой орк досега не се бе раждал със сини очи.

Пеленачето щастливо загука, а малките му крачка енергично заритаха. Една ръчичка се протегна и несигурно улови една от глигите на Дуротан. Той се наведе напред, закачливо сбърчил нос. Бебето изсумтя тихичко. Личицето му първо леко се смръщи, но след това се засмя весело.

— Ха! — усмихна се Драка. — Вече те предизвиква!

Дълбоко в кървящото сърце на Дуротан се зароди смях.

Бебето се закиска и тупкаше с длан зъба на баща си, изцяло омагьосано от лицето му.

За момент усмивката на Дуротан озари цялото му лице, но след като си спомни какво се бе случило по-рано вечерта, радостта му изчезна. В очите му заблестяха сълзи.

— Ако Гул'дан е в състояние да омърси невинно създание като него, какви шансове имаме ние?

Драка го погледна безмълвно, тъй като нямаше отговори на въпроси като този.

— Независимо от всичко... — започна той, но не успя да довърши мисълта си.

— Независимо от всичко — повтори тя.

ГЛАВА 9

Мислите на Лотар бяха като кълбо кълчища, когато влезе в тронната зала. Подчинените му, които знаеха, че досега е разпитвал пленничката за разположението на вражките сили, му отдадоха чест. Без предисловие той започна да изстрелва въпроси и към тях.

— Блек Морас. Какво мислите за него?

Карос повдигна вежди.

— В него може да се скрие цяла армия.

— Или да потъне в него — контрира Варис. — Вярвате ли й, командире?

— Не.

Отговорът бе кратък и искрен. Лотар бе видял как Кадгар гледа женската и трябваше да признае, че е много привлекателна, въпреки странностите си. Въпреки тях обаче, тя не беше съвсем като зверовете, които ги бяха нападнали с такава безгранична жестокост в гората Елуин. Щеше обаче да е пълен глупак, ако безрезервно повярва на думите на тази Гарона, а крал Лейн не харесваше глупаците.

— Обаче това е информацията, с която разполагаме — продължи той. — Взимаме най-добрите коне, тръгваме само няколко човека. Да видим може ли да се има вяра на думите на един орк. Тръгваме призори.

Те кимнаха и излязоха от стаята. Той се загледа след тях за момент, след което се върна в тронната зала.

Там го чакаше Медив.

— Аз няма да дойда с вас — каза Пазителят.

Лотар стисна зъби. Какво се бе случило с Медив през изминалите шест години? Той, Пазителят и кралят бяха приятели, дори нещо повече — братя във всичко, освен по кръв. Бяха се сражавали заедно, бяха страдали заедно. Бяха му се притекли на помощ, когато бе изпаднал в нужда...

— Аз сам трябва да видя срещу какво сме изправени. Не виждаш смисъл в придобиването на впечатления от първа ръка ли?

Лотар не успя да прикрие кой знае колко добре яда си, както и притесненията, които го подхранваха.

Медив отбягна погледа му.

— Има нещо, за което трябва да се погрижа.

Лотар заряза любезностите. Приблужи се до стария си приятел и изпитателно се вгледа в него.

— Какво ти стана днес?

Това бе едновременно загриженост и обвинение.

— Придобивах впечатления от първа ръка — нарочно повтори думите му отпреди малко Пазителят.

Лотар ядосано изръмжа.

— Ако момчето не беше до теб, щеше да придобиеш впечатление от острието на една брадва.

Медив вдигна рамене.

— Бива си го, не може да му се отрече.

След тези думи явно му хрумна някаква идея.

— Трябва да го вземеш с теб. По-силен е, отколкото мислиш.

— Медив — започна Лотар, но изведнъж нещо се случи и той осъзна, че е отправил думите си към един черен гарван.

Птицата врътна опашка, плесна с криле и излетя през прозореца.

— Мразя, когато прави така — изсумтя Лотар.

Макар и в стая в една от странноприемниците на Стормуинд, а не в някой затвор, на Кадгар му се наложи да преглътне реалността, че на практика е пленник. Стражът пред вратата го потвърждаваше. Не че имаше нещо против. Беше там, където искаше да бъде. Лотар го бе помолил... добре де, бе заповядал да отиде с него в Блек Морас, за да проверят данните, предоставени им от Гарона.

Запали лампата, а мислите му препускаха. Гарона. Орки. Фел. Прекалено много информация. Докато затваряше и залостваше вратата, Кадгар трябваше да си признае вътрешно, че ученето му е липсвало. Животът като обикновен човек тук, в Стормуинд, определено беше по-лесен от това да си момче за всичко на Кирин Тор, но с нищо не бе предизвикал интелекта му. Досега.

Блек Морас — достатъчно голямо, за да скрие в себе си цяла армия. Прекалено удачно за случаен избор на някой, който не е от този

свят. Ако Гарона казваше истината. Мислите му се завъртяха около нея. Толкова странна, но и толкова привлекателна. Беше толкова силна и уверена, въпреки че бе наясно, че е пленничка.

Сега обаче трябваше да насочи вниманието си в друга посока. Бръкна под ризата си и извади книгата, която бе скрил там сякаш преди векове. Ужасяваше се, че в някакъв момент може да е изпаднала, но за негов късмет, това не се бе случило. Чудесно.

Сложи я на грубата маса, пое дъх и я отвори. Не бе особено дебела, с нищо незапомняща се корица, но още първите ѝ страници го накараха да затаи дъх. Страниците бяха изпълнени с руни, а при отгръщането на поредния лист, очите му се ококориха при вида на една цветна илюстрация.

На нея бяха изобразени създания, които много напомняха зверовете, с които се бяха сражавали днес. Бяха нарисувани скупчени в плътна формация, размахали всевъзможни оръжия. Изливаха се от огромна каменна структура досуц вода от наведена делва.

— Велик портал — прошепна Кадгар и косъмчетата му настръхнаха.

Отмести поглед от образа на лудите орки и заразглежда руните над илюстрацията. Две от тях бяха оградени и в полето до тях някой бе написал: „От светлината се ражда тъмнина, а от тъмнината се ражда светлина. Питайте Алоди“.

Кадгар си повтори думите наум, след което се зае да разопакова приспособленията за писане и да топи перото в мастилницата. Пое си дълбоко въздух, наложи тънък пергамент върху страницата от книгата и се зае да следва контурите на страховитата илюстрация.

На Гарона бяха казали, че това е личната тъмница на краля. Не било място за мъчения. Дори имаше прозорци. Луната светеше и обливаше стаята със сребърните си лъчи, а сърцето на Гарона кървеше. Пак беше в клетка, пак не беше на свобода.

Помещението беше малко и от трите страни имаше решетки. Нещо, което бяха нарекли „креват“, служеше за спане. Върху него бяха разпрострени някакви постелки, които ѝ изглеждаха много странни, а кожи за спане отсъстваха изцяло. В ъгъла имаше някакво гърне, но тя си нямаше представа за какво се използва. На малката маса бе оставена

кана с вода и абсурдно малка и напълно неизползваема чаша. Бяха й дали и храна, която макар и съвсем чужда и странна, беше изядена до последната троха, защото трябваше да пази силите си. Надигна каната и изпи студената вода.

Докато я оставяше и избърсваше устата си, тя каза на сянката в стаята:

— Виждам те.

Онзи, когото бяха нарекли Пазителят, стоеше със скръстени ръце и впит в нея поглед, любопитен като този на хищна птица. Той пристъпи в светлината на няколкото факли и закрачи из стаята.

— Този портал — започна той. — Кой го е показал на Гул'дан? Кой го е довел в Азерот?

Задаваше правилните въпроси. Това й допадна. Зачуди се дали да му отговори, но накрая каза:

— Гул'дан го нарече „демон“.

Пазителят — някой го бе нарекъл Медив — не реагира.

— Ти видя ли го?

Гарона не изпитваше желание да се връща към тези си спомени. Бързо учеше езици, но в някои аспекти езикът на орките бе по-богат от този на хората, така че тя с мъка започна да облича описанието в човешки думи.

— Нямахте лице. Само глас. Като...

Погледът й попадна на факела.

— Като огън и пепел.

Това не описваше самия звук. Това описваше усещането при чуването му. Типично за орк.

Медив спря да крачи и се обърна към нея, а погледът му сякаш пробиваше дупка в нея, чак до сърцето й.

— На колко години си?

Скърцането на метал прекъсна въпроса му. Гарона рязко се извъртя към вратата. Тих плясък като от птичи криле върна вниманието й към Медив, но него вече го нямаше. Подсъзнателното усещане за впит в нея поглед я накара да повдигне лице нагоре. На решетките на прозореца се бе настанил черен гарван, а силуетът му се очертаваше срещу пълната луна. След миг гарванът отлетя.

„Шаман“ — помисли си тя.

Пое дълбоко дъх и се обърна да види кой е решил да я посети. Беше онзи, когото наричаха Лотар. Този, който бе убил орка от Фростулф, за да я защити. Същият, който по-късно я бе заплашил. С него бе и женската, присъствала по-рано на разпита. Беше тънка и чуплива, оплетена сякаш от клонки. Очите ѝ обаче бяха големи, кафяви и топли като на талбук. Носеше някаква дървена плоскост, върху нея поредната малка съдина, както и някаква друга, но Гарона не можеше да отгатне за какво служи. И от двете излизаше пара. Следваше я прислужница, която бе дори още по-дребна от нея, носеща голям наръч кожи.

Лотар сложи ръка на слабото рамо на женската.

— Ако ти потрябвам, ще съм наблизко — ѝ каза той, след което хвърли на Гарона поглед, изпълнен с неизречени предупреждения.

Женската кимна, направи място на стража да излезе, след което влезе в килията на Гарона.

— Отдръпни се — нареди ѝ той.

До този момент не бе помръднала, но сега се подчини на заповедта, като повдигна брадичка при влизането на женския човек. Стражът затвори решетестата врата и със зорък поглед отстъпи назад в сенките.

— Съпругът ти е в грешка — започна Гарона. — Мога да те убия, преди да е стигнал до мен.

Жената погледна с объркан поглед. Проследи с очи погледа на Гарона, след което се засмя.

— Лотар? Той ми е брат! Съпруг ми е кралят.

Кралят. Водачът. Лейн.

— Ти си жената на главатаря?

Тъмните изписани вежди се повдигнаха от почуда при тази формулировка.

— Така излиза.

Гарона се доближи до нея, извисявайки се над нея.

— Значи смъртта ти ще ми донесе още повече слава — каза тя и зачака реакцията на събеседничката си.

Беше толкова крехка, че се зачуди дали дори само думите ѝ не са достатъчни, за да я уплашат. Защото бяха самата истина.

Женският човек обаче само поклати глава.

— Не и сред нашия народ.

Тя кимна към другото момиче, което заобиколи Гарона и остави кожата на леглото.

— Нощите тук са студени. Тези ще ти бъдат от полза.

От момичето миришеше на ужас, но в жената на краля не се усещаше нищо подобно. Тя се доближи с дългата си наметка, платът прошумоля, остави предметите, които носеше на масата, и напълни чашата с горещата напитка. Подаде я на Гарона, която заби поглед в нея.

— Това ще те стопли — каза женската.

Напитката миришеше приятно и свежо на билки, и Гарона почувства приятната топлина в дланта си, когато склочи пръсти около чашата.

— Много го обичам. Това е чай от успокойниче.

Гарона предпазливо сръбна, услади ѝ се, след което изгълта цялото съдържание на чашата наведнъж, въпреки горещината.

— Тази вечер твоят народ изгори още няколко от селата ни — заговори женската, докато Гарона преглъщаше. — Сред тях бе и селото, в което съм се родила.

Прехапа долната си устна, след което продължи:

— Виждам раните ти. Стари са. Вече са само белези. Не мога да си представя през какви ужаси си преминала, Гарона, но това не трябва да се случва. Ние живеем в мир вече дълги години. Между расите на този свят цари разбирателство и спокойствие.

„Успокойниче“ — помисли си Гарона. Зачуди се дали питието не е било преднамерено избрано от женската или е просто съвпадение. Обърна се настрана и вдигна наметалото, оставено отгоре върху кожата. Веригите, в които бе окована, се раздрънчаха, а оковите около врата ѝ я разраниха.

Женската протегна длан, на която не се виждаха мазоли, посегна да докосне гърлото на Гарона и каза:

— Мога да наредя да ги махнат...

Затворничката се отдръпна светкавично, от което разля отварата. Жената на главатаря отдръпна ръка, но загрижеността не напусна лицето ѝ.

— Извинявай. Не исках да те стресна.

Пое дълбоко въздух и продължи:

— Можеш да живееш сред нас, Гарона, стига да го искаш.

Само веднъж през живота ѝ някой бе посегнал с добро към Гарона. Друга женска. Драка, партньорката на Дуротан. На лицето ѝ бе изписано същото, което сега се четеше на това на Тария — състрадание и ярост към негодите, през които е била принудена да премине.

Беше избягала от Дуротан, за да се отърве от живота си в Ордата. Гарона бе напълно наясно от какво бяга. Дали обаче знаеше към какво бяга?

* * *

Камъчето отскочи от главата на Дуротан. Обърна се към орка до себе си, повдигна учудено вежда, но видя само приятеля си Оргрим, на чието лице бе изписана младенческа невинност. Опита се да се намуси, но не успя и избухна в смях. Оргрим се присъедини към него. Приличаха на малки деца.

— Хубаво е пак с дървета около нас — каза Оргрим.

С вожда си седяха на едно хълмче. Под тях обикновени работници се суетяха около портала и отвратителните клетки, пълни с човешки затворници. Зад тях в далечината се виждаше пейзаж, който почти... „почти прилича на у дома“ — помисли си Дуротан. Е, дърветата бяха по-различни, но пак бяха прави и високи. Раждаха плодове и миришеха свежо.

— И сняг — с тъга допълни той. — Макар и да е надалеч.

Оргрим почеса сърбящите зарастващи рани.

— Когато победим хората, можем да отпътуваме за планините. Да усетим студа върху кожата си.

В гласа му се долавяше нетърпение и Дуротан разбираше копнежа му. Откакто бяха напуснали Севера на Дренор и на него му липсваха ужилванията на снега.

Целта на разходката им обаче не бе красивата гледка към покритите със сняг планински върхове, колкото и красиви да бяха те. Бе довел Оргрим тук, за да си спомнят как изглежда нормалният живот. Там долу, сред плача на болните, ранени гладуващи хора и техните деца, както и изнурителното мъкнене и дялане на камъни, това

бе невъзможно. Почеса врата си, но макар и неприятни, имаше неща, които трябваше да бъдат изречени.

— Помниш ли, когато преследвахме клефтхуфи сред хребетите на Фростуинд? Цели стада. Навсякъде. А когато клефтхуфите свършиха, ги заменяхме с талбуци. Винаги имаше месо. Винаги бяхме обградени от живот. Танцувахме по ливадите по време на Празника на лятното слънцестоене и дори през зимата не гладувахме.

— Светът ни обаче умира — отбеляза Оргрим. — Трябваше да го напуснем. Останахме, колкото е възможно, Дуротан, но ти знаеше, че за да оцелеем, трябва да се махнем.

Мислите на Дуротан жужаха в главата му. Това, което предстоеше да изрече, бе опасно... но необходимо. Върна се към момента, когато взе ужасяващото го решение да се присъединят към Гул'дан, и думите, с които го бе съобщил на племето си.

Има един закон и една традиция, която никога не трябва да бъде нарушавана. Че вождът винаги трябва да взема най-доброто решение за племето си.

— Оргрим... Не намираш ли за странно, че загубихме дома си точно когато Гул'дан се появи?

Оргрим понечи да се засмее. Усмивката му обаче се стопи, когато осъзна, че Дуротан говори напълно сериозно.

— Един орк не може да убие цял свят, Дуротан.

— Сигурен ли си? Огледай се около себе си. Това не ти ли напомня за нещо?

Обърна се и посочи не към примамливите гори и снега в далечина, а там, откъдето бяха дошли. Към Великия портал и земята около него. Объркан, Оргрим сбърчи вежди за кратко, след което Дуротан видя как приятелят му малко по малко започна да осъзнава какво бе казал.

Когато за пръв път бяха стъпили на този свят, местността около портала бе чисто блато. Драка бе родила сина им с ръце и колене, потънали в мочурливата земя. Сега се виждаше само пепел и изсъхнали буци пръст. Каквито и растения да бяха живели тук, вече бяха мъртви и стрити на прах под грубите нозе на орките, заели се с мъкнене на камъни за построяването на порта.

Наистина му напомняше на нещо.

На другата страна на Портала, на земята, от която бягаха. Поредица от емоции плъзна по лицето на Оргрим.

Дуротан знаеше какво точно го пита. Знаеше и че е прав.

— Където Гул'дан ползва магията си, земята загива. Ако народът ни иска да намери своята нова родина тук, приятелю — с треперещ от вълнение глас продължи Дуротан, — Гул'дан трябва да бъде спрян.

Възцари се мълчание, което Оргрим наруши след дълга пауза. Каза само:

— Не сме достатъчно силни, за да го победим.

— Така е — съгласи се Дуротан.

Замислено почеса брадичка с острия нокът на палеца си.

— С помощта на хората обаче може и да успеем.

ГЛАВА 10

Рискът беше голям и Лейн се притесняваше през всяка секунда, изминала след излизането на Лотар и Тария от тронната зала. Въпреки това смяташе, че е взел правилното решение и си го повтаряше безспир, докато минутите течаха. Бе излязъл на балкона, наблюдаваше града в тъмнината и мрачните мисли не спряха да се нижат през ума му, дори когато Тария се завърна.

Хвана го под ръка.

— Прав беше — започна тя, — трябваше намесата на жена. Ще заведе Лотар до лагера им. Горкото създание.

— Благодаря ти — отговори Лейн и целуна ръката ѝ.

— Откъде се досети, че ще ме приеме?

Отговорът трудно можеше да се формулира с думи. Гарона бе възрастна женска и според докладите — свиреп воин. Никой, описан по подобен начин, не можеше да бъде определен като „податлив“, но той бе усетил, че нея не я задвижваха омраза или жестокост. Нещо в нея му напомняше децата в сиропиталището — диви, буйни, но в същото време копнеещи някой да надзърне зад дивашката фасада и да ги види каквито са в действителност.

— Имаше нужда от майчина ласка — накрая каза той.

Стисна ръката на жена си, след което я привлече в прегръдките си.

— Не познавам друг, който да е по-добър от теб в това.

— Ласкател — закачи го тя и го целуна.

Разузнавателният отряд се състоеше от петима — Лотар, Гарона, Кадгар, Карос и Варис. Тримата войници бяха свикнали да са далеч от Стормуинд, а за Гарона всичко бе ново. Оглеждаше се и внимаваше за всичко, черните ѝ очи попиваха и преценяваха. „Какъв е смисълът? — мислеше си Лотар. — Търси място, където да се скрие? Оръжия? Маршрути за бягство или атака?“

Гарона бе облечена в броня на Съюза и той не можеше да не забележи как постоянно ръката ѝ докосваше златната лъвска глава, сякаш се учудва от присъствието ѝ там. Вниманието му към зеленокожата бе може би малко по-силно, отколкото трябваше. Тази сутрин ѝ бе помогнал да сложи бронята. Тя му бе поискала някакво оръжие, а докато ѝ нахлузваше гамбезона^[3], той отговори:

— Имаш си мен да те пазя.

— Нямам нужда някой да ме пази — бе отсякла тя.

Паузата се бе проточила, а лицето му бе на сантиметри от нейното. Хитроумната забележка бе забравена, когато погледите им се срещнаха. На секундата той бе осъзнал, че въпреки глигите и зелената си кожа, Гарона бе много красива. Толкова близо до нея той бе разбрал и друго. Тя просто бе права. Наистина нямаше нужда от защитник. Бе поне толкова силна, колкото бе той. Ако не и повече. Гледайки обаче белезите, нашарили цялата ѝ кожа, той, войникът, не искаше нищо друго повече от това да я защитава. Мисълта бе налудничава, може би дори обидна... но бе самата истина.

— Какво гледаш? — бе попитала тя.

Дори самият той не знаеше как да отговори на подобен въпрос.

Мислите му се върнаха към настоящето. Усмихна се на себе си, когато видя колко е потънал Кадгар в четивото си. Пропускаше най-приятната част от пътешествието — безопасната гора Елуин, като хвърляше поглед нагоре, само когато копитата на конете затрополяваха върху камъни, а не върху меката трева. Покритата с дървета местност се простираше пред тях като тучен зелен килим. Зад тях белите кули на Стормуинд пробиваха небето, но вече бяха толкова малки, че наподобяваха миниатюрите по тактическата карта на крал Лейн, и дори Кадгар отдели няколко минути да се наслади на гледката.

Очакваше ги проходът Дедуинд, подходящо име за недружелюбния изолиран каньон, между чиито почти отвесни стени постоянно духаха пронизващи и злокобно виещи ветрове. Над едно от разклоненията на пътеката имаше естествено образуван навес, където Лотар обяви, че ще разположат бивака си за през нощта. Добре беше, че разполагат с място, което трябва да отбраняват само от едната страна. Можеха да продължат, но проходът беше труден за преминаване дори и на дневна светлина. Не искаше да рискува здравето на конете с някоя погрешна стъпка в мрака.

— Ей, книжен плъх — подкачи той Кадгар, докато момчето слизаше от седлото, — какво ще кажеш да поемеш първата смяна?

Гарона чевръсто скочи на земята, едновременно изумена и развеселена от отношението на войника към магьосника. С нетърпение зачака реакцията на момчето.

То затъкна книгата в пояса си, пресегна се към навитото си на руло одеяло, след което хвърли на Лотар поглед, който беше всичко друго, но не и развеселен. Освен това не пропусна да забележи и погледа на Гарона.

— Моите уважения, командире, но името ми е Кадгар — сухо отбеляза той.

Лотар притисна длан към гърдите си в престорен ужас.

— Поднасям ви извиненията си, Кадгар. Мислех си, че вече сме приятели, след като не Ви хвърлих в затвора за това, че проникнахте без разрешение в казармата.

Погледите на двамата се пресякоха за миг.

— И така, *нареждам ти* да поемеш първата смяна.

Кадгар стисна устни, но кимна.

— Слушам, командире.

Храната бе простичка — хляб, пилешко, ябълки и горещ чай. Тази вечер не пиха вино, защото отрядът бе прекалено малоброен и дори и най-лекото опиянение би им попречило. За щастие вятърът утихна, но от друга страна настъпилата тишина бе не по-малко изнервяща. Нахраниха се, почистиха се, след което развиха одеялата, докато Кадгар мрачно се увиваше в наметалото си и се покатери върху една канара, откъдето да наблюдава пътя, по който бяха пристигнали.

Умът на Лотар беше прекалено зает с претеглянето на различни възможности, за да заспи веднага, така че той заби зъби в едно останало парче пиле и загледа постовия. В негова чест трябваше да се признае, че приемаше задължението си съвсем сериозно. Лотар очакваше Кадгар да измъкне книгата и да почете на светлината на луната или да запали огън на върховете на пръстите си, ако има облаци... Кой ги знае вълшебниците на какво са способни?

Вместо това младежът свенливо извъртя глава към Гарона. Тя лежеше с гръб към него, а извивките на зеленикавото ѝ тяло наподобяваха хълмовете на Елуин. Лотар бе удивен, но в същото време това внимание не му допадна.

— Е, поне не четеш — проряза тишината гласът му.

Кадгар на секундата извъртя глава към пътеката. Лотар вътрешно се усмихна.

— Иска да легне с мен — протичко отбеляза Гарона.

При думите ѝ Кадгар се сви от смущение. Тя се повдигна на лакът и ги погледна.

— Моля? — поде Кадгар, явно опитвайки се да излезе от неловката ситуация чрез обвинение, но гласът му излезе малко по-тънък, отколкото бе необходимо, за да прозвучи убедително.

— Ще пострадаш — осведоми го тя.

— *Не искам* да си лягам с теб!

Лотар направи всичко възможно, за да не се засмее на глас.

— Добре. От теб няма да излезе ефективен партньор.

Този път вече Лотар не се сдържа и изпръхтя.

— Защо се смееш? — попита Гарона, при което дойде редът на Лотар да се почувства неудобно. — Не знам как оцелявате вие, хората. Нямаме мускули. Костите ви са крехки.

— Не си кой знае колко различна. *Ти* как си оцеляла?

Тя млькна. Когато проговори, в гласа ѝ отсъстваше всякакъв живец. Думите ѝ бяха внимателно подбрани и студени като лед.

— Счупените кости заздравяват и стават по-дебели. Моите са много дебели.

И Лотар посърна. Мислеше си за зелената ѝ кожа, мека като човешката, но белязана по китките и гърлото. Мислеше за огромните мъжки от вида ѝ, и техните ръце, тела и глиги. За оръжията им, които тежаха вероятно колкото него. Мислите му го отведоха към мрачни места.

Всичко, което обаче успя да каже, беше:

— Съжалявам.

— Няма за какво.

Възцари се тишина, в която само въглените на огъня припукваха.

— Името ми, „Гарона“ — поднови тя разговора, — на езика на орките означава „Прокълнатата“. Майка ми е била заровена жива в земята, задето родила такава като мен.

Лотар усети болка в ръцете. Погледна надолу към тях и с изненада установи, че ги е стиснал с все сили. „Чудовища.“

— Теб обаче са те оставили жива — каза той.

„Защо ли? — Наистина искаше да разбере. — Как са те наранили? Как мога да ти помогна?“

— Заради Гул’дан — каза тя и се претърколи по гръб.

На треперливата светлина на огъня Лотар видя какво държи тя — кожена каишка, на която висеше зъб, голям колкото кутрето ѝ.

— Той ми го даде. Да има с какво да си я спомням.

Лотар загледа бавно клатещия се предмет като хипнотизиран. Бе едновременно привлечен и отвратен от него. Явно обаче бе ценен за нея. Зачуди се с какво всъщност е по-различен от кичур коса, който човек си оставя за спомен от скъп за него починал човек. Беше се опитал да убеди Лейн да забрани на Тария да говори с Гарона. Сега, когато я слушаше колко открито говори, той разбра, че приятелят му е надарен с интуиция, която той не притежава. Гарона очевидно бе красива, очевидно бе силна. В същото време бе и същество, което оценява доброто отношение. Същество, наранявано не само физически.

— Родителите ми ме дали на Кирин Тор, когато съм бил на 6 години — меко проговори Кадгар, като признанието му, досущ това на Гарона, можеше да бъде споделено по-спокойно в тъмнината на нощта. — Това бе последният път, когато видях тях, братята или сестрите си. Семейна чест е да дадеш дете на Кирин Тор. Синът ти да се качи в летящия град Даларан, където да бъде обучаван от най-великите магьосници на земята.

Усмихна се виновно и продължи:

— Откъдето той да избяга.

Гарона го погледна, след което кимна.

— Е — обади се Лотар, — добре се повеселихме.

Легна на одеялото си и чу как другите двама също се наместват. Затвори очи и зад клепачите си видя как пламъците на огъня осветяват зъб на орк, държан от силна и красива зелена ръка.

* * *

Нощта бе озарена от огън, окъпана в кръв, а в песните се пееше за кръвопролитие.

Гул'дан тихо се радваше. До него стоеше наставникът му, съветникът му, този, който бе удържал обещанията си. Този, без който тази нощ никога нямаше да я има.

— Север, юг, изток, запад — напевно произнесе той и протегна ръка. — Всичко ще ни принадлежи.

Някакво движение привлече погледа му и той леко се намръщи. Няколко човека бяха избягали. Като върволица черни мравки, бягащи от пожар. Носеха вързопи на раменете си и се точеха по дълга, извиваща се пътека.

— Кажи ми, учителю — попита той, — накъде бягат?

— Към Стормуинд — отговори стоящата до него фигура.

Думата прозвуча рязко, но носеше в себе си определена сила. Гореше като сърцето на този, който я произнесе.

— Най-великият им град.

Толкова много омраза. Толкова дълбока убеденост в безполезността на бягството. Така си беше. Никой не можеше да се опълчи на Ордата... нито на *фел*.

— Където избяга и Гарона — отбеляза Гул'дан.

Моментът бе настъпил. Той се обърна към учителя си.

— Доведох я. Заради теб.

Със сигурност наставникът му беше доволен. Със сигурност трябваше да похвали ученика си, задето му бе толкова верен и възприемчив. Само дето не последва никаква реакция — нито благодарност, нито раздражение... само тишина. Изпод качулката не се чу нито звук. Гул'дан изпита разочарование и се почувства неловко.

Опита се да поправи евентуалната си грешка.

— Когато порталът се отвори, първо ще завладеем този град.

Погледна направо към забулената фигура.

— Ще го наименуваме... на *теб*.

[3] Дебела подплънка под броня. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Лотар си бе мислил, че е готов да види какво ли не. Бе грешал. Сега, когато стоеше до Гарона и останалите пред ужасяващата гледка, разпростряла се пред тях, той се почувства еднакво отвратен и изумен. Войната никога не е чиста. Никога не приличаше на картите на Лейн, дори когато стратегията бе печеливша и победата сигурна. Това тук...

Стотици шатри изпъстриха пейзажа, а тук-там между тях се извисяваха стражевите кули и някакви по-масивни постройки. Имаше и клетки. Не толкова много, колкото първоначално се бяха опасявали, че ще бъдат, но достатъчно, за да свие неволно юмруци от ярост. Клетки, претъпкани с хора — мъже, жени, дори деца. Значи тук бяха — отвлечени от домовете им, които бяха изгорени след тях, и транспортирани тук като някакъв добитък.

По-нататък огромни дялани каменни късове бяха влачени и подреждани по някаква схема от яките орки. Дотук имаше готова някаква равна основа, все едно фундамент на сграда или нещо по-лошо.

— Великият портал — посочи Гарона.

— Защо са им толкова много пленници? — попита Лотар.

Вятърът поде черната коса на Гарона и кичурите се запреплитаха във въздуха. Погледът ѝ обаче не се откъсна от дребните фигурки в далечината, когато проговори, а от думите ѝ сърцето на Лотар спря.

— Дърва за огъня — обясни тя. — Зелената магия се нуждае от живот, за да отвори прохода.

Гледката пред тях привлече погледа на Лотар като с магнит.

— Колко орки смятат да доведат тук?

Отговорът ѝ беше простицък и прям.

— Всички.

Простря ръка напред.

— Това... Това тук е само бойният отряд. Когато порталът се отвори, Гул'дан ще доведе цялата Орда.

Внезапно Лотар осъзна това, в което подсъзнателно бе отказвал да повярва. Стотиците шатри пред тях бяха само началото...

На Ордата.

— Върнете се в Стормуинд, — нареди той на Карос, който вече се бе отправил към коня си.

— Аз и Варис продължаваме напред.

Гарона проследи с поглед как Лотар и Варис пришпорват конете си в галоп. Мисли се блъскаха в главата ѝ. Правилно ли бе постъпила? Дължи ли някаква лоялност на орките? Бяха убили майка ѝ, а на нея огънят ѝ бе спестен само заради желанието на Гул'дан. Бе я научил да чете и пише, беше ѝ заповядвал да учи и усвоява чужди езици. Но никога не беше нещо повече от робиня. Винаги в окови, винаги подигравана и заплювана.

С редки изключения. Всеки път, когато я изпълваше омраза към своя „народ“ заради отношението, на което бе подложена, тя се сещаше за Дуротан и трезвомислието му, както и за половинката му Драка, която се отнасяше към нея с нежност и загриженост. Другите орки давеха дефектните новородени, докато Фростулф им даваха шанс да заслужат завръщането си в клана. Самата Драка бе такава, а сега бе съпруга на вожд.

Гарона се бе поколебала, когато — по време на бягството ѝ — Дуротан ѝ бе подал ръка. Знаеше обаче, че върне ли се, Гул'дан ще я окове отново. В този момент, след първата глътка свобода, Гарона знаеше, че би умряла, вместо да я загуби.

Замисли се за кралица Тария, която се бе отнесла към нея дори още по-мило от Драка. Естествено, Тария искаше нещо. Гарона бе напълно наясно с това, но това, което човешката жена искаше, бе спасението на народа си. И орките това искаха, но го правеха чрез избиването на всички неорки. Първо дранаите, сега хората. Замисли се за Кадгар. Нетърпеливо сукалче, но владееше сила, която тя уважаваше, макар и без да разбира.

И Лотар. Беше я спасил от разбеснелия се Фростулф. Не беше толкова мил като Тария, но Гарона разбираше недоверчивостта му. Познаваше мрака достатъчно добре, за да разпознае, че Андуин Лотар има мрачно минало. Бе видяла болката в очите му, когато загуби

неколцина от воините си в скорошната битка, ужасът при мисълта за пленените невинни селяни, за живота им, обречен от магията, която щеше да доведе още орки разрушители на този свят. В крайна сметка обаче сякаш бе добър човек.

Освен това имаше и чувство за хумор. Спомни си как Лотар бе нарекъл Кадгар „книжен плъх“. Усмихна се и се обърна към младия магьосник...

В сенките на дърветата стоеше орк. Под едната си ръка държеше Кадгар, като с огромната си длан бе загулил устата на момчето. Младият магьосник гледаше към нея с широко отворените си, пълни с тревога очи. На няколко стъпки от него в безсъзнание на земята лежеше Карос, все още жив.

— Дуротан! — ахна Гарона.

Оркът изръмжа утвърдително.

— На север се издига черна скала, която докосва небесата. Там ще се срещна с водача им.

Обзе я ужас.

— За да го предизвикаш?

Сама се учуди на нежеланието си да стане свидетел на смъртта на Лейн... както и на тази на Дуротан.

Той поклати глава.

— Видях как доведе дребнозъбите до лагера ни — каза той, като пристъпи напред, внимателно държейки Кадгар. — Те видяха какво се строи, но само ти знаеш каква участ е избрал Гул'дан за народа ни.

Погледът му се заби в очите ѝ, а когато проговори, думите сякаш откъсваха част от сърцето му.

— Ти ни предупреди, Гарона. Ти ни каза, че господарят ти е зъл и опасен. Тук съм, само защото наистина нямахме друг избор.

Гарона знаеше, че Дуротан е можел да избере смъртта, но лично на него тази свобода му бе отнета. Той беше вожд и трябваше да се грижи за народа си, доколкото силите му позволяват.

— Тази магия носи смърт — каза той. — За всичко живо. Трябва да бъде спряна.

Значи бе видял. Значи знаеше. Погледите им се кръстосаха, след което Дуротан кимна.

— Кажи му. Ще чакам при черната скала. Когато слънцето е най-високо в небето.

— Ще му кажа — обеща Гарона.

Дуротан кимна. Явно не осъзнаваше, че изцяло бе разрушил всичко, което някога тя бе вярвала, че животът ѝ ще бъде. Ако Гул'дан умреше...

Тя се втурна напред.

— Вожде! Ако се върна, ще ме вземеш ли в клана си?

Погледът на Дуротан се спря върху китките и гърлото ѝ.

Китки и гърло без окови.

— Тук си в безопасност. С тях.

Тя знаеше, че е прав. Надеждата умря и тя само кимна. Вождът загрижено погледна момчето в ръцете си. Магьосникът, притихнал като смъртта, погледна нагоре. Дуротан го пусна. Кадгар не понечи да побегне, нито да изрече заклинание. Оркът лекичко го побутна в гърдите с почти приятелски жест. Удари собствените си гърди в знак на уважение и благодарност към мелеза Гарона, след което се оттегли в сенките и изчезна сред дърветата.

* * *

Гарванът се носеше високо в небето и остро му зрение попиваше гледката, от която сърцето му кървеше. Дори създания с по-слаби очи можеха да разпознаят разрушението — безмилостно, невъздържано и повсеместно. Насред зеленината на дърветата се открояваха оголени сиви и черни петна, оставени от огъня. Ето едно... и още едно... и още едно...

Медив се строполи пред басейна и едва намери сили да потопи ръка в животворната течност. Енергията започна да се влива в него, но далеч по-бавно, отколкото в миналото. Бе напълно изцеден и всеки път се възстановяваше по-бавно и не до такава степен, както преди. Трябваше обаче. Това бе неговият извор на сили.

Морос коленичи до него — спокоен, уверен, стабилен като скала. Кастеланът бе обитавал Каразан дълго, дълго време. По-дълго от Медив. По-дълго от предходния Пазител, и от този преди него. По свой собствен начин той беше част от Каразан също като конюшните, кухнята и дори този магически басейн пред него.

Тихо и тъжно старият мъж попита:

— Както се опасяваше ли е?

Медив стисна устни и кимна. Отговори с едната ръка все още в басейна, а гласът му бе слаб и потреперваше.

— *Фел*. Навсякъде.

— Значи не трябва да ходиш отново — отбеляза Морос.

— Повече от всякога се нуждаят от помощта на Пазителя — отговори Медив.

Гласът му прозвуча немошно дори в собствените му уши.

— Може би момчето ще е в състояние да помогне — предположи старият му приятел.

Дали? Кадгар бе демонстрирал готовност и кураж. Може и да успееш. Уморен, Медив се извърна към Морос. И застина. Погледна над рамото на кастелана и погледът му се спря върху някого или нещо, което можеше да е, но можеше и да не е там — черна форма, сочеща право в него.

— Махни се! — изсъска Медив.

Морос се обърна, но не видя нищо.

Лейн седеше на трона на Стормуинд, изпаднал в отчаяние.

Явно се бе наложило орда зверове да нападнат света им, за да се съгласят дипломатите да се съберат на едно място. Само дето никой не изпитваше желание да чуе какво казва другият.

Тария често подчертаваше колко хладнокръвен е съпругът ѝ. Сега май пак оставаше единственият, който успяваше да запази спокойствие измежду всички тези викащи, протестиращи и обиждащи се хора.

Представителят на Кул Тирас изпъкваше. Народът му бе изпитал на гърба си яростта на орките и нямаше да позволи на Лейн да го забрави, макар от своя страна удобно забравяше, че именно гората Елуин бе една от първите мишени на нападенията.

— Великият Стормуинд винаги се е смятал за нещо повече от нас останалите. Знаехте какво ни се случва, но ни оставихте да се бием сами и да бъдем разгромени. Къде беше армията ви, когато корабите ни горяха?

— Армията ни губи по един полк на ден — отвърна Лейн.

Гласът му прозвуча остро, макар външно да изглеждаше спокоен.

— Стормуинд, Кул Тирас, Лордерон, Кел'талас. Джуджета, хора, елфи. Всички сме в опасност, а губим ценно време да се препираме помежду си. Трябва да се обединим!

Представителят на Лордерон се намръщи.

— Това, от което се нуждаем, са повече оръжия! — отсече той.
— Джуджетата трябва да започнат да работят извънредно.

Обърна се и погледна крал Магни, сякаш очакваше от джуджето да започне да вади от пазвата си мечове и бойни брадви.

Магни изглеждаше бесен. Когато най-накрая успя да проговори, думите му заизлизаха на кратки залпове.

— Третирате ни като *кучета*! Отказвате да ни защитавате със същите тези оръжия, които *ние* правим за вас! Край на доставките!

Лейн скочи на крака.

— Стига! — извика той.

Подобен тон от иначе така спокойния крал накара всички да млъкнат... за малко. Главите на присъстващите се извърнаха към него.

— В миналото всички вие сте разчитали на Стормуинд, било то за военна подкрепа, било то за справедливост. Ако не се обединим срещу врага, всички ще загинем. Стормуинд се нуждае от войници, оръжия, коне...

— Ха! Имаме си наши кралства, за които да се грижим! — провикна се Магни.

— Вашата война си е ваша! — допълни представителят на Лордерон.

Дверите се отвориха. В залата влезе Лотар, а крачка зад него го следваше Варис. Всички се обърнаха към новодошлите. И двамата бяха потни и мръсни, а в сините очи на Лотар гореше пламък, който Лейн много добре познаваше. Каквито и да бяха новините, определено бяха лоши.

— Орките строят портал — направо започна Лотар, — през който възнамеряват да докарат армията си. Ако не ги спрем сега, може никога повече да нямаме подобна възможност.

Погледите на двамата стари приятели се срещнаха. Неизреченият между тях въпрос излезе от устата на представителя на елфите.

— Къде е той? — настоятелно прозвуча мелодичният му глас, този път изпълнен с яд... и страх.

Робата се завъртя вихрено около тялото му, когато се обърна към Лейн.

— Къде е Пазителят на Азерот?

— Да! — обади се и представителят на Кул Тирас. — Къде е Пазителят?

Тария се наведе към ухото на съпруга си и прошепна.

— Къде е Медив?

Лейн стисна челюсти, пое дълбоко въздух и си наложи спокойствие, когато се обърна към присъстващите.

— Предлагам кратка почивка...

— Кратка, дълга, все ни е тая — прекъсна го представителят на Лордерон. — Ние бяхме дотук.

Докато групата на Лордерон напускаше, през нея си проби път един куриер, който подаде някакво писмо на Варис. Той го прочете набързо, след което се приближи към Лотар.

— Командире — докладва той, — остатъците от Четвърти се оттеглят към Стормуинд.

— *Остатъците?* — възкликна Лотар.

Под слоя мръсотия и пот лицето му преbledня.

Варис се поколеба, след което допълни:

— Калън е сред ранените.

Явно Лейн бе дочул разговора и въпреки хаоса пред себе си, не се поколеба нито миг.

— Взимай грифон и тръгвай.

Лотар отметна брезентовата врата на шатрата лазарет и се запъти право към фигурата в леглото. Момчето бе затворило очи, но сякаш долови присъствието на баща си. Обърна се и почти успя да седне.

Синът му. Неговият и на Кали.

Толкова приличаше на майка си, че Лотар го заболяваше сърцето всеки път, когато го погледнеше. Светлокафява коса със златисти отблясъци, очи с цвят на лешник. Легнал така му напомняше за последния път, когато бе видял обичната си съпруга. Лицето ѝ бе бяло като мляко, кръговете под очите рисуваха болката, която изпитваше. Винаги толкова крехка, неговата малка Кали. Прекалено крехка.

Около слабото тяло на сина му нямаше превръзки, пропити с кръв, и може би затова той си спомни деня, когато такива имаше, дори прекалено много. Само на челото му имаше дълбока резка. Не изглеждаше кой знае колко зле, но Лотар обхвана главата му и я завъртя, за да го огледа от всички страни. Калън се остави безропотно в ръцете на баща си, а после го загледа с лешниковите си очи.

— Тате — каза той. — Добре съм. Нищо ми няма.

Лотар се насили да се усмихне. От него нямаше нищо в очите на сина му. Целите бяха *нейните*.

— Притесних се — призна си той.

Настана неловка тишина, затова той добави с шеговит тон:

— Трябваше да станеш пекар, както настоявах.

— А, не, прекалено е опасно — престори се на ужасен Калън. — Нали може да се опаря.

Лотар неволно се засмя. Като малък Калън бе заявил, че иска да стане войник. Отговорът на Лотар беше „А не предпочиташ ли пекар? Замисли се за всички сладкиши, които ще можеш да изядеш.“ Калън се бе подвоумил за секунда, наклонил глава настрана, досущ като майка си, от което сърцето на Лотар прокърви. Отговорът му беше: „Е, предполагам, че има много хора, които с удоволствие биха изпекли сладкиш за един смел войник“. Когато Лотар се пошегува, че за него никой не е пекъл сладкиш, Калън му предложи тогава *той* да стане пекар.

Хем се изненада, хем се трогна, че Калън помни тази случка. Разроши косата му с жест, непривичен за него, и се огледа. Толкова се бе концентрирал върху сина си, че не бе забелязал, че той е единственият обитател на лазарета. Студ обзе сърцето му.

— Къде са останалите от взвода ти?

Калън тъжно поклати глава.

— Мъртви? Всичките?

— Заловиха повечето от нас живи — отговори момчето. — Те... Хората говорят, че ни ловели, за да ни изядат...

— Това е само, за да ни сплашат — каза Лотар, макар че действителността бе дори по-лоша. Калън потръпна от студа, който лъхна от гласа на баща му, затова Лотар се постара следващите му думи да прозвучат по-меко.

— Всеки път, при всяка война, се говори едно и също. Не се притеснявай, сине. Ще ги освободим.

Калън се изправи, сякаш смяташе да тръгва нанякъде. Лотар го спря с длан в гърдите.

— Недей бърза толкова.

Изглади бръчките по униформата му също като във времената, когато Калън бе малко момче.

— Ти си всичко, което имам на този свят — нежно каза той.

Калън изчака няколко секунди, след което стисна ръката на баща си в знак на любов, но и на несъгласие. Лотар я дръпна.

Лицето на сина му изглеждаше странно състарено за толкова млад човек. Лице на човек, видял прекалено много.

— Тате, мога да се справя. Аз съм войник.

Лотар се замисли за жестокостта, демонстрирана от орките по време на атаката. Представи си слабоватия си син в битка на живот и смърт срещу огромните чудовища, ужасяващо силни и кошмарно бързи за размерите си.

„Кажми му — помисли си той наум. — Кажми му, че е смел... може би дори по-смел, отколкото си бил ти на неговата възраст. Кажми му, че го обичаш, кажми му, че се гордееш с него. Кажми му... че вината не е негова.“

Лотар само кимна и тръгна да излиза.

ГЛАВА 12

— Гарона, дръпни качулката над главата си и язди между нас — тихо каза Карос.

Главата му бе превързана, лицето му бе цялото в драскотини, но изглеждаше в отлична форма, като за след юмрук от вожд на оркски клан.

Зад себе си Гарона чу звуците на коне и трополящи каруци. Не бяха сами на пътя, тъй като бяха излезли в покрайнините на Елуин. Не се страхуваше от шепа фермери, но от спречквания нямаше да има никаква полза. Подчиняваше се, но зорко наблюдаваше всичко около себе си. Все повече и повече хора излизаха на пътя, вливайки се като малки ручейчета в река, която пред портите на замъка вече дори не беше река, а цял океан от хора.

Хиляди бежанци се струпваха в едно, а изпълнените им с ужас очи бяха добре познати на Гарона от затворените в клетки пленници. Погледна един от широкоплещести, но ниски хора, наречени „джуджета“. Опитваше се да накара едно уплашено пони да дърпа малка каручка. Женската и двете им малки деца се клатеха в нея, а погледите им уплашено шареха по кипящия човешки хаос около тях.

Един измъчен на външен вид страж повдигна ръка в желязна ръкавица и им препречи пътя.

— Пуснете първо да минат другите! — извика той.

Джуджето сбърчи вежди.

— Човече, аз работя в Кралската ковачница! — изрева то.

— Бягай и се скрий в някоя дупка, дребосъчко! — се разнесе глас, безопасно анонимен в тълпата.

Други се заеха да изблъскват каручката и едно от децата се разплака за баща си. Търпението на джуджето явно окончателно се изчерпа, защото то се пресегна назад и сграбчи толкова голям чук, че Гарона се зачуди как изобщо го повдигна.

— Знаеш ли каква дупка ще отворя в тиквата ти, смрадливо...

— Това е недопустимо — промърмори Карос.

На висок глас извика:

— Сержант! Подредете всички в редица! Или ще има ред, или затваряме портите, докато се установи такъв!

Обърна се към хората, които клатеха каручката.

— Каз кове оръжия за нашата безопасност. Да не съм чул нито дума повече.

Джуджето кимна в знак на благодарност, зачервено. Пуснаха го да мине. Карос и Гарона понечиха да го последват, но Кадгар улови зеленокожата за ръката.

— Трябва да продължа проучванията си. Разкажи на краля за случващото се. Идвам възможно най-скоро.

* * *

В главата на Кадгар цареше хаос. Същият орк, който го бе наблюдавал с поглед, изпълнен с разум, докато вдигаше защитната сфера около себе си и Медив по време на първия сблъсък между хора и орки, бе запушил устата му с длан, колкото лопата, след което го бе пуснал, без да го нарани. Не просто невредим, а с молба за сътрудничество за свалянето на Гул'дан и ликвидирането на *фел*.

Вкара ключа в ключалката на вратата към стаята си. Никога не бе изпитвал по-голям страх за живота си досега, но и никога толкова... уважаван, колкото в момента, когато могъщия оркски вожд Дуротан го бе потупал толкова приятелски...

— *Какво е това?*

Подскочи половин метър във въздуха и инстинктивно вдигна ръце в защитна магия, но навреме разпозна натрапника и преглътна думите на заклинанието.

— Пазителю!

Усети как енергията се оттича от него, оставяйки след себе си негата на облекчението. Насили мозъка си да заработи нормално отново и отговори на очевидно бесния Медив. Пазителят сочеше купчина бележки, отворени книги и рисунки, които заливаха стаята. Когато на Кадгар му бе свършило мястото, той бе започнал да ги увесва на една връв, сякаш сушеше пране. Бележките бяха буквално навсякъде.

— Порталът... Видяхме го! В Морас! Опитвам се да навържа в едно всички факти, с които разполагаме.

— Това — настоя Медив с поглед забит в една рисунка, която държеше в ръка. — Откъде прекопира това?

Кадгар се почувства като птичка, хипнотизирана от погледа на змия. Знаеше, че изглежда глупаво, и се почувства дори още по-глупаво, когато се опита да събере мислите си. Не разбираше яростта на Медив.

— Пазителю?

Медив откъсна още един лист, висящ във въздуха.

— А това? *А това?*

Още един, и още един. Пристъпи към Кадгар и натика един от листите в лицето на момчето.

Ръцете и гласът на Кадгар затрепериха, когато отговори, а по челото му изби пот; обля го неподправен ужас. В какво бе сбъркал? Преглътна, но устата му бе толкова суха, колкото листите, които Медив мачкаше в ръцете си.

— Проучвах всичко от момента, в който усетих присъствието на *фел*.

— Аз съм Пазителят! Аз.

Медив се приближи още повече, с което принуди Кадгар да направи крачка назад, а после и още една, докато другият се надвесваше над него.

— Не ти. Все още не.

Опита се за последен път да обясни.

— Мислех си, че ще Ви е от полза малко помощ...

Вгледа се в налетите с кръв синьо-зелени очи на този, който се предполагаше, че е Пазителят на света. Този, който бе съвсем уверен, че ей сега ще го убие.

След един удар на сърцето всяка бележка, всяка драскулка, всяка илюстрация, над които бе работил толкова усърдно, избухнаха в магически огън. Изгоряха бързо и от тях не остана дори пепел. Сякаш никога не бяха съществували.

— Не си въобразявай, че можеш да си ми от полза. Представа си нямаш срещу какво се боря — каза Медив, пое дълбоко дъх и се поуспокои. — Ако искаш да помогнеш, пази краля. *Фел* я остави на мен.

Обърна се и тръгна да излиза. Кадгар се облегна на стената, обзет от облекчение. Коего продължи точно една секунда. Видя какво бе оставил на стола до вратата.

Книгата с руните, която бе „взел назаем“ в Каразан.

Дано не я види — замоли се наум той. Медив бе полуизлязъл през вратата. *Дано не я види. Дано не я види...*

Пазителят спря напред крачка. Замръзна за секунда, след което, докато Кадгар се свиваше, главата му се обърна бавно и погледът му се спря върху книгата.

Тишина.

Пазителят вдигна книгата и я погледна. Не се обърна назад. Младият магьосник се зачуди как така не е изпепелен на място.

— Интересен избор — ледено отбеляза Пазителят.

— Пазителю...

„Мога да обясня“ — наум продължи Кадгар, а в ръката му внезапно лумна магически огън, който погълна рисунката, която той несъзнателно продължаваше да стиска. Когато погледна нагоре, Медив вече го нямаше.

— Нямахте да поиска среща, ако смята, че може сам да победи Гул’дан — отбеляза Лейн.

Седеше на трона си, а около него се бяха скупчили Лотар и неколцина други съветници, които Гарона не познаваше. Кралицата седеше в своя трон до този на краля и мило се усмихваше на зеленокожата.

— Явно е ужасен от *фел*.

Гарона настръхна от обидата, нанесена на главатаря на Фростулф.

— Дуротан не се бои от нищо.

Лейн погледна Лотар и повдигна вежда в безгласна покана приятелят му да продължи с разказа си.

— Изборът на място, неочакваната покана... много прилича на капан, Ваше величество.

Гарона му хвърли гневен поглед.

— Не е.

— *Може* да е.

Ноздрите ѝ се разшириха от обидния намек. Лотар отвърна на погледа ѝ, без да трепне и синият му поглед се заби в очите ѝ.

— *Не е!*

— Ти как мислиш? — попита приятеля си Лейн.

— Прекалено добра възможност е, за да бъде пропиляна. Мисля, че нямаме избор. Трябва да попречим на орките да отворят портала. За това две мнения няма. Имаме обаче нужда от помощ.

— А ако лъже? — полюбопитства Лейн.

Гарона го прониза с поглед.

— Орките не лъжат.

— Ами ако той лъже?

— Това е безчестие! — заяви тя, сякаш това обясняваше всичко.

— А къде е честта в това да предадеш народа си? — предизвика я Лотар.

Тя се обърна към него и необикновените му очи. Знаеше езика на хората достатъчно добре, за да води разговор, но тънкостите в него ѝ убягваха. Как да им обясни кой е Дуротан? Замълча и внимателно подбра думите си. След това каза:

— Дуротан защитава племето си. Неговият враг е *фел*. Предател е Гул'дан.

Лотар я пронизваше с поглед. Тя не бе свикнала на подобно внимание. Повечето орки сякаш дори не я забелязваха. Ако ѝ обърнеха внимание, това беше само за да я заплуют или подиграят, или нещо лошо. Не бе излъгала Кадгар и Лотар, когато им бе казала, че костите ѝ са много здрави. Повдигна брадичка и не извърна поглед.

Гласът на Тария долетя до нея. Кралицата явно имаше някаква идея.

— Този орк... Дуротан... Откъде го познаваш?

— Той ме освободи... и племето му го обича. Винаги поставя на първо място нуждите им. Винаги. Той е силен вожд.

— Силните вождове трябва да заслужат доверието на племето си — се обърна към нея Тария, точно както го бе направил Лотар, но в погледа ѝ се четеше състрадание, от тежестта, на което Гарона запристъпя от крак на крак. Кралицата явно взе някакво решение. Ръката ѝ се насочи към тънкия ѝ кръст, откъдето откачи малък кинжал.

— Ако ще се присъединяваш към нас, ще трябва да заслужиш доверието ни.

Подаде ѝ кинжала и допълни:

— Ето ти оръжие.

— Това?

— Да.

Гарона го погледна. Размерът подходдаше на човешката жена, не на нея. Беше изящен и крехък, а не като масивните кинжали на орките. Ефесът бе украсен със скъпоценни камъни и когато Тария кимна, Гарона изтегли острието от ножницата и го огледа. Промени първоначалното си мнение. За такова дребно нещо беше изработен изключително добре.

Можеше да убие и Тария, и Лотар, а може би дори и краля, преди някой да я спре. Усмивката на кралицата се разшири. „Знае какво си мисля — осъзна Гарона. — Но и знае, че е в безопасност.“

Доброта. Нещо повече. Доверие. Нещо запари в очите на Гарона. Не можеше да проговори, затова просто препаса оръжието около кръста си.

Лейн кимна.

— Намерете Пазителя. Имаме нужда от него.

Кадгар използва пътуването, за да се успокои. Мислеше си, че Пазителят тотално е откачил, но опитът на Медив да го откаже от проучванията му само го настърви повече да ги продължи. Толкова бурна реакция нямаше как да е без причина.

Стоеше пред централната кула на Стормуинд и изчакваше срещата да свърши. Би трябвало да присъства на нея, но както винаги, не беше поканен. На пръв поглед около него цареше хаос, но след като се загледа, Кадгар установи, че все пак съществува някакъв ред. Хората се придвижваха целенасочено в различни посоки, току се дочуваше войнишки жаргон. Той крачеше гневно, докато най-накрая не видя Гарона, а зад нея — страж с каменно изражение. Главата ѝ отново бе изцяло покрита от качулката, криейки красивите ѝ черти. Огледа се за Лотар, но явно командирът бе все още вътре. Гарона обаче можеше да му бъде от страхотна полза.

— Ето те и теб! — възкликна той и се завтече към нея. — Каж ми какво знаеш за магията на вашия магьосник.

Гарона се огледа напрегнато, готова за битка дори и в сегашната ситуация.

— Какво правят?

— Подготвят се за война — разсеяно отговори Кадгар, явно очаквайки отговор на въпроса си вместо той да бъде разпитван. — Гарона, нуждая се от помощта ти. Намерих...

На лицето ѝ се бе изписала усмивка, която премина в бурен смях. Кадгар се изчерви до върха на ушите си.

— Какво? Кое ти е толкова смешно?

Гарона опита да се овладее, но пламъчето на веселие остана да пламти в очите ѝ.

— Как може човек да не е готов за война?

— Някои от нас са готови — в своя защита заяви Кадгар.

— О, да — усмихната се съгласи зеленокожата. — Ти... и Лотар. Мъжът и момчето. Ордата трепери пред вас.

Той се наежи при обръщението „момче“ и не му остана нищо друго, освен да я репликира с думите:

— *Двама* мъже... и много други.

Бръкна в гънките на робата си и извади единственото нещо, оцеляло след необяснимата ярост на Медив — простичка рисунка.

— Виж това — каза той и ѝ я подаде. — Някога да си чувала за човек на име Алоди?

— Ти ли я нарисува? — попита тя и я заоглежда критично, което накара Кадгар да потисне усмивката си.

— Да, но... хванала си я накриво. Чакай да...

Гласът му беше изпълнен с добронамерена веселост при вида на невинната ѝ неграмотност.

Само че думите застинаха в гърлото му. Беше прерисувал илюстрацията хоризонтално, докато тя я държеше вертикално. Орките, които според него излизаха от Великия портал вече не изглеждаха, сякаш стъпват по земята, а сякаш се катерят нагоре и изпълзват от огромна дупка.

А пред тях закачулена фигура ги приканваше с жест да се съберат около нея.

— Нарисувал си пристигането ни в Блек Морас. Откъде знаеше как изглежда отстрани?

Той не отговори. Пламтящото му смущение се бе изпарило, заменено от вледеняващ студ. Знаеше само, че веднага трябва да отнесе това на Лотар. На секундата.

Без да пророни нито дума повече, той се затича нагоре по стълбите, взимайки по две наведнъж, крещейки с пълна сила името на Андуин Лотар.

Когато Лотар зърна сандъка, запечатан с логото на Айрънбиърд и герба на Бронзбиърд, веднага се запъти към него. Аломан, която се стремеше да внесе малко ред в хаоса, го попита:

— Какво има, командире?

— От крал Магни са — отговори Каз, подавайки се иззад ръба на сандъка. — Казва, че ще бъдат от по-голяма полза, отколкото плуговете.

Въпреки напечената ситуация и факта, че се крепеше повече на адреналин, отколкото на храна и сън, Лотар намери сили да се усмихне, когато отвори сандъка и видя няколко от „чудесата на техниката“, едно от които бе отнесло ръката на татуирания орк.

— Гърмящи пръчки — доволно каза той.

— Лотар! — се разнесе гласът на Кадгар.

Тичешком младежът влетя в стаята и дори поднесе на една страна в опита си да спре.

Задъхано проговори:

— Трябва ми помощта ти!

— Какво се е случило?

Едва поемайки си дъх, Кадгар каза:

— Намерих... една книга.

Лотар с мъка се удържа да не завърти очи.

— Не се и съмнявам.

Кимна на Аломан, която му помогна да повдигнат и преместят сандъка настрани.

— Не, не. Не разбираш — настоя момчето и извади един навит на руло пергамент.

Думите се заизливаха от устата му с безумна скорост, сякаш се страхуваше, че ще му я затворят, преди да успее да ги изрече всичките.

— Чакай да ти обясня. Имаше една илюстрация, на която има портал, като оня, дето го видяхме да се строи. Опитах се да я покажа на Пазителя, но той побесня. Изгори всичките ми записки, цялото ми проучване. И това щеше да изгори, ако не го бях скрил в наметалото си.

Раздразнен, но и леко заинтригуван, Лотар седна на най-близкия сандък и погледна пергаментата, който Кадгар размахваше пред лицето му. Магьосникът се настани до него. Както бе казал, това наистина беше скица на Великия портал, само че беше завършен и от него излизаше армия от въоръжени орки. Порталът бе с размера на ръката на Лотар, а орките — съвсем дребни фигурки. От всяка една от страните му имаше издялана закачулена фигура с приведена глава. Наоколо се виждаха хълмовете и застоялата вода на Блек Морас. Той погледна към Кадгар и объркано повдигна вежда.

Момчето се пресегна.

— Не... така го обърни.

Сега страницата беше разположена вертикално, а не хоризонтално.

— Виж — каза то, като проследи с пръст фигура, която преди приличаше на заоблен хълм. На светлината на факела фигурата изпъкна.

— Виждаш ли?

Космите по врата на Лотар настръхнаха. Погледнати по този начин, извивките на хълма наистина се превръщаха в закачулена фигура, същата като тези от двете страни на портала. Беше изобразена надвесена над отвора на портала и гъмжилото орки, изпълзяващи от разцепената земя. Едната ѝ ръка бе вдигната сякаш в поздрав или подкана.

Опита се гласът му да прозвучи спокойно.

— Какво означава според теб тази картина?

— Орките са призовани... от нашата страна на портала.

Погледът в очите му беше категоричен. И ужасен.

— *Поканени!*

Лотар се огледа, за да провери дали някой не е станал неволен свидетел на разговора им.

— А Пазителят е изгорил проучванията ти — бавно произнесе той.

Защо? Защо Пазителят на Азерот ще се ядоса дотолкова, че да унищожи записките на момчето? Дали от завист към послушника? Кадгар бе свършил добра работа, трябваше да му се признае. Нищо от това нямаше смисъл. Колкото повече научаваха, толкова по-неясно ставаше всичко. *Медив, стари приятелю... какво се случва?*

Зачуди се какво да каже.

— Сигурно Пазителят се е опитвал да те предпази.

Кадгар го погледна и черните му, елегантно извити като гарванови крила вежди, се сбърчиха от тревога, когато думите на командира не успяха да го успокоят достатъчно.

— Тръгвай — дружелюбно го подкани Лотар.

Кадгар кимна и се подчини. Само че докато магьосникът се отдалечаваше, усмивката се стопи от устните на командира.

ГЛАВА 13

Цялата сутрин мина в приготовления. Дуротан бе много доволен, че има пълната подкрепа на Оргрим за плана си. Приятелят му бе настоял да вземе няколко съгледвача и да отиде на уговореното място за среща. Щели да се установят там, след което Дуротан и останалите щели да се присъединят към тях. Междувременно вождът на Фростулф дискретно бе уведомил племето за намеренията си и успокои притесненията им. В момента няколко воители стояха под черната скала. Бяха запалили клонки от ароматни иглолистни дървета, като Дуротан се надяваше, че благоуханият сигнал ще доведе хората на точното място.

Местността бе камениста и гола. Черната планина и нейните възвишения се извисяваха над един изолиран проход, който бе единственият достъп до мястото на срещата. До него стоеше Оргрим. Дуротан бе насочил погледа си към пътеката и следеше за всяко движение по нея. Беше казал на Гарона, че ще ги чака, когато слънцето е в зенита си, а този момент вече бе отминал. Хората закъсняваха. Дали изобщо щяха да дойдат? Мрачни мисли взеха да го обземат. Дали Гарона...

Нещо на пътеката проблесна. Дуротан присви очи и напрегна поглед. Още един проблясък и той разбра, че гледа към дълга върволица бронирани човечи на гърбовете на подкованите си ездитни животни.

— Оръжията — извика той.

На секундата воините му спряха да подхранват огъня и поеха към оръжията си. Просто за всеки случай. Всички бяха много нервни, включително Оргрим. Дуротан никога не го бе виждал толкова напрегнат. Разбираше го обаче. Той самият никога досега не се бе чувствал така преди преговори или битка. Времената бяха странни, но той бе категорично убеден в правотата на решението си.

— Добро място за засада — отбеляза Оргрим, като оглеждаше върховете, които се извисяваха над тях.

— Стражите ни са разположени на правилните места.

Оргрим изсумтя.

— Ще ги проверя още един път — каза той и се оттегли. Дуротан разсеяно кимна, защото цялото му внимание беше погълнато от редицата войници, виеща се по пътеката пред него. Четиридесет, вероятно дори петдесет. До него Зарка изсумтя.

— Доста са дошли — каза тя. — Явно много ги е страх.

— Могли са да дойдат още повече, Зарка — отбеляза той.

— Може пък и да са дошли.

— Ако е така, Оргрим ще разбере.

— Вожде... — започна Зарка и погледна Дуротан. — Подчинявам ти се, но това не ми харесва.

— И на нас не ни хареса да напуснем дома си, но нямахме избор. Убеден съм, че и сега нямаме.

Зарка погледна вожда, след което удари с юмрук гърдите си в знак на почит. Дуротан вдигна очи и затърси Оргрим. Намери го изправен на едно било над тях. Той се обърна към Дуротан и размаха ръце. „*Всичко е наред.*“

Колоната от хора и животни се разтвори като ветрило по равното. На около петнайсетина метра от орките, водачът на хората вдигна ръка и всички спряха. Носеше броня, която на Дуротан изглеждаше като прекалено крехка, едва ли не с декоративна цел. Главата му бе гола, както и тази на мъжа с острия като меч син поглед. Двамата слязоха от животните си, а зад тях същото направи и Гарона.

„Убий ги — зашепна някакъв глас дълбоко в него. — Те не са орки. Убий ги!“

„Не. Съдбата на народа ми е по-важна от задоволяването на жаждата за кръв.“

Стисна ръце, но не за да покаже силата на юмруците си, а за да укроти желанието им да сграбчи тънките гърла на човеците. Хората направиха няколко крачки към него и спряха, като очакваха от него да направи същото.

Той скъси дистанцията само на няколко крачки. „Колко са малки — помисли си той. — Колко крехки. Приличат повече на Гарона, отколкото на нас. Но пък колко са храбри.“

— Пожела да разговаряш с краля на човеците — обърна се към него Гарона, след което посочи тъмнокосия човек с тъмните очи. —

Това е той.

Дуротан не успя да промълви нито дума. Беше прекалено зает да укротява инстинктите си. Хората размениха погледи и кралят им наруши тишината на странния си насечен език.

— Това е крал Лейн — преведе Гарона. — Казва, че е тук, за да чуе каквото имаш да казваш.

Дуротан пое дълбоко въздух, насили се да се успокои и кимна. Човекът до Лейн каза нещо бързо, докато гледаше малко притеснено към вожда на орките.

— Андуйн Лотар иска да разбере, дали строите портала, за да се върнете в света си — попита Гарона.

— Светът ни загива — отговори Дуротан. — Няма къде да се върнем.

— Не ние сме разрушили света ви — бяха думите на Лейн, преведени от Гарона. — Една война между нас няма да реши нищо.

Дуротан въздъхна и си спомни думите на Оргрим.

— За орките — каза той, — войната е решението на всеки проблем.

— Защо тогава поиска тази среща?

Въпросът бе зададен от Лейн, забил поглед в Дуротан.

За първи път от началото на разговора очите им се срещнаха. В тези на човека нямаше страх, само предпазливост, увереност и... любопитство. Този Лейн не знаеше колко доблестни са орките и колко трудно бе на Дуротан да вземе подобно решение. Не знаеше нищо повече от това, което му бе казала Гарона. И все пак бе дошъл.

По същата причина, поради която тук бе и Дуротан.

— За да спася народа си.

Когато Гарона преведе думите му, кралят изглеждаше изненадан. Размени поглед с онзи, който се зовеше Лотар, а Гарона подкани с поглед Дуротан да продължи да говори.

— *Фел* изцежда живота не само от принесените в жертва — обясни Дуротан. — Тя убива земята и покварява тези, които я използват. Видяхме го да се случва в нашия свят, в Дренор. Земята умря, живите твари се промениха... дори Духовете пострадаха. Гул'дан ще отрови с магията си всичко тук, както го направи там. Ако искам народът ми да оцелее, Гул'дан трябва да бъде унищожен. След две слънца време пленените човеци ще бъдат използвани да хранят

портала. Ако атакувате лагера ни и ангажирате воините му в битка, моите Фростулф ще го убият.

Лейн внимателно слушаше превода на Гарона, като от време на време кимваше. След това се заприказва с Лотар. Накрая се обърна към Дуротан.

— Два дни... ако се съгласим, ще опазиш ли живота на хората ми до тогава?

Дуротан се замисли за клетките, за мъченията, на които бяха подложени затворените в тях. Повечето от орките не обръщаха внимание на пленените хора, но някои го правеха. Кралят им искаше да се гарантира тяхната безопасност, същото, каквото би поискал той, ако ролите бяха разменени.

— Ще се опитам... — започна той, защото не искаше да дава думата си за нещо, което не е сигурен, че е в състояние да изпълни.

Думите му обаче бяха удавени в оглушителен рев, който се разнесе зад тях. Иззад скалите, дънерите на дърветата и пукнатините в земята наизскачаха зеленокожи орки, които се нахвърлиха върху Фростулф с брадви, чукове и боздугани. Дуротан видя разбирането в кафявите очи на Лейн, когато разбра какво всъщност се случва.

Бяха предадени.

Сърцето на Дуротан се разкъса, когато осъзна от кого.

— Върни се!

Ветеранът Лотар бързо се бе окопитил от шока: изтегли меча си и скочи на Релайънт. Лейн беше точно зад него, яхнал жребеца си. Гарона, която бе загубила ума и дума от шока на случващото се около нея, се сепна от някакъв ужасен трясък. Завъртя и издърпа поводите на коня си, само за да види как по склона надолу към тях се търкаля огромна канара. Конят под нея изцвили от ужас, започна да рита и изтръгна поводите от ръцете ѝ. Другите коне без ездачи се присъединиха към него. Лотар ѝ бе казал, че са обучени за битка, но явно не такива като тази.

Гарона зави от отчаяние, че с изключение на миниатюрния кинжал, подарък от кралицата, няма друго оръжие. От него нямаше да има никаква полза срещу боздуганите и брадвите на нападателите. Отчаяна, тя видя малки зелени фигурки горе, по ръбовете на каньона.

Явно те бяха избутали надолу канарите. Иззад кралските войници се зададоха още орки, които отрязаха единствения път за отстъпление. Изпод привидно безобидни купчини камъни покрай пътя изскочиха още зеленокожи.

Разгоря се битка. Лейн и Лотар пришпориха конете си към центъра на мелето, като се опитваха да предпазят онези, които не са успели да реагират светкавично и се биеха пешком. Вдясно от нея се разнесе доволен рев и Гарона се извърна.

Цветът на кожата на орка бе не просто зелен, а изцяло пропит от този цвят. Беше наистина огромен, почти два пъти по-едър от Блекхенд и държеше щит с череп на някакво двурого същество. Оркът го използваше като второ оръжие. С него пред себе си той се втурна към група войници и без да забави ход, премина през тях, все едно ги нямаше. Разпръсна ги като войничетата играчки, които Гарона бе видяла на стратегическите карти на крал Лейн. Острите рогове върху щита се насочиха към следващата си мишена — коня на Лотар.

Неизпитван досега страх я обзе. Почти бе сигурно, че след подобна атака Андуин Лотар щеше да умре пред очите ѝ, а тя щеше безпомощно да гледа. И преди бе виждала битки и смърт, но не бе изпитвала нищо повече от презрение и ярост към повалените.

Към него не изпитваше същото.

Докато непознатото чувство на страх стискаше гърлото на Гарона и вледеняваше сърцето ѝ, Лотар бе успял да скочи от умиращото си животно, лек като перце, все едно не носеше тежка броня на плещите си. В момента на скока вдигна меча си, след което го стовари под ъгъл зад щита, право в гърлото на орка. Чудовището се свлече мъртво на земята, последвало съдбата на коня на човека само няколко секунди по-късно.

Лотар се извъртя, наведе се и вдигна от земята копие, изпуснато от един от войниците на Лейн. Вдигна глава и срещна погледа на Гарона. Всичко продължи само миг, след което той достигна до някакво решение и ѝ подхвърли копието. Тя го хвана във въздуха с лекота и пръстите ѝ се свиха около дръжката. Обзе я радостно въодушевление. Сега вече можеше да се отбранява с чест, а с действията си Андуин Лотар бе показал, че ѝ има доверие.

Към Лотар се впусна друг орк. Войникът се извъртя и мечът му проблесна на слънчевата светлина. Разнесе се остър звук при сблъсъка

на метала с острието на бравата на нападателя, но оръжието издържа. Стомана срещу стомана, искри се посипаха, когато острието на Лотар се приплъзна към дръжката на бравата, забивайки се накрая дълбоко в плътта на орка. Огромното оръжие увисна безпомощно заедно с голяма част от ръката на чудовището, която се заклати върху няколко парчета сухожилия. Лотар се възползва от моментното си преимущество и заби меч в гърдите на опонента си.

Секунда по-късно срещу него се изправи трети. Лотар се затича към него, като забави ход, когато на пътя му се препречи рицар на кон. Той падна на колене, плъзна се под него, а когато се подаде от другата страна вдигна оръжието си и изкорми изненадания орк.

— Лейн! — провикна се той над шума на битката. — Нямаме полза от теб мъртъв! Махай се! Аз ще измъкна останалите!

Кралят, също по средата на схватка с противник, отвърна:

— *Всички* ще се махаме! Медив ще прикрива отстъплението ни!

Лотар не прекрати атаките си. Мъжете бяха започнали да се събират около него, сякаш бе одухотворено знаме, от чиито безконечни запаси сила всеки може да почерпи и възстанови резервите си.

Медив.

Гарона застана нащрек, когато чу името на Пазителя, забравяйки за момент възхищението си от удивителната свирепост на Лотар. Когато се бяха приближавали към мястото на срещата, Медив бе казал, че ще може да ги защитава по-добре, ако всички са му пред очите. Бе подкарал коня си към възвишенията над тях. Откъсна поглед от Лотар и го отпрати нагоре в опит да види Медив. Къде ли беше? Защо не предприемаше нищо?

Не го видя. Видя обаче нещо друго.

Блекхенд, яхнал своя вълк, оглеждаше отгоре мястото на засадата.

До него стоеше Оргрим Думхамър.

ГЛАВА 14

Изпепеляващ гняв обзе Гарона. Напук на здравия разум тя се закатери нагоре. Погледът ѝ бе закован в Оргрим, затова не видя орка, който я нападна отстрани, до момента, в който той не нададе боен рев. Тя се извъртя с ръмжене, но само видя как нападателят ѝ се сгърчи в агония. Отгоре му се сипеха малки късчета течен оранжев огън. Тя изсъска, когато подуши изгарящата му плът. Смъртта му бе бърза, но очевидно ужасяващо болезнена.

Над поваленото тяло се бе изправил Кадгар.

— Добре ли си? — я попита той.

Спасена от момче. Момче обаче, което владее магията като шаман или магьосник, и което може да призовава и управлява течната лава... И въпреки всичко — момче. Кимна в знак на благодарност и се обърна, готова да започне собствената си битка с копието на Стормуинд в ръце. Върху нея се нахвърли зеленокож орк и фатално подцени уменията ѝ — с вик на уста тя заби острието на копието право в гърлото му. Докато го издърпваше, Гарона осъзна, че пред нея е самият крал. Той се сражаваше отчаяно, без да забелязва орка, който се бе засилил към него откъм гърба му. Огромна закривена бойна брадва с острие, готово да нанесе смъртоносния си удар, се издигна във въздуха.

Гарона нямаше да позволи този човек, който ѝ бе повярвал, чиято жена ѝ бе дала оръжие, да падне, покосен от орк-предател. С цялата сила и скорост, на които бе способна, с боен вик на уста, тя се понесе към нападателя на краля. Очите на Лейн се облешиха от изненада, когато я видя засилена право към него, и отскочи настрани. Гарона наниза масивния зелен орк на копието си, все едно е къс месо за печене.

Ударът би трябвало да го убие, но изглежда сякаш само го ядоса. Зелен почти колкото бившия ѝ господар, раненият орк изплю обида в нейна посока. Тя обаче нямаше никакво намерение да го чака да умре. От него шуртеше зелена кръв, която пръскаше както върху нея, така и

върху Лейн. Тя издърпа копието и оркът тежко падна на земята и се загърчи. Имаше си причина вниманието му вече да не е насочено към краля на човеците.

Над тялото му погледите на Гарона и Лейн се срещнаха. Задъхан, кралят имаше сили само да кимне. Наясно бе, че днес животът му бе спасен от орк.

— Къде е проклетият Пазител? — мърмореше Лотар.

До колене затънал в телата на повалените си нападатели, той продължаваше да отбива и избягва ударите, които валяха върху него, и да нанася свои. Мечът му намери пролука, когато един от орките вдигна брадвата си във въздуха, и се хвърли напред. Създанието умря на мига.

Лотар рискува да отклони поглед от непосредствената опасност, за да се опита да намери Медив, но вместо това видя сина си. Калън се справяше. В този момент издърпваше копието си от дланта на едно от създанията, докато в същото време прилякваше, за да избегне замаха на друго, чиято ръка завършваше с огромни бойни нокти.

Зад него се виждаше група войници. Изглеждаха отчайващо дребни пред зверовете, с които се биеха. Лотар погледна Лейн с отчаяние в погледа. Да пази краля... или войниците, изправени пред превъзхождащ ги числено враг, който безпощадно ги избиваше?

— Отивам при тях!

Гласът беше младежки, но уверен. Калън. Лотар първо се изненада, след което се почувства ужасно горд. Синът му на секундата бе разбрал дилемата, пред която е изправен баща му. Момчето бе посякло орка, с който се беше сражавало, и сега се притичваше на помощ на другарите си.

Тате... аз съм войник.

В следващата секунда Лотар видя, че докато синът му тича към братята си по оръжие, вика с пълен глас „Костенурка!“. Войниците се скупчиха и вдигнаха щитовете си — пред и над себе си. Защо...

След това разбра. Чудовищен орк, яхнал един от огромните им вълци, се бе засилил към тях, след което скочи и, о, небеса, закатери се по преплетените един в друг щитове. През процепите се подадоха мечове и копия, от което вълкът жално зави, окъпвайки всичко в

червената си кръв. Един удар на сърцето по-късно бе мъртъв, но хората се натъркаляха по земята, смазани от тежестта на животното и ездача му.

Всичко се случи в рамките на няколко секунди, не те бяха достатъчни на Лотар да познае орка. Последно го бе видял, когато нареждаше отстъпление с обгорената си дясна ръка, от която липсваха няколко пръста, благодарение на подаръка на крал Магни. Сега обаче ръката му завършваше с нещо далеч по-опасно — бойни нокти, огромни и блестящи на слънцето, пет на брой, по един за всеки от липсващите му пръсти.

Притеснен, Лотар огледа бойното поле.

— Медив! — закрещя той.

Обърна се назад към войните, които бяха успели да се измъкнат от камарата щитове и тела, и които отчаяно продължаваха битката.

В този момент срещна погледа на орка с бойните нокти.

Сега вече разбра в какво точно се корени ужасът, който предизвикват тези същества. Тя бяха огромни, а някои бяха със зелена кожа. Някои носеха черепи около вратовете си, а оръжията им бяха почти с размерите на хората, които посичаха с тях. Челюстите им бяха грозни и издадени, а от долната стърчаха глиги. Не това обаче ги правеше толкова страховити. Всичко опираше до това, че те не бяха просто някакви създания. В малките им черни очи, освен омраза и жажда за кръв, Андуин Лотар виждаше свирепа мисъл.

В тези пред себе си той видя, че е разпознат.

Оркът се насочи към него, като с един замах посичаше всеки, който заставаше по пътя му към човека, лишил го от ръката му.

„Добре, копеле — помисли си Лотар. — Ела да ти резна и другата...“

Пред него избухна някаква светлина, съпроводена от оглушителен гръм. Чу как Лейн вика „Пазителят! Бързо! Оттегляйте се!“

Още една светкавица, още една пронизваща слуха гръмотевица, и още една, и още една. Идваха една след друга, стотици съскаци, ослепително ярки искри, които удряха земята и се преплитаха в стена, която отдели хората от нападателите им, преграда, която раздели цялата долина.

Чудовищният орк с бойните нокти се оказа от погрешната ѝ страна. Лотар не успя да се сдържи и се разсмя, частично от облекчение, при вида на създанието, отправило поглед назад, изпаднало в безпомощна ярост.

— Хайде! — извика Лейн, пришпори коня си и подкара хората си към откритото пространство на долината. Лотар се възползва от момента и си пое дълбоко въздух, след което облекчено се усмихна с поглед, отправен нагоре.

— Медив — прошепна той.

До този момент не си бе давал сметка колко е притеснен, че старият му приятел може да не...

Къде е Калън?

„Не...“

Обърна се. Малка групичка войници все още се биеха, докато се опитваха да отстъпят. И те, също като татуирания орк, бяха откъм грешната страна на преградата.

— Свали я!

Думата прозвуча наполовина като заповед, наполовина като ридание.

Лотар погледна отново нагоре в опит да види стария си приятел.

— Свали я! Медив! *Медив, моля те!*

Светът около него се сви в една точка и той се втурна към момчето, само за да бъде спрял след няколко крачки от мрежата от магически светкавици. Бесен, той се опита да провре ръка през някоя от дупките, в опит да намери място, през което да премине. Бронята му засъска, когато докосна една от тях, а от удара бе изхвърлен назад, почти в несвяст. Окопители се и отново се опита да намери цепнатина в стената от светкавици, през която да се провре слабоватото момче с очите на майка си...

Безполезно. Навсякъде стената пращеше и хаотично хвърляше искри, а през нея се виждаха гърбовете на Калън и неколцината останали живи войници, изправени срещу побеснелите зеленокожи чудовища, които бавно, но сигурно настъпваха.

— Медив!

Лотар отчаяно стисна зъби и се опита да провре ръка отново. Мълниите го наказваха, нажежавайки до червено стоманата на бронята му. Той обаче упорстваше, докато накрая ръката му докосна рамото на

сина му. Калън се обърна. Лицата им бяха на сантиметри едно от друго, но със същия успех можеха да са и на километри.

— Калън! — извика той. — Дръж се, сине!

— Тате...!

Изтрещя светкавица и Лотар бе принуден да отстъпи. Калън го погледна с онзи мъдър старчески поглед, който му бе отправил и в лазарета. Усмихна се тъжно, почти по детински сладко и наивно. Знаеше. Знаеше, както знаеше и Кали, когато сянката на смъртта бе паднала върху нея. Дори когато бе поемала последния си дъх, тя го бе използвала, за да пророни няколко думи на съкрушената си половинка. Бесен, Лотар заби пръсти в земята и се опита отново да протегне ръка. „Там е... толкова близо. Мога да го докосна...“

Срещна погледа на сина си и сякаш очите на съпругата му се усмихнаха през момчешките... не, през мъжките очи пред него.

— За Азерот!

Калън се обърна и се втурна срещу прииждащите вълни на морето от кафява и зелена кожа.

Лотар изгуби ума си.

Хвърли се върху стената от светкавици в опит да я пробие, ако не с друго, то с груба сила и упорство на волята. Този път стисна зъби и продължи да натиска мрежата от енергия. Бронята му засъска и засвети в оранжево на местата, където я докосваха светкавиците, докато накрая Лотар я усети, че се огъва.

Изтрая, докато беше възможно, но накрая залитна назад. Нервите му горяха, а огромните чудовища с парчетата броня по тялото си и абсурдно големите си оръжия бавно заобикаляха шепата войници с окървавени бляскави брони.

Лотар зариде и от устата му се изтръгна дрезгав изтерзан вик, който разкъса гърлото и сърцето му. Мяташе глава подивял и търсеше с поглед Медив... който и да е... каквото и да е... Всичко, което можеше да му помогне. Не можеше да помогне на момчето си, не можеше да го изостави.

Очите му се спряха на трупа на Релайънт и щита с двурогия череп, който бе отнел живота му. Втурна се към него и го повдигна с треперещи от тежестта му ръце. Успя да остане на крака само от инат и отново атакува пукащата стена, като се надяваше да я пробие като с таран. През дупката на едното око — толкова голям бе черепът, той

успяваше да види как Калън се сражава с умения и сила, които той не подозираше, че синът му притежава.

В този момент пълчищата кафяви и зеленокожи орки отстъпиха. Някои от тях се обърнаха към центъра на групичката си, други се загледаха встрани. Светкавиците съскаха. Поредният взрив изхвърли Лотар назад. Приземи се тежко и тялото му се сви от болка. Двама от войниците му помогнаха да се изправи.

Калън продължаваше да се сражава с един от зеленокожите — огромен звяр с качулка и татуирана почти до черно челюст. Момчето се хвърли напред с протегнат меч, но оркът парира удара със своя — примитивно назъбено пособие, наподобяващо повече животинска челюст, отколкото оръжие. Ударът изби меча от ръцете на Калън.

Момчето изпъшка, но успя да остане на крака. Устата на орка се изви в грозна усмивка. Вдигна оръжието на Калън явно с намерението да унизи врага си, като го удари с дръжката на собственото му оръжие, но водачът изкрещя нещо в знак на несъгласие. Оркът свали оръжието и отстъпи назад, сякаш преотстъпвайки плячката си. Една черна ръка се протегна, завъртя Калън и се склочи около гърлото на момчето.

— Калън! — извика Лотар. — Гледай мен, момчето ми.

Оркът се обърна и погледна Лотар, без да охлабва захвата си около врата на Калън. Бавно момчето извъртя глава към баща си. В очите му имаше страх, какъвто би имало в погледа на всяко разумно същество. Лотар не можеше да го понесе. Не и в погледа на сина си. Той също се страхуваше, ужасно се страхуваше от неизбежността на това, което ставаше пред очите му, повече от собствената си смърт.

Именно заради Калън, а не заради себе си, Андуин Лотар не се хвърли повторно срещу светкавиците. Не завика от ярост и отчаяние. Остана на място, тих и външно спокоен, впил поглед в лешниковите очи на Калън. Не го отмести дори тогава, когато оркът, осъзнал важността на жертвата си, се ухили самодоволно, като усмивката разкриви грозното му белязано лице около щръкналите глиги.

Звярът извърна лице обратно към Калън, вдигна ръка с окървавени бойни нокти, след което замахна.

Остриетата сякаш се забиха в тялото на Лотар в същия миг, в който пронизаха бронята и плътта на Калън, и изтръгнаха сърцето му. Оркът вдигна Калън Лотар, сякаш бе месо, нанизано на шиш за печене, след което го хвърли към баща му. Тялото падна върху преградата от

светкавици, зацърка и засъска, след което се свлече върху студените камъни.

Бавно Лотар вдигна поглед. Ледена омраза изпълни сърцето му, угасяйки огъня на яростта. Докато гледаше отвратителния хилещ се орк, изкормил последното нещо на света, което обичаше, Лотар си даде клетва.

Ще те убия. Колкото и време да отнеме, каквото и да ми струва... Ще те убия заради това, което направи днес.

— Тук е!

Облекчен, Кадгар затвори очи при вика на Гарона. Забърза се към това, пред което бе приклепнала. Приличаше на захвърлена купчина дрехи. Когато се доближи, дъхът му спря при вида на Пазителя.

Погледът долавяше единствено едва-едва повдигащите се гърди на Медив. Всичко останало бе неподвижно като камък. Кокалестите скули изпъкваха над бледото хлътнало лице, осяно с капчици пот.

— Какво е станало с него? — попита Гарона.

Кадгар не можеше да отговори със сигурност, като имаше само предположения, които обаче не искаше да споделя. Поне не все още.

— Трябва да го върнем в Каразан — каза той.

Гарона кимна.

— Ще доведе конете.

— Няма да издържи пътуване по земя — ясно и отчетливо отбеляза Лейн. — Отивам за птичка.

Кралят даде знак с ръка на един от хората си, който кимна и разгъна дълга кожена тръба. Вдигна я над главата си и я завъртя, при което се разнесе пронизително свистене. Отговорът бе почти светкавичен. В небето се появи точка, която стремително се спусна към тях. Това бе един от кралските грифони с бели пера и кафяво лъвско тяло. Докато кацаше, мощните му криле образуваха мощен порив, който поде косата на Кадгар и я издуха назад. Птицата се отърси и в очакване погледна господаря си.

Допреди няколко дни Кадгар дори не бе зървал тези птици, а вече ги бе яздил неколkokратно, поради което имаше повече опит от двамината, които се качваха на седлото ѝ. Случващото се бе важно и

неотложно, но той си позволи да изпита кратък миг на задоволство сред целия този ужас.

Обкрачили звяра, Кадгар и Гарона се пресегнаха да поемат плашещо отпуснатото тяло на Медив. Без да се замисли, Кадгар остави Гарона да държи Пазителя, тъй като беше наясно, че ръцете ѝ са далеч по-силни от неговите. Докато тя обгръщаше почти безжизненото тяло, младият магьосник си даде сметка що за жест на доверие е това. Тя също беше наясно и му кимна, като устните ѝ се извиха в лека усмивка.

Лейн поглади главата на величественния звяр, погледна го в очите и заповяда:

— Към Каразан! Тръгвай!

Тичаха надолу по стълбите, от площадката за кацане към покоите на Пазителя. Морос вече ги чакаше. Медив се люлееше в мускулестите ръце на Гарона. Кадгар забеляза, че това ни най-малко не изненадва слугата, макар вече набразденото му лице да се осея с допълнителни бръчки.

— Сложете го в басейна — нареди им той.

— Морос — настоя Кадгар. — Какво се е случило с Пазителя?

Морос постъпи по същия начин, както когато Гарона бе задала въпроса си на Кадгар — не отговори, а само поклати побелялата си глава.

— Казах му да не напуска Каразан — заяви той, по-скоро на себе си, отколкото на тях.

С помощта на Гарона, Морос положи Медив в магическия басейн, като оставиха над белите въртопи жива магия да се носят само главата и гърдите му. Кадгар бе увил Пазителя с наметката си, за да го пази от студа по време на полета. Сега платът се бе усукал на топка под главата му, докато го наместваха в басейна. Внимателно Кадгар повдигна главата на Медив, за да го измъкне.

Най-накрая магьосникът започна да дава признаци на живот, макар и слаби и неясни. Клепачите му потрепериха, след което се отвориха. Сърцето на младежа потрепна, когато видя слаби зелени отблясъци в очите на Пазителя.

Побиха го тръпки и се опита да преглътне с пресъхнала уста.

— Трябва да... — започна той. — Трябва ни помощта на Кирин Тор... веднага!

— Тръгвай — подкани го Гарона.

Докато тичаше нагоре по стълбите, Кадгар дочу как Морос казва на Гарона: „Трябва да приготвя едни лекарства. Постой с него.“

Не му се искаше да я оставя сама с Пазителя, но нямаше избор. Устните му бяха стиснати в тънка линия, докато тичаше към покрива, грифона, и ако Светлината позволеше, към спасението на този свят, докато не е станало прекалено късно.

ГЛАВА 15

Драка беше воин. Досега мястото ѝ винаги беше до съпруга ѝ — вожд и най-добър приятел. Раждането на все още безименното им дете на това място — богат, но негостоприемен свят, бе променило всичко това. Бебето бе не просто тяхното дете или детето на вожда. То бе детето на клана, единственото новородено на Фростулф от прекалено дълго време насам, и въпреки притеснителния цвят на кожата, то се радваше на любовта на всички. На всичкото отгоре тук, в Азерот, бяха малко орките, на които почти ежедневно не им се налагаше да се бият.

Драка споделяше безпокойството на съпруга си относно Гул'дан, злата му магия и колко нередна е цялата тази война с хората. Всеки момент, през който бяха разделени, си бе живо изпитание. Едно бе заедно да се впускат в битка, знаейки, че смъртта е напълно вероятна. Друго беше да стои отзад в неведение какво изобщо се случва.

Сякаш усетило тревогата ѝ, бебето започна да се върти в кошницата си, отворило прекрасните си, странно сини очи, и да протяга юмручета към нея. Внимателно Драка взе една от малките ръчички в нейната и я целуна.

— Тази ръка ще носи бащиното ти копие Тъндърстрайк — каза му тя. — Или предпочиташ брадвата Севър, а?

Бебето загука, явно доволно да върти, което и да е от оръжията на баща си, и тревогата в сърцето ѝ малко поутихна.

— Малкият ми воин — зашепна тя, — ти си истински орк, независимо какъв цвят е кожата ти. Ще те научим да бъдеш.

Малчуганът бе заспал, когато парчето кожа, която скриваше входа, се отмести настрана. Беше Дуротан, изпотен, задъхан, и всичко по него подсказваше без думи за претърпяния провал.

Прегърна я за секунда, след което набързо ѝ разказа какво се е случило. Тя не отговори нищо, но продължи да клати глава. Не. Не. Това не е възможно. Оргрим не би... никога не би ги предал. Само че го беше направил.

— Трябва да бягате с бебето — каза Дуротан, когато приключи с разказа си. Посегна към детето, вдигна го нежно, въпреки трескавостта си. — Веднага!

На вратата падна сянка. Блекхенд. Целият бе опръскан с кръв, но не носеше оръжие. Нямаше нужда от него. Вече не. Бойните нокти на мястото на увредената му ръка изпълняваха чудесно тази роля. Хвана Дуротан за косата и го дръпна назад. Бебето в шепата на баща си заскимтя.

— Ти си предател, Дуротан! — изрева Блекхенд.

Цялото тяло на Драка крещеше „Нападни го!“, но вместо това тя задържа погледа си върху Дуротан. Той не се съпротивляваше, поне не с оръжия, така че и тя щеше да постъпи така.

— Не — спокойно и уверено отговори Дуротан. — Аз съм този, който цени това, което бяхме. Това, което беше и ти.

— Това време е отминало — яростно отвърна Блекхенд, а след това продължи малко по-спокойно. — Сега сме само храна за *фел*.

На лицето на предводителя на Ордата не бяха изписани ярост или омраза, а само мрачна меланхолия.

Изненадвайки сама себе си, Драка проговори:

— Ние сме повече от това. Ти си повече от това. Все още има надежда, Блекхенд. Не е задължително да продължаваме по този път.

Блекхенд я погледна, присви очи, след което върна погледа си върху Дуротан. В един проточил се момент и тримата стояха неподвижно, докато бебето плачеше. С ръмжене Блекхенд пусна Дуротан, блъсна го настрана. Вождът на Фростулф веднага отиде при Драка и ѝ подаде детето. Тя го прегърна. Когато проговори, в гласа на Блекхенд отново нямаше злост, но дори и така, сърцето на Драка се сви.

— Не ме карай да отнемам повече невинни животи, млади вожде.

Тя притисна бебето към гърдите си още по-силно, а погледът ѝ прескачаше между Блекхенд и Дуротан. Съпругът ѝ изпъна снага.

— Ако се подчиня...

Ръката на Драка се стрелна и хвана мишницата му, а ноктите ѝ се забиха дълбоко в плътта му. Погледът на орка обаче остана забит в лицето на предводителя.

— ... ще пощадиш ли племето ми? — завърши той.

Блекхенд не отговори. Драка знаеше, че не би могъл да даде никакъв отговор. Той бе предводител на Ордата, но се подчиняваше на Гул'дан. Блекхенд също бе болезнено наясно с този факт. Просто заметна кожата на вратата и зачака.

Вождът винаги трябва да взима най-доброто решение за племето си — припомни си Драка. Реши да не плаче, да не показва, че нещо разкъсва сърцето ѝ. Щеше да демонстрира смелост пред съпруга си. „Освен това — категорично си каза наум, — няма да допусна това да е краят.“

Когато любимият ѝ се обърна към нея, тя се постара единственото, което вижда той в очите ѝ, да е увереност и любов. Те бяха Фростулф. Знаеха, че се обичат. Нямаше да разиграват сценки пред Блекхенд.

„Независимо от всичко.“

„Мислех си за име“ — му бе казала тя.

„Когато се запозная с него... или нея, аз ще измисля име.“

„И как така великият Дуротан ще даде име на сина си, ако не съм до него?“

— Какво име да дам на сина ни? — нервно го попита тя, без да се срамува обаче, че гласът ѝ потрепери. Дуротан сведе поглед към сина си и за момент твърдостта му се сломи, докато с неизмерима нежност галеше мъничката главичка на детето.

— Го'ел — каза той и в този момент тя разбра, че той не вярва, че ще се върне при тях жив.

Погали я по брадичката с пръст, след което се обърна към Блекхенд, излезе от шатрата и от живота ѝ. Но не и от сърцето ѝ.

Блекхенд ѝ хвърли един поглед, а изражението на лицето му бе неразгадаемо. Обърна се и излезе. Великото копие Тъндърстрайк, което принадлежеше на Дуротан, а преди това на баща му Гарад, а преди това на дядо му Дуркош, падна от мястото, където вождът на Фростулф го бе подпрял и глухо тупна на голата земя.

* * *

Медив бавно отвори очи, след което примижа. Спомни си всички битки от миналото. Онези, в които се бе сражавал редом с Лотар и

Лейн. Спомни си орките и стената от светкавици.

Имаше обаче една схватка преди последната, в която приятелите му не бяха взели участие. Преди да им помогне срещу орките, Медив бе принуден да се изправи срещу закачулената фигура, която му изглеждаше като родена от светкавиците, фигура, чиито очи светеха в зелено.

Прогони образа от мислите си. Не се бе предал. Бе останал с приятелите си. Осъзна, че е отново в Каразан, но не си спомняше как е стигнал до тук. Обърна глава и видя нея.

— Ти.

Топлина изпълни сърцето му при вида на Гарона. Тя леко въздъхна, облекчена от факта, че се е събудил. Очите му я поглъщаха. Толкова силна. Толкова красива. Толкова горда въпреки всичко, което е видяла и понесла.

— Къде е старецът?

— Помоли ме да те наглеждам — отговори тя.

— Така ли?

„Благодаря ти, Морос.“

Щастието му бе леко помрачено. Зададе следващия си въпрос, леко страхувайки се какво може да чуе.

— А кралят?

— Жив е.

„Слава на Светлината.“

Следващите й думи обаче го натъжиха.

— Синът на Лотар е мъртъв.

„Калън.“

Медив притвори очи и тежко въздъхна. Не познаваше момчето добре, защото Лотар го бе държал на разстояние от всички, включително и от себе си. Благодарение на добротата на Тария Калън бе влязъл в кралската гвардия, а не заради Лотар.

— Не мисля, че Дуротан знаеше за засадата — напрегнато отбеляза Гарона.

Медив се зачуди накъде бие тя.

— Съгласен съм.

— Аз настоявах хората да приемат срещата — продължи тя, готова почти да заплаче. — Лотар ще ме намрази.

Както много добре знаеше по себе си, шест години са достатъчно дълъг период и човек може да се промени. Истината бе, че наистина не знаеше дали приятелят му би хранил омраза към Гарона, и затова не отговори нищо.

— Явно това те тревожи — отбеляза вместо това той.

— Той е велик воин — продължи Гарона, а страните ѝ леко потъмняха. — Защитава хората си.

„Аха!“ — възкликна наум Медив. Андуин. Нещата придобиваха смисъл. За момент се взря в чувствата си, след което взе решение.

— Достоен партньор за орк — предпазливо каза той.

Гарона се намръщи и поклати глава.

— Аз не съм орк. Не съм обаче и човек. Аз съм Прокълнатата. Аз съм Гарона.

Заболя го от самоотвращението и безпомощността в гласа ѝ. Помълча, след което взе решение.

— Когато бях по-млад — започна той, без да подбира думите си, — се чувствах различен от хората около мен.

Беше част от Кирин Тор, но не изцяло — техен проект, техен домашен любимец. Откъснат от родителите и семейството си, той бе създал „семейство“ от двама безгрижни и безразсъдни приятели. А последиците от техните приключения бяха...

— Пътувах нашир и дълж, търсех мъдростта — как да почувствам близки тези, с чиято защита предстоеше да бъда натоварен.

Гарона го слушаше с цялото си тяло — широко отворени очи, разширяващи се ноздри, докато дишаше дълбоко. „Концентрация на орк“ — си помисли той и горчиво-сладка болка прониза сърцето му, болка, каквато не бе изпитвал от години.

— По време на пътуванията си се запознах със силни и благородни хора, а сред тях имаше и една жена, която ме прие такъв, какъвто съм. *Която ме заобича.*

Част от него не искаше да продължава с разказа. Това бе негово време, неговото голямо щастие и тайна. Негово и на никой друг. Не съвсем. Не беше възможно. *Не трябваше* да е истина. Спря се за момент и заби поглед в нейния.

— Не това бе животът, който ми беше отреден, но ме научи на нещо. Ако желаеш любовта — меко каза той, докато гласът му

трепереше, — трябва да си готов да отидеш накрай света, за да я намериш. А понякога дори отвъд него.

Гарона сведе поглед за малко, а по иначе непроницаемото ѝ лице си личеше каква буря от емоции я бе обзела.

— Напуснал си жена си?

— За да попадна на Лотар — остро рече той, след което отклони погледа си.

Не можеше да сподели тайната си дори с нея. Имаше толкова неща, които искаше да ѝ каже, но времето за това все още не бе дошло. Може би след това. Ако изобщо имаше „след това“.

— Трябва да стоя тук и да се грижа за теб.

Чест. Вярност. Неща, които толкова много харесваше в...

Стисна рамото ѝ.

— Това са задължения на Морос — простичко каза той.

Макар и все още много слаб, Медив имаше сили за това, което трябваше да направи сега. Изправи се и бързо размаха ръце, оформяйки около нея заклинание. Не бе трудно да се сети къде ще е Лотар в този момент. Естествено, част от енергията му идваше от магическия басейн, но останалата си беше лично негова. Избори, които сам бе направил. След толкова много грешки и катастрофи, след толкова разбити животи, накрая искаше да направи нещо правилно. Нещо добро. Нещо истинско и ценно в името на онази, която бе обичал в отминалите времена. Обичал, загубил, но не и забравил, нито за ден, нито за час, нито за секунда.

Скъпо щеше да плати за решението си. Не го беше грижа. Някои неща си струват жертвата.

За теб, любов моя.

Гарона се ококори, когато кръгът около нея оживя, запулсира и засвети в синя светлина. Медив се протегна и насъбра в ръка малко от магическата енергия, от която оформи перфектно малко цвете. Необикновено красиво и ефимерно, то блещукаше като малко въгленче синя жарава. Гарона бе виждала магия и преди, но опасна, предназначена да наранява. А тази лекуваше. Тази вдъхваше надежда. Разбра всичко по начина, по който той се надяваше да го разбере, отворила широко очи пред малкото чудо.

— Влез в кръга — заръча ѝ той.

Тя погледна първо него, после кръга, а после с движение, по-деликатно от всяко едно, което той бе виждал в орк, хипнотизирано изпълни нарежданията му.

— Това е моят дар за теб — каза Медив с глас, преизпълнен с емоции, докато ѝ подаваше светещото цвете.

Моментът се запечата в паметта му, като се постара тя да не разбира какво му коства всичко това. Гарона пое цветето, а зелените ѝ пръсти нежно се сключиха около стъблото му. Погледна първо цветето, а после Медив.

Щастие и спокойствие изпълниха сърцето му и той отстъпи назад. Бялата светлина на кръга се издигна нагоре, образува сфера, ограждаща Гарона в своята какавида. Светлината се усили, докато стана непоносимо ослепителна, след което изчезна заедно с Гарона.

Медив припадна.

Лъвът на Азерот се беше напил.

Беше се проснал на бара в странноприемницата „Лъвска гордост“, а около него се търкаляха празни бутилки. Също толкова празна халба лежеше под безчувствените му пръсти. Очите му бяха затворени и Гарона се зачуди дали изобщо е в съзнание.

Пристъпи напред, като се опитваше да пази тишина, но дори и така Лотар я чу и разтвори клепачи. Не погледна към нея, а остана с поглед, забит в тавана. Гарона се зачуди дали изобщо е трябвало да идва. Може би Медив грешеше. Може би идеята, че човек може да го е грижа за орк, бе пълна глупост, особено орк, когото би могъл да обвини за жестокото убийство на детето си.

Замисли се обаче върху думите на Пазителя. Беше тук. Щеше да говори с Лотар. Поне щеше да опита.

— Съжалявам.

Той не отговори и Гарона почти се бе извърнала да си тръгва, когато го дочу отговора.

— Майката на Калън умря при раждането. Обвинявах него. Години наред. Сега няма да обвинявам теб за неговата смърт.

Гласът му не бе толкова завалян, колкото Гарона очакваше, а той явно бе готов да разговарят спокойно. Тя обаче, която се бе нагледала на толкова много болка, можеше да разпознае мъката в тона му.

Носил бе такова бреме... тя пристъпи напред. Той се изправи, слезе от бара и направи няколко крачки назад, когато тя го приближи. Гарона спря. Мъжът пред нея изглеждаше почти толкова ужасно, колкото Медив — блед, освен зачервените от пиене страни. Очите му бяха кървясали и подпухнали, а цялото му тяло трепереше. Неочаквано, той запокити халбата в стената, а трясъкът прозвуча почти мелодично.

Гарона добре познаваше състоянието му. Яростта, тъгата и чувството за вина се преплитаха в прокълнато и мъчително триединство. Пред нея стоеше воин без броня, обзет от болка, която няма как да скрие. Тя пристъпи напред и посегна към лицето му, погълната от желание да направи всичко възможно, за да облекчи болката му, която очевидно го разкъсваше отвътре.

— Беше толкова млад — прошепна Лотар.

Очите му бяха зачервени от плач. Тя прокара устни по обраслата му буза, като внимаваше с издадените си напред зъби, след което се отдръпна и го погледна.

— Никога през целия си живот — изхлипа той — не съм изпитвал такава болка...

И гласът му, и сърцето ѝ, сякаш се пречупиха при последната дума. Той промълви:

— Искам...

Гарона го разбра. През целия си живот тя, Прокълнатата, бе живяла в болка. Не физическата болка на счупените кости или разкъсаната кожа бе най-силната. Ставаше въпрос за болка, за която не могат да се погрижат иглите, лапите и настойките — болката на сърцето и душата. Неведнъж тя бе намирала убежище от тази емоционална болка във физическата, която я отвличаше и ѝ даваше място, където да се оттегли. Понякога се бе получавало, понякога — не.

Той вдигна поглед към нея и ако тя бе изпитвала някакво съмнение в чувствата си и дали мястото ѝ е тук, то се изпари като мъгла под палещите лъчи на слънцето.

Посегна към него и нежно докосна лицето му. Той затвори очи и измежду стиснатите клепачи потекоха горещи сълзи. Бавно, готова да спре на секундата, ако той го пожелае, Гарона започна да забива ноктите си в кожата му.

Очите му се разтвориха и в сините им дълбини Гарона видя желание. Той се пресегна, притегли я към себе си и притисна устни в нейните.

След което болката изчезна.

ГЛАВА 16

Нямаше значение дали е ден или нощ — работата по строежа на Великия портал продължаваше, под слънцето или на светлината на факлите. Оргрим хвърли бърз поглед на орките, трудещи се на трепкащата светлина на пламъците, след което насочи поглед към конструкцията, чиито очертания се губеха в мрака. Работата спореше. Всичко щеше да е готово навреме.

В мислите му обаче бе не само порталът. Преди днешното решение животът му бе прост. Решенията, които трябваше да вземе — ясни. Дуротан бе този, който се измъчваше пред нюансите на сивото, когато за Оргрим всичко бе черно или бяло. Сега обаче, след днес, внезапно разбра пред какво е бил изправен приятелят му. Стоеше до Гул’дан, който се бе разположил на украсен трон на платформа над портала, и двамата надзираваха обикновените орки така, както биха гледали трудещи се мравки.

От другата страна на Гул’дан се бе свил човешки роб. След като Гарона го бе предала, на магьосника явно му липсваше коленичила в краката му фигура. Гарона обаче никога не бе изглеждала точно така — бледа, подчинена, втрънчена в нищото. Оргрим можеше да преброи ребрата на окования човек.

Гледката не беше приятна, затова той насочи поглед към Великия портал. Посочи двете фигури, които стояха от двете страни на отвора. Те изобразяваха една и съща фигура — високо кльоцаво същество със скрито под качулката лице.

— Кой е този?

— Нашият... благодетел — почти промърка Гул’дан.

Оргрим едва не подскочи от изненада.

— Цял свят в замяна на издигането на статуя? Боговете са странно нещо.

Гул’дан се закикоти. Откакто за пръв път се бе появил във Фростфайър и поканил Фростулф да се присъединят към Ордата,

Оргрим винаги се бе притеснявал от магьосника, но най-силно изпитваше това чувство, когато го чуваше да се смее.

— Фростулф — каза Гул’дан, — винаги толкова практични. Ние, южняците, винаги сме ви се възхищавали за това.

Обърна се, погледна надолу към роба си и се усмихна добронамерено. Протегна ръка и едновременно очите и върховете на пръстите му засветиха в яркозелено. Лениво помахна с ръка и от пленника се проточиха тънки зелени струйки мъгла. Очите на човека се разшириха от болка, но не издаде никакъв звук. Слабо се задърпа и закашля, а Оргрим беше абсолютно сигурен, че видя как човекът буквално се смали пред очите му. Сякаш Гул’дан пиеше от жизнената енергия на съществото.

„Точно това прави — помисли си той. — Духовете да са ми на помощ.“

Усети как се бори с подсъзнателния инстинкт да побегне.

Гул’дан свали ръка и човекът се отпусна, а кльощавите му гърди трескаво се заповдигаха.

— Когато порталът бъде отворен — започна почти замечтано Гул’дан — и останалата част на Ордата се присъедини към нас, ще дадем всички хора на *фел*. Всичките.

Оргрим стисна юмруци.

— Дуротан няма да е съгласен с това — гневно заяви той.

— Защо се интересуваш от мнението на този предател?

Очите на Гул’дан засияха със зеления блясък на *фел*. „Каква част от това същество все още е орк?“ — с ужас се запита Оргрим. Когато магьосникът заговори, гласът му беше рязък, груб и хаплив.

— Време е нов водач да застане начело на клана Фростулф. Някой, който да е загрижен за племето. Някой — след тази дума той направи кратка пауза и самодоволно сложи ръка на гърдите си, — който оценява Гул’дан и неговата мощ!

Зелените му устни се разтеглиха в широка усмивка, след което пак протегна ръка към роба си и отново отпи от жизнената енергия на горкото същество.

— Ела — каза той, докато човекът, останал вече почти гол скелет, се гърчеше и пъхтеше на пода, — да ти дам дара на *фел*.

„Господарят ми е зъл и опасен“ — бяха думите на Гарона към Дуротан и племето Фростулф. Гарона, която бе уредила срещата между

хората и него. Зелената като Гул'дан Гарона, която бе абсолютна негова противоположност във всяко друго отношение.

Бе казала това и се бе оказала права. Дали тя и Дуротан бяха прави, когато искаха да сформират общ съюз с хората срещу Гул'дан?

— Дуротан... — започна Оргрим, а докато се опитваше гласът му да звучи искрено, сърцето му думкаше в гърдите. — Той настрои Фростулф срещу *фел*. Нека ги събера. Да ги доведе тук. Дай ми *фел* пред тях, за да видят колко по-силен ще стана.

Гул'дан присви очи. Оргрим се насили да запази самообладание и посрещна погледа му, макар с периферното си зрение да виждаше как окованият човек се бори да вкара глътка въздух в гърдите си. Магьосникът продължаваше да размишлява.

— Както казах — накрая започна той, — винаги практични. Събери ги. Тук не е Дренор, Оргрим от клана Фростулф. Това тук е нов свят.

След тези думи магьосникът насочи вниманието си към роба и изкриви презрително устни, когато видя как човекът умолително вдига ръка към него.

— Страхувай се — заяви той, — или се превърни в храна.

Рязко сви юмрук към себе си. Нишката помежду им прекъсна. Очите на човека се подбелиха и той се строполи. Оргрим погледна трупа. Бледа съсухрена черупка. Наклони глава и излезе. След като се отдалечи достатъчно от факлите, той хукна. Беше сигурен, че Гул'дан не му е повярвал. Надяваше се само да е успял да спечели достатъчно време за племето си.

Не беше.

Викове и крясъци пронизаха нощната тишина, и когато приближи лагера, една от шатрите пламна.

— Гул'дан не иска да хаби силата си за Фростулф — чу той думите на един едър зелен Уорсонг.

Е, поне със сигурност му бяха последните. Оргрим скъси дистанцията, сграбчи го и с голата си глава удари под ъгъл неговата. Вратът на Уорсонг се скърши. Той захвърли настрани тялото и продължи напред.

„Дуротан, стари приятелю, прости ми.“

Втурна се към шатрата на главатаря. Драка се извъртя с една ръка все още върху люлката, докато с другата държеше зловещ на вид

кинжал, с който можеше да пререже гърлото на Оргрим с лекотата, с която би разпрала търбуха на талбук.

— Ще се окъпя в кръвта ти! — изръмжа тя, а от очите ѝ струеше омраза.

— Може — съгласи се той, — но няма да е сега. Не мога да ти осигуря голяма преднина, но поне ще имаш шанс.

Обърна се да придърпа вратата на шатрата, а в секундата, в която лицето му отново се насочи към Драка, тя държеше острието опряно в гърлото му. Той бе наясно колко силно иска тя да пререже вените му — виждаше го в очите ѝ, чувстваше го в лекото потреперване на метала върху кожата си. Беше права във всичко.

Тя го заплю.

— Защо да ти вярвам? Ти предаде всички ни!

Оргрим посочи бебето.

— Помниш ли какво ти казах, преди да тръгнем към Ордата? Заклех се *никога* да не допусна нещо лошо да се случи на теб или бебето, ако мога да го предотвратя. Не мога да спра това, което започнах, но нека поне спазя обещанието си. В името на сина си, Драка, тръгвай! Веднага!

Драка го погледна, след което се заслуша в звуците на смърт и хаос около шатрата. С изражение, ледено като зимата във Фростфайър, тя свали острието, но не и преди да остави тънка кървава драскотина по врата на огромния орк. Бясна, тя се обърна и изля яда си върху гърба на шатрата, разцепвайки я от горе до долу, за да излезе оттам.

С люлката в ръце тя се обърна и с един последен презрителен поглед каза:

— Трябваше повече да вярваш на вожда си, Оргрим Думхамър.

Посрамен, Оргрим не намери сили да я погледне в лицето, така че тя се изниза в тъмнината, а той внимаваше някой да не влезе случайно в шатрата.

Когато бе сигурен, че вече се е измъкнала, той отиде до разреза и я видя как тича към дърветата и, с милостта на Духовете, към безопасността. С ъгълчето на окото си видя някакво движение. Един от Блийдинг Холоу се бе завтекъл към шатрата, зърнал бягащата Драка. Небрежно Оргрим замахна с Думхамър и строши черепа на другия орк. Когато вдигна очи от трупа му, Драка вече не се виждаше, както и никой друг, който да е забелязал бягството ѝ.

Време беше да провери дали няма някой друг от клана, на когото да помогне, преди да е станало прекалено късно. След това щеше да види какво може да направи за Дуротан.

* * *

Кадгар бе скочил от гърба на грифона още в движение, докато кацаше на стълбите, водещи към Залата на Въздуха, и се бе завтекъл нагоре по тях. Познаваше помещението отлично. На единайсет години бе стоял точно тук, докато същите магьосници, които и сега се бяха изправили около него, го бяха изпробвали и преценили като достоен. Сребрилата бяла магия бе прогорила Окоето на ръката му. Сега то го гъделичкаше, може би защото се бе завърнал на мястото, където досега бе сигурен, че никога повече няма да стъпи.

— Кадгар! — извика един от магьосниците. — Как се осмеляваш да се върнеш тук?

— Махай се! — изкрещя друг.

Кадгар вдигна лице към слабия и стар архимајстер Антонидаc, докато се опитваше да си поеме дъх. Шестимата членове на Съвета, във виолетовите си роби, целите избродирани с Окоето на Кирип Тор, се мръщеха към него.

— Търся мъдростта ви — отвърна той.

Бръчките по лицето на Антонидаc се задълбочиха.

— Тук няма нищо за теб.

— Пазителят Медив не е добре.

Разнесе се шепот, докато шестимата разменяха шокирани, гневни и разтревожени погледи. Антонидаc изглеждаше така, сякаш го е ударил гръм.

— Какво?

Младият магьосник пое дълбоко дъх.

— Покварен е от *фел*.

Тишина. Антонидаc се приближи към края на платформата. На Кадгар му се стори, че едва удържа желанието си да го порази със светкавица, но не го прави, само защото не иска да повреди деликатната мозайка на пода.

— Глупости — изръмжа той.

Архимайстер Шендра, която никога не бе харесвала Кадгар, пристъпи напред.

— Ти, Кадгар, ти беше слабият!

Дори не направи опит да прикрие неприязънта си, когато насочи слабия си кокалест показалец към него.

— *Ти* усети нуждата да изучаваш прокълнатата магия, която Кирин Тор изрично е забранил!

Нямаше време за назидания и лекции, нямаше време за спорове кой крив, кой прав. Нямаше време за нищо, което не е свързано със състоянието на Медив. Кадгар вече не бе момчето, избягало оттук едва преди няколко месеца. Подозираше, че през последните дни бе видял повече ужаси, отколкото всеки от тези магьосници за целия си живот. Не обърна внимание на обвиненията на Шендра и продължи да гледа към Антонида.

— Какво знаете за Черния портал? — попита той.

— Идваш и обвиняваш Пазителя... — започна Антонида.

Кадгар вдигна рисунката, която бе показал на Лотар. Онази, на която мистериозната фигура кани Ордата да мине през Великия портал и влезе в Азерот.

— Какво е Алоди? — попита той.

Настъпи тишина. Антонида се вцепени. Понесе се шепот „Кой е той, че да говори за това?“, „Откъде знае?“...

Отведоха го в недрата на Виолетовата кула. Кадгар знаеше, че в нея има затворнически подземия, но никога не бе слизал в тях. Не бе имало нужда. Някога гледаха на него като на бъдещ Пазител на Азерот, а магьосниците щяха да се грижат за Даларан. Огледа се, удивен от количеството отбранителни заклинания, докато накрая не отвориха пред него вратата на една от килиите. Когато влезе в нея, очите му се ококориха.

Тихият шепот откъм помещението бе странно успокоителен. Кадгар се заоглежда. Четирима магьосници се бяха разположили според четирите посоки на света, вдървени, неестествено неподвижни, със затворени очи. Движеха се само устните им, през които се процеждаше безспирно заклинание. Пред тях във въздуха се носеха няколко виолетови руни, от които се проточваха нишки пурпурна магия.

В средата между магьосниците и пурпурните снопове магия, се намираще огромен черен куб, който се носеше на около стъпка над пода. По мастилената му повърхност пробягваха вълнички, сякаш бе изграден от някаква гъста течност. Когато магията го докосваше, по повърхността му проблясваха драскулки на език, който Кадгар не разпознаваше.

— Алоди — само каза Антонида.

Това бе крайно недостатъчно за младежа.

— Какво е това? — попита той.

Без да откъсне очи от куба, Антонида отговори:

— Предмет от времето, когато Кириин Тор не е съществувал. Мислим, че е изпълнявал функция, сродна на тази на Пазителя.

Питайте Алоди.

— Пазител... — прошепна Кадгар с поглед, закован в лениво потрепващата повърхност на куба.

Антонида се обърна към него.

— Никой извън съвета на архимаговете не знае за него... и това ще остане *така!*

Кадгар се забави секунда, но после кимна в съгласие.

Архимагът се намръщи, ала сякаш повече объркан, отколкото ядосан. Накрая каза:

— Да произнесеш името му в едно изречение с Черния портал е нещо повече от...

Някакво движение привлече вниманието им. В течността се оформи... пукнатина? Цепка? Кадгар не беше сигурен как точно може да бъде наречено това, което тръгна от дъното нагоре по страната, обърната към тях. Полукръгъл сегмент от куба потрепери и Кадгар мярна две отражения, своето и това на Антонида. Изчезнаха, заменени от отвор. Мракът отстъпи и оформи стълби към мрачната вътрешност.

— ... съвпадение — едва чуто довърши Антонида.

Устата на Кадгар бе суха като пустинен пясък.

— Да... да вляза ли? — произнесе той с потреперващ глас.

— Не знам.

На лицето на Антонида бе изписано неподправено изумление.

— Никога досега не се е случвало.

Питайте Алоди.

„Е — помисли си Кадгар, — това е моят шанс.“

Бавно, със сърце в гърлото, той пристъпи напред и се закатери по леко вибриращите стълби, право към сърцето на нещото, наречено Алоди.

ГЛАВА 17

Отвътре кубът бе точно толкова черен, колкото и отвън. Кадгар стигна до последното стъпало, където спря за секунда, преди да влезе. Стената зад него моментално се затвори, а тази пред него леко засвети. Усети как повърхността, на която е стъпил, леко се вълнува. Беше тихо, такава тишина, каквато Кадгар не бе усещал през живота си.

— Алоди? — попита той, а гласът му прокънтя, странно глух. Нямаше ехо, сякаш не бе проговарял.

Изведнъж тишината се наруши.

— Нямаме време, Кадгар — произнесе дрезгав, топъл женски глас.

Кадгар ахна, когато видя пред себе си недооформено парче тъмна материя.

— Използвах остатъците от силата ни, за да те доведе при нас.

Късът се издължи. Сега наподобяваше исправена човешка фигура, покрита с черна гъста субстанция като тази на куба. Пред погледа на Кадгар фигурата придоби по-ясни очертания.

Кадгар ахна.

— Виждал съм те! В библиотеката...

Мистериозната фигура, която му бе посочила книгата и бе изчезнала. Същата книга, на чиито страници бе написано „Питайте Алоди“.

— Всички сте в опасност и разчитаме на вас — скръбно продължи тя. — Пазителят ни предаде.

Кадгар си припомни зелената искрица в очите на Медив, която го бе принудила да дойде тук, в Кирин Тор, надявайки се, че греши.

— Видях *фел* в очите му — каза той на Алоди.

— Погълнат е от черната магия — продължи Алоди. — Ако не бъде спрян, този свят ще намери края си в пламъци.

Кадгар поклати глава. Това бе невъзможно.

— Но той е... Как се е случило това?

Как би могъл човекът, на когото е възложена защитата на целия свят, да цели неговото унищожение? Какво го е изкушило толкова, че да предаде и изостави дълга си?

Алоди го погледна със състрадание изпод качулката си. Отговорът ѝ го стъписа.

— Самотата — каза тя.

Кадгар я гледаше немигащо. Нима нещо толкова простичко може да повали мъж, обладал подобна сила?

— Също като другите Пазители преди него, Медив бе избран от Кирин Тор да отбранява света, сам-самичък. Той бе верен на завета си — тъжно продължи тя. — Толкова отдаден, че реши да издири и изучи всички форми на магията.

Младият магьосник слушаше, а сърцето го болеше. Не искаше да чува продължението. Не искаше да научава, но се налагаше.

— По време на търсенията си в дълбините на бездната попадна на нещо злоещо, на сила с такива възможности...

Алоди замахна с ръка. Черните стени на куба изчезнаха и Кадгар се понесе в пространство, изпълнено с цветове, образи и форми. Някои можеше да разпознае — океани, звезди, лилаво, синьо... Други му бяха толкова непознати и странни, че умът му отказваше да ги възприеме. В средата на този удивителен, преливащ се великолепен хаос, стоеше Пазителят на Азерот.

Лицето му бе младо и обляно от радост от гледката. В синьо-зелените му очи се четеше буден интелект, а в погледа му се преплитаха доброта и добродушна пакостливост. Устните бяха леко разтворени. Това бе Медив, когото познаваха Лейн, Тария и Лотар. Изведнъж Кадгар осъзна защо всички го обичаха и му бяха верни. Медив олицетворяваше всичко, което един Пазител трябваше да бъде.

Изведнъж някаква сянка започна да се разпростира като язва в тъканта на измерението. Зелени, просветващи злоещо пипала се изляха като кръв в чиста вода и пронизаха цялото пространство. Зеленото поглъщаше цвят след цвят, а великолепните образи придобиваха призрачен облик и се разкривяваха. Медив затвори очи и намръщи лице, а когато ги отвори, те сияеха в зелено като мъглата, която Кадгар за пръв път видя, когато разтвори устата на мъртвия войник.

Напълно бе забравил за Алоди и гласът ѝ бе благословено избавление от образите на миналото.

— *Фел* — заяви тя.

Кадгар пое треперливо дъх.

— Въпреки добрите му намерения, той бе погълнат от нея... и душата му бе покварена. Любовта му към Азерот се трансформира в неутолимо желание да разпространява *фел*.

Тук Алоди направи кратка пауза.

— Трябва да се изправиш срещу него, Кадгар.

Кръвта се дръпна от лицето на момчето.

— Не... не съм достатъчно силен, за да се изправя срещу истински Пазител!

Алоди се усмихна.

— „Пазител“ е просто титла. Истинските пазители на този свят са хората, които го обитават. Знам, че виждаш неща, които Кирин Тор не могат. Затова ги и напусна. Никой не може да се изправи сам срещу мрака.

Права беше. Той винаги бе вярвал, че Пазителят не трябва да е сам и цялото бреме да лежи само на едни плещи. Смяташе, че Кирин Тор трябва да са по-близки с хората, с които споделят този свят, а не да странят от тях. Но дори и така...

— Не разбирам какво искаш от мен.

Алоди се приближи и странният ѝ силует се разми, когато тя извърна глава към него. За пръв път Кадгар успя да види лицето ѝ. Ахна. По него се виждаше тънка паяжина от нишките на *фел*. Тя обаче не бе съвсем зелена и злокобна. Това бяха белези от миналото, следи от заздравяла рана.

— Напротив — каза тя. — Разбираш.

Така беше. Кадгар не искаше да страда така, както бе страдал Медив. Той не беше сам. В миналото Медив бе имал приятели — Лейн и Лотар, но не бе останал до тях. Дългът му да стои далеч от тях, за да ги пази, го бе отдалечил от тях. И го бе направил уязвим. Слабост, която отсъстваше у Кадгар.

— Лотар — прошепна той. — Лотар ще ми помогне.

Когато белязаното от *фел* лице на Алоди се усмихна в знак на одобрение, тялото ѝ започна да се разплита. Гласът ѝ стигаше до Кадгар едва доловим.

— Вярвай на приятелите си, Кадгар. Заедно можете да спасите света. Винаги помни: От светлината се ражда тъмнина, а от тъмнината се ражда светлина... *Светлина!*

Морос се завтече към свитата хриптяща форма на пода, която представляваше господарят му. Повдигна го и го помъкна към басейна. Къде бе момичето? Беше й казал да стои до Пазителя! Погледът му попадна на руните, които Медив бе надраскал на пода и разбра.

Пребледня, докато влачеше господаря си.

Плахо, като пиян, Медив пристъпи към средата на басейна. Бялата енергия започна да се влива в тялото и духа на Пазителя, освежи го и отми демоничната дамба на *фел*. Погледът му се проясни и дори направи усилие да се усмихне.

— Благодаря ти, Морос — каза той с толкова слаб глас, че сърцето на стария прислужник се сви от болка.

— Ще се оправиш, Пазителю — отговори той с увереност, каквато не чувстваше. — Винаги успяваш.

Медив замахна с болезнено слабата си ръка.

— Не — отговори той, — благодаря ти за Гарона. Благодаря ти за времето с дъщеря ми, което ми подари.

Погледът на Морос омекна. Понечи да проговори, но замръзна от ужас. Тънка зелена нишка се бе проточила в белотата на басейна. Примигна надявайки се, че му се е привидяло, но противното зелено продължаваше да осквернява чистата течност.

— Съжалявам, стари приятелю. Аз съм бил този, който доведе орките в нашия свят.

Морос невярващо поклати глава. Толкова дълго Медив се бе борил точно с това. Не можеше да се провали точно сега...

— *Фел...* ме промени. Аз... дори не знам какво друго съм направил.

Гласът му потрепери.

— *Не помня*, Морос.

С кървящо от болка сърце Морос започна да обикаля около кръглия басейн, наблюдавайки как бялото се бори със зеленото, но отстъпва, погълвано.

— Унищожих всичко, което трябваше да защитавам.

Съкрушен, Медив се извърна на една страна, отпусна глава.

— Не мога да контролирам *фел*. Никой не може.

Внезапно скочи на крака, тялото му силно като на младини.

Снагата му се къпеше в зелената светлина на прокълнатата магия, очите му катраненочерни — и зеници, и ириси. Морос отстъпи крачка назад. Искаше му се да призове господаря си да се бори, да противостои, както винаги бе успявал досега. В съществуването пред него обаче не бе останала нито следа от Пазителя, когото познаваше от толкова време. Нямаше го закачливия хумор, нямаше я болката при вида на чуждото страдание, нито любовта към младата жена, която...

Беше си отишъл. Изцяло. И единствената мисъл, която премина през ума на стария Медив, който се бе грижил за толкова много от Пазителите на Азерот, беше, че предпочита да бе умрял, преди подобен момент да настъпи.

Лейн се тревожеше за Лотар. Приятелят му бе станал свидетел на смъртта на сина си, безпомощен да стори каквото и да било. Знаеше, че ако загуби своето момче, Вариан, по подобен начин, нещо в него ще бъде завинаги съкрушено. Затова не каза нищо, когато Лотар го информира, че отива в Голдшайър. В миналото той, Лотар и Медив бяха ходили там безброй пъти. Само че тогава пиенето и гуляите бяха в чест на живота, а не за да давят мъката в алкохол. Тази сутрин обаче, когато бе проводил Карос да го доведе от кръчмата на „Лъвска гордост“, воинът бе уважил дълга си към своя крал, приятел и военачалник. Карос тихо сподели, че Гарона била с командира му. Лейн можеше само да предполага, че Медив е видял привличането помежду им и направил необходимото, за да ги събере насаме. Лейн вярваше на Гарона. Беше убеден, че засадата не е дело на Дуротан и мястото ѝ е до Андуйн, така че той нямаше да се меси, стига командирът му да можеше да изпълнява задълженията си. Лотар изглеждаше боеспособен, но му личеше и някаква твърдост, непозната дотогава — непримиримост, целеустременост. А Лейн бе изтощен. Беше се върнал, само за да се почисти от потта и кръвта от схватката, да целуне жена си и сина си, да открадне няколко часа сън, след което бе влязъл в стаята за стратегия и бе останал там в часовете до пристигането на Лотар.

Сякаш за хиляден път, а може и наистина да беше хиляден, той, Варис и шепа съветници оглеждаха модела на Стормуинд с кървясалите си очи.

— Пет легиона препречват прохода Дедуинд — каза той, докато местеше фигурка на указаната точка. — Още десет тук, тук и тук, по дължина на планините Редридж. Снабдителните линии са тук. На юг и изток остава Източното море.

Погледна към Лотар.

— Удържим ли тези позиции, оставаме силни.

— Изолация — каза само Лотар.

Лейн въздъхна и потърка очи.

— Докато не се открие по-добра възможност.

— А когато станат десет пъти по-многобройни? — предизвика го Лотар. — Тогава какво?

Лейн погледна надолу към картата.

— Ако съществуваха лесни отговори... — започна той, но Лотар го прекъсна.

— Приоритет трябва да ни бъде предотвратяването на отварянето на портала. Не успеем ли, ще е въпрос само на време да ни смажат с численото си превъзходство.

Лейн го попита:

— Какво предлагаш?

Лотар се надвеси над масата и доближи лицето си до неговото.

— Изпрати всичко, с което разполагаме, там. Унищожих портала, освободи пленниците и сложи край на непосредствената заплаха.

— А орките, които оцелеят?

— Ще се погрижим за тях по-късно.

Това решение не бе достатъчно добро.

— След като опустошат цялото кралство? — контрира той.

Нещо рязко изпраця, проблесна синьо-бяла светкавица и в единия край на масата се появи Пазителят на Азерот.

— Кралю — рече той.

Лейн въздъхна облекчено. Медив изглеждаше по-добре, отколкото преди шест години, когато се бе усамотил. Цветът на кожата му говореше за добро здраве, лицето му бе далеч по-закръглено, и стоеше гордо изправен.

Усмивка се разля по лицето на Лейн; дори да искаше, не би могъл да я потисне.

— Медив! — възкликна той. — Радвам се, че си добре!

— Така е — увери го старият му приятел. — Чувствам се напълно възстановен.

— Имаме нужда от теб — каза Лейн и посочи картата. — Чудим се какво точно да направим.

Хвърли един поглед на Лотар и добави:

— Някои от нас смятат, че сме оставени без избор. Имаме нужда от нова гледна точка.

— Нося не само нова гледна точка. Нося нова надежда — отвърна Медив. — Срегнах се с Дуротан.

— Срегнал си се с Дуротан — повтори Лотар. Звучеше недоверчиво. Смутен, Лейн се обърна. Старият му приятел си играеше с една от фигурките. Лотар продължи: — Оцелял е?

Медив се обърна към него.

— Да. Увери ме, че бунтът срещу Гул'дан се разраства и с помощта на Фростулф и присъединилите се към тях кланове, ще успеем да разрушим портала.

Медив винаги бе имал усет към драматичното, винаги се намесваше в решителни мигове, както и сега. Лейн усети, че в гърдите му се заражда надежда.

— Това не променя плана ми — сухо отбеляза Лотар.

— Какъв план? — попита Медив.

— Андуин вярва, че трябва да атакуваме с всички сили — започна да обяснява Лейн. — Аз лично се боя да оставя цялото си кралство незащитено. Съгласен съм с него, че трябва да попречим на пристигането на подкрепленията им и да освободим пленниците, но досега орките са показали, че умеят да опустошават поселенията ни без остатък и да избиват хората ни безмилостно.

Медив кимна, докато обмисляше нещо.

— Колко легиона ще са необходими, за да задържим орките и да защитим кралството?

Лейн хвърли на Лотар раздражен поглед и отговори на въпроса:

— Общо двама и пет. Пет за Дедуинд, десет за Редридж и десет за града.

— Вече загубихме осемнадесет. Останали сме с един... два... три! — Лотар изтръгваше металните знаменца от гърба ѝ и ги захвърляше по масата, броейки.

Лейн не му обърна внимание.

— Възможно ли е, Медив?

Лотар запрати и фигурката.

— Не, не е възможно!

Настана неловка пауза.

— С три легиона, Фростулф и моите сили — започна Медив — бихме могли...

Лотар заби поглед в стария си приятел.

— С цялото ми уважение, Пазителю — остро започна той, — на силите ти напоследък не може много да се разчита.

Обърна се към Лейн.

— Не мога да поведе някакви си мижави три легиона срещу онази Орда и да чакам някой отзад да ни спаси задниците с магията си!

Медив не изглеждаше обиден. На свой ред сега той се обърна към краля.

— Лейн. Някога да съм те разочаровал?

— Да си го разочаровал? Къде изобщо беше през последните шест години? — попита го Лотар.

Лейн се разкъсваше. Казаното от Лотар бе истина. Наистина не можеха да разчитат на Медив. Сега обаче Пазителят изглеждаше доста по-добре. По-силен, повече като старото си „аз“. Каквото и да го бе мъчило, явно се бе справил с него. Освен това бе невъзможно Лотар да е забравил как Пазителят им бе „спасил задниците с магията си“, когато троловете бяха на крачка от това да завладеят кралството им. В миналото Медив бе заслужил доверието им, както и наскоро, колкото и изтощен да беше.

— Моля те, Андуин — започна Лейн, — Медив е Пазителят...

Андуин обаче не го изчака да завърши.

— Но не този, когото помним! Вече не е същият! Нестабилен е! И няма да е там, когато наистина имаш нужда от него.

Лейн стисна устни. Имаше нужда от своя командир повече от всякога. Обърна се към него.

— Овладей се, Андуин.

Гласът му бе спокоен, но беше ясно, че няма да допусне никакво неподчинение.

Очите на Лотар горяха от отчаяние и притеснение.

— Ще вляза в ада за теб, Лейн, ако има дори слаба надежда за победа! *Знаеш го!* Това тук обаче е *самоубийство!*

— В Калън ли е причината?

Гласът на Медив бе мек и в него се усещаше тъга. Лицето на Лотар замръзна и тялото му се вдърви. Бавно се извърна и погледна Пазителя в лицето.

— Такава трагедия...

Лицето на Лотар стана пепеляво, след което пламна.

— *Да не си посмял!*

„Сигурно е ужасно и за двамата“ — помисли си Лейн. Медив очевидно не беше съвсем добре, когато спусна стената от светкавици. Така бе отделил воюващите страни, като почти бе заплатил с живота си. Наистина беше трагедия, че горкият Калън бе останал от погрешната страна на стената. Напълно беше в реда на нещата Лотар да намрази Медив за това и да хвърли върху него вината за смъртта на сина си. Време за препирни обаче нямаше. Всъщност, нямаше време за почти нищо.

— Ако не се беше опитвал толкова усърдно да заслужи одобрението ти, все още можеше да е сред нас — заяви Медив.

Лотар се тресеше от ярост. По челото му изби пот.

— Медив... — започна Лейн.

— Калън не беше готов. Знаеше го. Въпреки това обаче му позволи да си играе на войник.

Думите бяха неочаквано груби и Лейн отвори уста да скастри Пазителя, да го накара да се извини, за да могат да насочат вниманието си към спасяването на кралството, но беше прекалено късно.

Лотар сякаш експлодира, нададе нечленоразделен рев и се хвърли към Медив. Лейн, Карос и всички останали се опитаха да застанат на пътя му. Медив отстъпи и вдигна ръце, като в дланите му се заформя енергията от защитно заклинание, но успя да се спре навреме, за разлика от Андуин.

— Спрете! — заповяда с цялата сила на гласа си Лейн. — Андуин...

— *Ти го уби!*

Петима мъже едва удържаха Лъва на Азерот. Погледът му бе забит в Медив, който стоеше спокойно, въпреки бесовете на командира.

— Приятел си ми бил, така ли? — изръмжа Лотар. — *Добри ми стари приятелю...*

Лейн погледна Медив, който тъжно отвърна на погледа му. Може да го болеше, но кралят знаеше какво трябва да направи.

— Варис — каза той и във всяка дума се четеше неохотата, с която я изричаше, — отведете командир Лотар в някоя килия и го оставете там, докато се успокои.

Тежко преглътна и се зачуди как се бе стигнало дотук.

Варис се поколеба и Лейн разбираше защо. Та това бе Андуин Лотар. Лъвът на Азерот. Командирът му, който даваше пример и внушаваше страхопочитание у него. Явно обаче дори героите могат да се пречупят.

Лейн страдаше за стария си приятел. Макар да обичаше Андуин като брат, съдбата на кралството винаги беше над личните му пристрастия. С неохота заяви:

— В такова състояние нямаме полза от теб.

За своя чест Лотар тръгна сам, а погледът, който хвърли към Пазителя на Азерот, бе изпълнен с отрова.

Медив пристъпи към масата и се загледа в картата. Вдигна фигурките, олицетворяващи трите останали легиона, и ги постави пред малкото моделче на Великия портал.

— Ще спасим кралството, господарю — каза той. — Ти и аз.

Само няколко дни по-рано Лотар бе посетил послушника Пазител в затворническа килия. Сега стоеше от грешната страна на решетките. „Как се променят нещата“ — горчиво си помисли той.

Какво се бе случило? Естествено, че страдаше, усещаше в себе си празнината от загубата на момчето. Всеки баща би се чувствал така. Имаше и нещо друго, освен болката. Изпълваха го угризения, точно тези, които Медив бе използвал срещу него, предизвиквайки го да го нападне. Защо постъпи така, в името на Светлината? Бяха приятели... или поне така смяташе досега. И как така Лейн остана сляп за действията на Пазителя?

Закри лице в дланите си и му се прииска да се върне във времената, преди да срещне Кадгар, когато Медив бе в миналото, а

Калън — в настоящето. Когато всичко беше нормално. „Не — поправи се сам. — Не всичко.“ Не искаше да загуби Гарона.

Чу как в ключалката се завърта ключ и вратата се отваря. С празната надежда, че Лейн е размислил, Лотар погледна нагоре. Беше Гарона, появила се тук сякаш призована от мислите му.

Въпреки болката и ужаса, въпреки отчаянието, някъде дълбоко в него се разгоря топлина, когато погледите им се срещнаха.

— Защо си тук? — го попита тя.

Тя беше орк до мозъка на костите си и в ума ѝ се въртяха само сражения.

— Кралят. Отива да се бие с Ордата. Дуротан ще убие Гул’дан с помощта на вашия Пазител.

Нещо сви Лотар под лъжичката.

— Не му вярвай.

Гарона се намръщи.

— Казах ти вече. Орките не лъжат.

— Не говоря за Дуротан — каза Лотар и се изправи, след което се приближи към решетките на килията.

От своята страна Гарона направи същото.

— Не вярвай на Медив.

Объркана, тя го погледна в очите. Имаше хиляди неща, които искаше да ѝ каже, да я предупреди, но на вратата чакаше Варис. Нямаше да има достатъчно време.

Тя обаче не се нуждаеше от подробни разяснения.

— Ще се опитам да пазя краля ви — бе всичко, което каза тя.

Импулсивно Лотар каза:

— Не отивай.

— Защо?

Приближи се още и хвана решетките. Сложи ръка върху неговата. Силна, топла, успокояваща. Тя, оркът, познаващ толкова болка, бе по-отворена към нежността от всеки, когото бе познавал през живота си.

Спомни си предната нощ, ръцете ѝ по тялото му, протегна своята и я погали по бузата.

— Не искам да пострадаш — нежно каза той.

Две десетилетия след раждането на Калън. След смъртта на Кали. За първи път сладкото ѝ нежно лице не стоеше пред всичко в

мислите и сърцето му. Беше глупаво, беше безразсъдно, беше невероятно, и въпреки всичко бе неоспоримата истина.

По лицето на Гарона пробягнаха емоции. Посегна към гърлото си и скъса кожената каишка, която висеше на врата ѝ. Задържа я за момент, след което хвана ръката му. Усети зъба на майка ѝ, все още топъл от кожата ѝ. Тя сви пръстите му около най-ценното си притежание.

— Върни се жива — прошепна Лотар.

Нежно стисна ръката ѝ. „Няма да понеса, ако тази война ми отнеме и теб.“

Гарона кимна, но той знаеше какъв смисъл е вложила тя в този жест. Това бе знак, че го е чула, а не че му обещава. Беше прекалено горда да дава обещания, които не е сигурна, че ще спази. Вместо това тя вдигна качулката от главата си, погледна го с черните си очи, и пое на война.

ГЛАВА 18

Хората не можеха да откъснат ужасените си погледи от Дуротан. Надничаха през преградите на клетките си и несъмнено се чудеха какво ли е направил, за да споделя участта им. Може би се страхуваха, че това е някакъв номер и по някакъв начин ще ги измъчва още повече. Дуротан ги съжеляваше. Беше се опитал да им помогне и се бе провалил. Беше се провалил и сега се намираше тук, обзет от своите стракове за съдбата на племето си, попаднало в ръцете на орките на Гул'дан.

— Ей! Фростулф! — извика пазачът му.

Дуротан отмести поглед от човеците и се намръщи. Към клетката му се приближаваше Оргрим Думхамър. Какво зло му носеше този път бившия му брат по оръжие? Пазачът застана на пътя му. Уверената крачка на Оргрим изобщо не се забави. Той вдигна Думхамър и небрежно размаза главата му.

Оркът падна на земята и не помръдна повече.

Оргрим се наведе, взе ключовете му и погледът му срещна този на Дуротан. Със същото спокойствие, което Оргрим бе показал току-що, Дуротан каза на бившия си приятел:

— Сега си враг на всички.

— Ще им кажа, че си бил ти — отговори Оргрим.

Може би само заради дългите години приятелство, Дуротан забеляза, че ръцете на Оргрим леко треперят, докато отключва клетката му. Едрият орк гледаше Дуротан, който стоеше спокойно, докато се освобождаваше от оковите около врата, краката и ръцете си. Оргрим протегна ръка към вожда си, който я пое. Бавно, олюлявайки се от престорена слабост, Дуротан позволи на Оргрим да му помогне да се изправи. Когато застанаха един срещу друг, Дуротан нанесе жесток удар в гърдите на стария си приятел. Оргрим залитна към клетката и се строполи на пода ѝ. Вместо да отговори на удара, той остана на земята със сведена глава.

Най-накрая Дуротан проговори.

— Какво се случи?

Оргрим го погледна в очите.

— Извинявай, Дуротан. Не можех да си представя как се съюзяваме с хората срещу собствения си вид. Допуснах грешка, главатарю мой. Магията на Гул'дан ни убива.

Дуротан затвори очи и си пожела последните няколко дни да не се бяха случвали изобщо. Тръгнеш ли обаче по този път, в края му те чака лудостта. Протегна ръка към Оргрим. Той я пое и се изправи. С усилие да говори спокойно, Дуротан зададе въпроса, който го интересуваше най-силно:

— Къде е Драка?

— В безопасност. Тя и бебето. Останалите обаче... Повечето...

Мъката и съжалението му бяха ясно изписани по лицето, а на сивата светлина на утрото Дуротан видя, как в очите на Оргрим искрят сълзи.

Беше късно за сълзи. Късно за извинения, съжаления и прошки. В Дуротан закипяха болка, тъга и ярост, но той ги потисна безпощадно. Трябваше да бъде хладен като камък. Това бе единственият начин да постигне това, което си бе намислил. Извърна се от Оргрим предателя. Гласът му обаче го застигна.

— Нямаше да го последват, ако го знаеха какъв е.

— Тогава ще им го покажа.

Орките на Гул'дан бяха запалили лагера на Фростулф в опит да унищожат и последните останки от тях и наследството им. Почти всичко бе изгоряло, но тук-там все още някой самотен пламък се издигаше в тъмнината на нощта. Ужасните отблясъци разкриваха унищожението и стената, която Дуротан бе издигнал в сърцето си, заплаши да се срине. Наложил си да продължи да върви напред, за да види какво е направил Гул'дан с орките му в отплата на това, което Дуротан се бе опитал да направи с него.

По земята лежаха далеч по-малко тела, отколкото се бе опасявал. Не си позволи надеждата, че съплеменниците му са избягали. По-вероятно Гул'дан ги бе заловил живи, за да подхранва с тях *фел*. Труповете на повалените лежаха там, където ги бе застигнала смъртта — проява на върховно презрение. Някои от тях бяха обезобразени от

огъня. Кагра, Зарка, Декгрул... дори Шакса и децата й — пламенната Низка и пеленачето Келгур.

Изборът, който беше направил, целеше защитата не само на племето, а на всички орки. Както и на този свят. Дуротан знаеше със сигурност, че зелената магия на Гул'дан *фел*, е унищожила Дренор, и най-вероятно същата участ ще сполети и света, наречен Азерот. А с него щяха да си отидат и орките.

Беше подценил колко ще му струва всичко това. Никога не бе допускарал, че Гул'дан ще нареди изстреблението на цял клан, включително и децата.

Нямаше как да отрече приноса на Оргрим. Той бе казал истината за Драка и малкия Го'ел. Макар всичката им храна, дрехи, принадлежности и оръжия, включително Тъндърстрайк и Севър, да бяха взети и раздадени на лоялните на Гул'дан орки, поне по земята нямаше осакатени и обезобразени тела. Нямаше следа и от стареца Дрек'Тар, помощника му Палкар и ритуалните им предмети. Дали и те бяха пленени и чакаха реда си за *фел*, или бяха избягали?

Погледът на Дуротан падна върху знамето на Фростулф. Пламъците го бяха пощадени, макар да беше опърлено по краищата. Върху него се виждаше отпечатък от кървава длан. Някой се бе опитал да го спаси.

Стените в сърцето му се сринаха, но отприщиха не мъка, а ярост. Дуротан вдигна знамето и здраво го стисна, а гняв като жарава изпълни душата му.

Беше загубил всичко, но все още не бе казал последната си дума.

Нямаше да го последват, ако го знаеха какъв е.

Тогава ще им покажа.

* * *

„Надеждата е най-силното оръжие“ — си мислеше Лейн, докато препускаше по осветените от факли нощни улици на Стормуинд. Понякога е единственото оръжие. Беше се страхувал, че сега може да се окаже именно това, но Медив се бе върнал, макар лудостта на скръбта да бе покосила Лотар за момента. Надеждата се връщаше, отразена в лицата на жителите на столицата, които изпълваха улиците,

въпреки късния час. Надежда, примесена от тревогите, съпътстващи зараждащата се война.

Реката от бронирани воители и коне се разделяше на две при извисяващата се статуя на Пазителя, след което отново се сливаше в едно пред портите на града, където семейството се бе изправило на набързо скован подиум, откъдето да го изпрати. Дъщеря му, висока почти колкото майка ѝ и с всеки изминал ден приличаща все повече на нея, стоеше със скръстени на гърдите ръце, перфектно имитираща позата на кралицата. Името ѝ беше Адариъл, но за разлика от майка си, на нея ѝ личеше, че леко потрепера от нерви. „Бремето да си принцеса“ — помисли си Лейн. Кимна ѝ успокояващо, след което погледна Вариан. Момчето изглеждаше великолепно в официалната си туника, панталони и наметало, но се бе провесило през парапета, сякаш искаше да го прескочи и да се хвърли в прегръдката на баща си. Короната украсяваше тъмната му коса, а устните му бяха здраво стиснати. Изглеждаше сериозен и несломим, но нещо жегна сърцето на Лейн. Той знаеше, че момчето едва удържа сълзите си — блестяха в очите му. Умно хлапе беше. Лейн и Тария бяха изприказвали всичко, което успяха да измислят, за да успокоят децата, а с Медив до себе си, Лейн наистина се чувстваше по-уверен, откакто всичко това бе започнало. Вариан обаче се досети за недоизказаните намеци. Един ден от него щеше да излезе страхотен крал. Дано този ден не настъпеше скоро.

Лейн копнееше да прегърне момчето си, но то бе вече почти мъж и не би му допаднала подобна проява на емоции пред всички. Затова Лейн го поздрави с цялата сериозност на ситуацията.

— Няма друг човек, на когото бих поверил семейството, Вариан. Пази всички, докато се върна.

Брадичката на момчето потрепери, но то намери сили да кимне.

Тария срещна погледа на Лейн. Сестрата на най-добрия му приятел, с добро сърце и остър ум, тъй съвършено сплетени, че не се бе надявал някога да срещне подобна жена. Беше го изпровождала към смъртта на бойното поле повече пъти, отколкото можеше да преброи. Беше го виждала неуверен и целеустремен, весел и унил, и която го обичаше всякакъв.

Вече се бяха сбогували. Нямахше нужда от повече. И двамата го знаеха.

— Готови?

Гласът на Медив развали момента по-скоро, отколкото му се искаше на Лейн. Кралят кимна, безмълвно стегна бедра около коня си и пое в тръс към отворените порти на града.

— Щях да съм по-спокоен, ако с нас беше и Андуин — призна Лейн пред Пазителя.

— Ще се оправим и така — увери го старият му приятел. — Ще се върна в Каразан и ще се приготвя за битката. Фростулф ще ви чакат по пътя. Ще се срещнем при портала.

Зави и пришпори коня си в галоп, несъмнено за да намери местенце, където да се телепортира на спокойствие. Пред портите ги чакаха трите легиона, от които се нуждаеха според Медив.

Гарона смуши коня си и зае опразненото място до краля. Очите им се срещнаха за момент, след което и двамата се обърнаха напред. Лейн знаеше, че умовете им трябва да са фокусирани върху предстоящата битка, но подозираше, че както неговите, така и мислите на Гарона, са отправени към Андуин Лотар в килията му.

Андуин Лотар искаше да се махне от килията си.

Веднага.

Беше разкървавил кокалчетата на юмруците си от безуспешни опити да разбие вратата. Засмука ги, даде си време да се поуспокои, след което поднови усилията си.

— Стража? — усмихна се той и разпери ръце. — Вратата ми се чини здрава. Ще запазя силите си за спасяването на кралството. Знаем, че само си вършиш работата. Добре, при това. Вече обаче съм спокоен, така че можеш да дойдеш и да отключиш тази клетка... за да отида и да пазя краля.

От усмивката лицето го болеше и усещаше в устата си железния привкус на кръвта. Бронираният страж с алебарда в края на коридора обаче не му обръщаше никакво внимание.

Дори не помръдваше.

Лотар изръмжа и отново удари по вратата, при което тя изскърца в знак на протест, а войникът потрепна.

— *Отключи клетката!* — изкрещя Лотар.

Стражът пристъпи напред, като внимаваше да не се приближава прекомерно до разбеснелия се в килията мъж.

— Командире, моля ви! Аз само си върша...

Лотар хвърли канчето по притеснения войник, довършвайки изречението му с „работата“, но в този момент стражът изчезна напред облак бял дим със син проблясък. На негово място се появи изключително смутена овца. Тя нещастно изблея, докато също толкова смутеният Лотар погледна към ръката си, хвърлила канчето, и се зачуди какво е направил.

Всичко се изясни, когато от сенките се показа Кадгар, вдигна ключовете на овцата от пода до нея и се забърза към вратата, за да отключи килията на Лотар.

— Къде, по дяволите, беше досега?

„Неблагодарно — помисли си Кадгар, — но от сърце.“

Кадгар завъртя ключа и вратата се отвори. Момчето изглеждаше състарено с поне десетилетие.

— Кирин Тор — отговори то.

Проследи погледа на Лотар, вперен в овцата, след което добави:

— Получава се само върху глупавите — след което хвърли на земята вързоп с меча и бронята на Лотар. — Бронята ви, командире.

На овцата каза само:

— Извинявай.

Огледа се наоколо и забеляза един угаснал мангал.

— Имаме цял ден на разположение — обърна се той към Лотар.

Пъхна си ръката в пепелта и измъкна един черен въглен, докато Лотар си нахлузваше бронята. Наведе се и задраска по земята.

— Само се надявам да не сме закъснели — каза Лотар.

Кадгар го погледна.

— Не тръгваме след тях. Не и ако искаш да спасиш Азерот.

Стигнал вече до вратата, Лотар се закова на място.

— Кралят ми се нуждае от мен!

— Азерот се нуждае от теб повече — не остана длъжен Кадгар.
— Ако искаш да спасиш краля си, първо трябва да спрем Медив.

Никога през живота си Лотар не се бе чувствал по-раздвоен. Най-добрият му приятел предстоеше да бъде предаден от най-добрия им приятел. Предстоеше му да бъде прегазен от орда полудели зелени чудовища. „Азерот“ не значеше нищо пред този далеч по-ярък образ.

Знаеше обаче какво Лейн би поискал от него.

Кадгар бе започнал заклинанието за телепортация. Синьо-бялата магия беше започнала да оформя вече добре познатата им сфера. Лотар пое дълбоко въздух, върна се и пристъпи в кръга. Кадгар се изправи, като държеше нишките магия в юмрука си като юздите на кон.

— Къде е Медив? — попита Лотар.

Кадгар го погледна в очите и вместо отговор рече:

— Трябва да убием демон.

ГЛАВА 19

Бягаше цяла нощ с детето, вързано на гърба ѝ. Дори Драка, дъщеря на Келкар и внучка на Ракиш, можеше да се измори. Не смееше да спре за почивка, знаейки, че по петите я преследват орките на Гул'дан. Ако беше обикновена женска с обикновено дете, можеше и да ѝ се размине. Тя обаче беше съпруга на вожд и майка на бъдещ такъв — сигурна беше. Гул'дан не бе заповядал унищожението на племето ѝ, просто защото е ядосан. Ако беше така, тя нямаше да се притеснява. Ядът се уталожваше, насочваше се другаде. Гул'дан обаче изпитваше страх от Фростулф, а страхът трае дълго.

Едва ли не се бе молил, за да се присъединят към Ордата, а сега, когато Дуротан бе осъзнал мащаба на опасността, която магьосникът представляваше, нямаше да го остави жив. В момента, в който Блекхенд бе дошъл да отведе любовта на живота ѝ, Дуротан трябваше да се счита за мъртъв. Дори още да се крепеше и да дишаше, това нямаше да е за дълго. Същото важеше както за нея, така и за детето им. Орgrim късно се бе опомнил. Искаше ѝ се да плаче, да се опълчи на съдбата, да прегърне детето си и да умре с него. Обичаше Дуротан с гореща страст, но тя бе жалка искрица пред пламтящия огън, който представляваше любовта към мъничкото същество в обятията ѝ.

Щеше да живее за него. Щеше да умре за него.

Не можеше повече. Беше прекалено изтощена, а преследвачите ѝ бяха наблизко. В този момент стигна някакъв поток, и понеже нямаше накъде вече да бяга, тя взе дръзко решение. Водата отразяваше лъчите на яркото слънце и в очите ѝ се появиха сълзи.

— О, Велики дух на Водата — задъхана започна Драка, — не мога да нося детето си повече. Те няма да спрат. Ще ни намерят и ще ни убият, ако останем заедно. Ще се погрижиш ли за него? Ще го спасиш ли?

Драка не беше шаман. Духовете не ѝ говореха така, както го правеха с Дрек'Тар. Тя обаче можеше да долови шепота на водата и докато гледаше вълните, над тях скочи риба, след което се гмурна в

дълбините. Болката в сърцето ѝ изчезна и тя бързо отвърза скъпоценния вързоп от гърба си, след което нагази в потока. Целуна мекото зелено личице и вкуси солта от собствените си сълзи, след което постави кошницата във водата. Загърна бебето с одеялцето — малка бяла кърпа, избродирана с емблемата на Фростулф.

„Може би някой от хората ще си спомни — помисли си тя, — че Фростулф са се опитали да им помогнат. Че... че сме загинали заради решението си. Всички, освен теб, мой малък, скъпоценни Го'ел...“

Сълзи премержиха погледа ѝ. Водата, символът на любовта. Любовта към партньора. Любовта към детето. Любовта към племето. Любовта — добротата наред с мрака, пепелта и отчаянието.

Бебето изглеждаше объркано и повдигна тънките си зелени ръчички към нея. Тя улови едно от малките юмручета и го задържа.

— Помни — прошепна му Драка, — че си син на Дуротан и Драка, от род на предводители.

След като за хиляден път през последните няколко часа сърцето ѝ сякаш се разкъса от болка, тя го пусна по течението.

— Велики дух на Водата — прошепна тя, — спаси бебето ми!

Зад гърба ѝ се разнесе рев и тя се обърна. Орк от клана Блийдинг Холоу се показа от гората, но очите му не бяха вперени в нея. Гледаше към бебето. Вдигна ножа, който Драка бе оставила на брега, и се втурна към отдалечаващата се кошница.

Драка обаче не чакаше.

Макар той да бе хванал кинжала ѝ, тя не беше невъоръжена. Хвърли се върху оногова, който искаше да убие детето ѝ, безстрашна, тласкана от любов, и заби нокти в плътта му, започна да я разкъсва, и като истински Фростулф впи зъби в гърлото му.

Изненадан, оркът падна на земята, достатъчно глупав да си мисли, че Фростулф без оръжие е беззащитен. Зелената му кръв, горчива като пепел, се изля в гърлото на Драка, а в този момент я прониза жестока болка. Беше забил собствения ѝ нож в корема ѝ.

Силата напусна Драка, а тя се строполи върху поваления си враг. Умираща, но беше спокойна. Докато животът ѝ изтичаше в пясъка, тя си спомни думите, които бе казала на Дуротан, когато се върна от изгнанието си: „Когато слънцето на моя живот залезе, смятам да се случи тук, във Фростфайър.“

Нямаше да умре във Фростфайър. Умираще тук, в чужд свят, а съпругът ѝ скоро щеше да я последва в смъртта, ако вече не я бе изпреварил. Последният образ, който мина пред погледа ѝ, беше кошницата с детето ѝ, клатеща се по водата. Докато очите ѝ помътноваха, на Драка, дъщеря на Келкар, внучка на Ракиш, ѝ се стори, че вълните се превръщат в ръце, нежно прегърнали бебето ѝ.

„Велики дух на Водата, спаси бебето ми.“

Клепачите ѝ се затвориха.

Спаси...

Всички главатари в Ордата и повечето от воините се събраха пред шатрата на Гул’дан. Бяха стъписани, когато видяха вожда на Фростулф. Дуротан носеше вълча кожа, наметната на раменете си, чиято глава му служеше за шлем. Беше успял да убие трима от стражите, преди да успеят да предупредят злия си водач. Сега останалите се отдръпваха от пътя му, а по лицата им се четеше омраза, но и любопитство. Когато стигна шатрата на магьосника, той заби в земята обгореното знаме на клана си.

— Аз съм Дуротан, син на Гарад, вожд на племето Фростулф — извика той с подсилен от омразата си глас. — Тук съм, за да убия Гул’дан.

Всеки, върху когото паднеше погледът му, се размърдваше. Надменността ги напускате, когато си даваха сметка, че е дошъл без оръжие и въпреки това предизвиква най-могъщия сред всички на дуел на честта.

Безумното и предизвикателно изказване накара Блекхенд да пристъпи напред. Той огледа Дуротан.

— Призраците не могат да изискват мак’гора — заяви той. — Ти не си главатар на никакъв клан. Народът ти е храна за червеите.

Дуротан преглътна яростта си. Не оркът пред него бе нейната мишена. Отвори уста, за да проговори, но преди да успее, чу познат глас зад гърба си.

— Някои са все още живи, вожде — каза Оргрим Думхамър.

Изненадан, Дуротан се обърна, за да го погледне. Оргрим бе сложил край на приятелството им, но все още не бе късно за сина на Телкар да възвърне честта си.

Най-накрая Гул’дан се появи. Горящият му поглед падна върху Дуротан, после върху Оргрим — сетне се намръщи. Дуротан едва чу

думите, които магьосникът си размени с предводителя на Ордата.

— Набързо ли да ги убия? — попита Блекхенд.

— Винаги съм смятал, че почитааш традициите, Блекхенд — бе тихият отговор на Гул'дан.

След това той се обърна към главатаря на Фростулф с думите:

— Дуротан — произнесе той силно, за да бъде чути от всички, — племето ти е слабо, а ти си предател. Приемам предизвикателството ти, ако не за друго, то поне за да изтръгна собственоръчно сърцето ти от немощното ти тяло.

— А порталът? — обърна се Блекхенд към Гул'дан, но без да отмества поглед от Дуротан. — Трябва да си приключил, докато дойде време за заклинанията.

Заклинанията... Дуротан не бе наясно с процедурата по отваряне на Портала. Само Гул'дан бе наясно, но ако Фростулф оцелееше достатъчно дълго, може би от смъртта му все пак щеше да има полза и щеше да помогне на хората, които с такава готовност му повярваха.

— Няма да продължи дълго — каза Гул'дан и дебелиите му зелени устни се извиха в подигравателна усмивка. Подаде жезъла си на Блекхенд и посегна да свали наметалото си. Издърпа острата игла, служеща за закопчалка и плащът се свлече на земята. Всички забиха поглед в тялото му.

Дуротан винаги бе смятал Гул'дан за прегърбен и стар, може би заради бялата брада и набръчканото лице. Когато обаче наметката му падна и утринната светлина огря голото тяло на магьосника, лъчите й разкриха физика, пред която Блекхенд изглеждаше като невръстно дете. Под зелената кожа играеха мускули, както Гром Хелскрийм бе казал, със силата на петима.

Не това обаче бе охлабило челюстта на Дуротан и тези на останалите. Той добре си спомняше първия път, когато магьосникът бе дошъл при Фростулф. Пак носеше същия плащ. По онова време Дуротан се беше зачудил как са прикрепени шиповете към плаща. Сега разбра.

Шиповете не са били прикрепени към плаща. Те го *пробиваха*.

Растяха от тялото на Гул'дан.

Магьосникът се опиваше от страхопочитанието и ужаса, които външният му вид предизвика. Дуротан си даде сметка, че

ужасяващото, деформирано от *фел* чудовище пред него най-вероятно ще се окаже право — битката нямаше да продължи дълго.

Реши обаче, че неизбежната победа на Гул'дан няма да дойде лесно. Пристъпи в кръга, отърси се от вълчата кожа на гърба си и я остави да падне на земята. Остана на място, когато Гул'дан започна да кръжи около него.

След което с рев на уста, скочи напред.

* * *

Морос беше мъртъв. Сбръчкана като пергамент обвивка, изсмукана като насекомо, послужило за храна на гладен паяк. През целия си живот бе толкова гордо изправен, движеше се с достойнство, а сега лежеше проснат на земята, с разкривени крайници, пред бълбукащия зеленеещ басейн, от който се издигаха зловещи тънки струйки пара: *фел*.

Лотар вдигна погледа си от мъртвия кастелан и го насочи към горната платформа. Беше едновременно облекчен, но и стреснат да види стария си приятел там. Не виждаше лицето на Пазителя, но гърбът му бе необичайно изпънат и ръцете му бяха протегнати към небето.

Лотар се извърна към младия магьосник. Кадгар му кимна и леко се придвижи вляво към скелето, което поддържаше голема на Медив, върху който Пазителят бе работил, когато за първи път бяха дошли тук. Лотар пристъпи вдясно. Ако извадеха късмет, Медив щеше да се окаже приклещен помежду им.

„И после какво? — разнесе се в главата му ироничен глас. — Нещо. Каквото и да е“ — реши той.

Мислеше си, че ще е ядосан, но най-силната емоция, която изпитваше, беше тъга.

— Медив — повика го той спокойно и внимателно.

Медив вдигна глава и ужас обзе Лотар. Лицето му едва се познаваше. Прорязваха го бразди като пукнатини в мраморна плоча. Брадата му бе изчезнала и на нейно място бяха израсли къси рогчета. Очите на Пазителя бяха мастилено черни.

Небрежно Медив повдигна ръка. Запулсира енергия и Лотар се усети повдигнат във въздуха от огромна жълтеникава длан. Очите на Пазителя горяха като свирепи зелени вулкани. Дланта се склочи поздраво около Лотар. Бронята му поддаде, сякаш дете стиска доскучала му играчка войниче.

Отдолу Кадгар запрати сноп енергия в гърба на Медив. Дори без да се обръща, Пазителят я неутрализира с дясната си ръка и запрати синята светкавица обратно. Остави стария си приятел да падне и насочи вниманието си към Кадгар.

Той обаче не бе там. Лотар все още лежеше на мястото, където се бе строполил, преструвайки се на мъртъв. Медив запя заклинание. Лотар бе слушал заклинанията на приятеля си от години, но никога не бе чувал нещо подобно. От звуците гърлото му пресъхна, мравки полазиха по кожата му, и без да разбира думите му беше ясно, че са зоват най-мрачното зло, което може да си представи.

Лотар използва разсейването на Медив и пропълзя към скривалището на Кадгар под масивното глинено тяло на голема.

Младият магьосник беше преbledнял.

— Това е заклинанието, което отваря портала към света на орките. Трябва да го спрем!

След тези думи обаче замръзна. Лотар се заслуша. След като бе видял, че „мъртвият“ Лотар вече не лежи там, където беше паднал, Медив се бе раздвижил. В момента се запътваше право към тях.

— Някакви идеи? — изсъска Лотар.

Кадгар облиза устни, скочи на крака и извика думите на някаква магия. От пръстите му изскочиха сини кълба пращящ огън и се понесоха натам, където Медив редеше заклинанието си. От каменните колони се отчупиха големи отломъци. Медив обаче беше изчезнал.

— Впечатляващо — разнесе се гласът му сякаш отвсякъде. — Сега се опитай да спреш *него*.

Точно над тях се разля зеленикаво сияние. Напевите се подновиха, но гласът вече не беше този на Пазителя. Той излизаше от безформеното лице на голема, чиито само загатнати очи светеха в изумрудено зелено, а устата представляваше яркозелен процеп в глината.

— Е, *дотук* добре — опита се да се пошегува Лотар.

Явно не просто проводник за думите на Медив, големът се раздвижи и разкърши титаничните си рамене, сякаш се пробуждаше. Парчета от скелето и най-разнообразни инструменти се посипаха по пода.

— Направи нещо! — извика Лотар.

Кадгар му хвърли поглед, който ясно казваше: „Какво очакваш да направя?“

— Добре, добре — промърмори Лотар. — Аз се заемам с него, ти се погрижи за Медив.

Кадгар преглътна нервно, кимна и започна да се катери по скелето на голема. Глиненото чудовище се изправи, сякаш някаква невидима сила се вля в него, доразби останките от конструкцията около себе си, като затворник, захвърлящ окови. Кадгар скочи на кръглата платформа над тях точно навреме.

— Хей! — извика Лотар в опит да привлече вниманието на голема. — Насам! Насам, грозотийо!

Хвърли длето към глиненото му лице. По-бързо, отколкото Лотар предполагаше, че създание с подобни размери може да се движи, големът извърна глава и го фиксира със зеления си поглед. След което се хвърли към него като огромна маймуна.

Левият му юмрук се понесе надолу. Лотар отскочи и се претърколи, а чудовището удари мястото, където се бе намирал преди секунда. Последва второ замахане, като този път десният юмрук остави дيريا в зеленикавите води на магическия вир. Ръката се показва над вира, капеща, светеща, вече не от глина, а от масивен черен камък. Когато големът удари отново, каменният юмрук проби пода и Лотар пропадна на долния етаж.

В това време Кадгар бе изстрелял поредна светкавица към Медив, който я отклони към вира.

Отвърна на удара и засипа младия магьосник с мълнии и енергийни залпове. Кадгар успя някак да ги отрази, след което да ги върне към Медив. Вместо това обаче бяха уловени от *фел* и се завихриха около басейна. Без видимо усилие Медив възобнови атаките си.

Кадгар призова цялата си мощ, събра въртящите се магически потоци и запрати всичките накуп към Медив. В последната секунда Пазителят се прикри и всичко около него се пръсна на парчета.

Настана тишина. Дали Кадгар бе успял да...
Бавно и внимателно той пристъпи към скривалището на Медив.
Там нямаше нищо. Пазителят беше изчезнал.

ГЛАВА 20

С рев на уста Дуротан скъси дистанцията между себе си и Гул'дан, бърз като някоя от стрелите на Драка, и с всичка сила нанесе удар в челюстта на магьосника. Изненадан, той се олюля и падна на земята. Преди обаче Дуротан да успее да се възползва от временното си преимущество, беше скочил на крака, сграбчи главатаря на Фростулф за гърлото и го повдигна във въздуха. Започна да стиска.

Очертанията на всичко се размиха пред погледа на Дуротан, но той продължаваше да се бори. Щеше да се бори до самата си смърт. Нямаше нужда да оцелява след всичко това. Трябваше да успее само да изпълни обещанието, което беше дал на Оргрим — да покаже на цялата Орда истинското лице на създанието, което ги предвожда. Започна да нанася немощни удари в уродливото зелено лице на Гул'дан, докато накрая опипом не попадна на два от отвратителните рогове на магьосника. Дори когато пръстите на врага му затягаха хватата си около гърлото му, главатарят на Фростулф дърпаше шиповете с всичка сила, докато най-накрая единият не остана в ръката му. Използва острия му връх като кама и започна да пробощда Гул'дан със собствения му неестествен израстък.

Ревът на Гул'дан този път не бе от ярост, а от болка. Захвърли Дуротан на няколко метра от себе си. Дуротан се стовари на земята и остана без въздух. Ръмжейки, Гул'дан се хвърли към него. Беше огромен, с шипове и рогове, с мускули, далеч по-силни от тези на Дуротан. Започна да го налага с юмруци, а всеки удар попадеше в целта си. Дуротан се съвзе, отклони с крак поредния мощен удар на магьосника и се извъртя. Пореден опит на Гул'дан, поредна маневра на Дуротан. След което бе негов ред да нанесе удара си.

Гул'дан обаче улови ръката му и го дръпна рязко. Разтвори длан и я прилепи към гърдите на Дуротан. Около пръстите му заигра зелена светлина.

Изведнъж краката на Дуротан поддадоха и той едва не се свлече на земята. Обзе го слабост и видя как от тялото му се проточи тънка

бяла нишка, която потъваше в ръката на магьосника. Пред изумените му очи тялото на Гул'дан сякаш порасна и мускулите му набъбнаха. Със смях на уста, Гул'дан хвана здраво ръката на Дуротан и извади рамото му. Болка прониза главатаря на Фростулф, а после нещо изхрущя и ръката му увисна до тялото, напълно безполезна.

Падна на колене. Гул'дан се отдръпна с победоносен вид, след което вдигна зелен юмрук, за да нанесе фаталния удар.

Дуротан извика и изненадващо се хвърли напред. Главата му се заби в гърдите на Гул'дан, от което той залитна и пристъпи няколко крачки назад. Този път не му остана време да се осъзнае. Дуротан сви юмрука на здравата си ръка и започна да нанася удар след удар. Всеки път, когато ръката му потъваше в неестествената зелена плът, той си представяше лицето на някой от съплеменниците си, и това подхранваше яростта и усещането за справедливо възмездие. Курворш. Шакса. Кагра. Зарка. Низка.

Драка.

Го'ел.

До ушите му достигна звук, който се различаваше от песента на кръвта, течаща във вените му, или виковете на околната тълпа. Гласът бе човешки и напяваше. Надежда изпълни Дуротан. Гул'дан трябваше да е при Портала и да източва живота на невинните човешки същества, за да го отвори и да доведе тук остатъка от Ордата. Вместо това беше тук... и се биеше с Дуротан.

Той обаче също го чу и удари с юмрук наранената ръка на Дуротан. Главатарят на Фростулф изрева от болка и успя да остане в съзнание благодарение само на волята си. Въпреки това трябваше да отстъпи назад, където падна на ръце и крака.

Гул'дан изруга, но не атакува.

— Нямам време за това — промърмори той. — Блекхенд!

Предводителят на Ордата погледна Дуротан с уважение, премести вниманието си върху безполезна клатеща се ръка, кръвта, обляла лицето и тялото му, накъсаните хрипове, докато си поемаше въздух. След това погледът му се насочи към Оргрим и знамето, което Дуротан така дръзко бе забил в земята. Най-накрая обърна очите си към Гул'дан.

И се усмихна.

— Това е мак'гора — заяви той. — Ние уважаваме традициите си. Боят продължава!

Гул'дан хвърли на другия орк изпепеляващ поглед и нова надежда изпълни Дуротан. След като Блекхенд бе видял колко зъл и безчестен е Гул'дан, със сигурност щяха да го направят и останалите. Магьосникът се хвърли в атака, този път не с подигравка на уста, а припряно. Заради тази целеустременост ударите му станаха по-тежки, но от друга страна и по-безразсъдни. Дуротан съумя да избегне един, после втори. Всеки от тях буквално можеше да разтроши черепа му. После успя да нанесе удар на свой ред. Не много силен, но точно в целта. Независимо от това, когато попадаха в тялото му, ударите на Гул'дан бяха жестоки. Неведнъж Дуротан усещаше как някое от ребрата му изхрущява под юмрука на магьосника, но просто отказваше да се предаде.

Продължавай. Заради племето. Заради все още живите орки. Заради децата им.

В корема му попадна удар, от който се преви. Втори в целта — и вече не виждаше с едното си око.

Търпеше всичко.

И продължи да се бие. Докато не усети, че везните започват да се накланят.

Подигравките по негов адрес преминаха в тишина, а след това в шепот на възхищение. Гул'дан извърна глава и погледна орките около тях — „неговата“ Орда.

Устните му се изкривиха презрително. Отново долепи длан до гърдите на Дуротан и започна да източва силата му.

Сред тълпата се понесоха викове „Гул'дан мами!“.

Макар и усещайки, че животът му се оттича към Гул'дан и подхранва уродливата му мощ, Дуротан усети, че го изпълва радост. Беше успял. Сега вече беше невъзможно за магьосника да прикрие истинската си същност. Дуротан знаеше, че в момента изглежда като пленниците дранаи, когато животът беше изсмукван от тях, докато накрая от телата им не остана нищо друго, освен съсухрена и сбръчкана черупка. Беше принудил Гул'дан да покаже на Ордата какъв е всъщност.

Магьосникът отдръпна ръката си, все още обвита с бялата мъгла на жизнената сила на Дуротан, сви юмрук и го заби с пълна сила в

гърдите на противника си. Болката беше непоносима. Дуротан полетя във въздуха и се строполи тежко на земята. Към света на живите го придържаше съвсем тънка нишка.

Отвсякъде се понесоха викове: „Мамиш, Гул’дан!“, „Засрами се!“, „Орките не правят така!“.

Дуротан трябваше да стане. Всяка жила и всеки мускул, всяка капка кръв горяха в болезнена агония. С усилие на волята си наложи да се изправи на крака. Едва поемаше въздух, но изду гърди и извика:

— Гул’дан, ти нямаш чест!

Със засилващ се с всяка стъпка рев, Гул’дан се хвърли към Дуротан, като този път не замахваше с ръце, а ги бе протегнал напред в опит да се докопа до врага си. Дуротан се опита да се защити, но хватката на Гул’дан беше желязна, а той нямаше никакви останали сили. Магьосникът го стисна в някакво гротескно подобие на прегръдка, без да се интересува какво виждат орките около тях. Притисна бързо разкривяващото се тяло на Дуротан към своето, тъй че да попива възможно най-много от жизнената енергия на вожда на Фростулф. Дуротан чу как гръбнакът му се прекършва. През остриетата на агонията видя как от тялото му се излъчва някаква странна златиста светлина. Душата му? Представа си нямаше. Тя обаче бе погълната от магьосника, за да утоли животинския глад на *фел* в него. Гул’дан се озъби като див звяр и демонстративно показа умиращото тяло на Дуротан на всички около кръга. Когато нямаше нищо повече за изсмукване от тялото на опонента си, той с погнуса го захвърли на земята.

Дуротан никога повече нямаше да се изправи.

Главата му се бе оказала извърната към Оргрим, но не бе в състояние да пророни и дума. Опита се да повдигне ръка, но само успя да сгъне пръсти. Оргрим обаче разбра. Очите му се изпълниха със сълзи и той кимна. Той, предателят на Фростулф, сега трябваше да говори от тяхно име.

Това обаче беше без значение.

Орките бяха видели. Дуротан постигна това, за което бе дошъл.

Това беше достатъчно.

Оргрим огледа насъбралите се.

— И вие ще следвате *това*? — изрева той, като вложи цялата омраза и отвращение в последната дума. — Така ли? Ще следвате този *демон*? Аз отказвам да го направя. Аз се подчинявам на истински орк. На вожд!

Тълпата зашушука. „Та той дори вече не прилича на орк“ — дочу отнякъде Оргрим.

Гул’дан се изправи задъхан и сякаш предизвика всички около него да му се опълчат. Оргрим видя как няколко орки обърнаха гръб и се отдалечиха. Някои от тях дори имаха зелен оттенък на кожата си. Бяха видели какво ги очаква, ако продължат да бъдат обвързани с *фел*, и се отказваха от подобно бъдеще.

Оргрим се обърна обратно към своя приятел и вожд, когото бе предал. Дуротан, син на Гарад, внук на Дуркош, лежеше неподвижно. Беше умрял така, както бе живял — храбро, с отворени очи и в битка с могъщ противник.

Спомни си думите му, които бе произнесъл пред Фростулф, когато потегляха на юг, за да се присъединят към Ордата: „Има един закон и една традиция, която никога не трябва да бъде нарушавана. *Че вождът винаги трябва да взема най-доброто решение за племето си.*“

Днес племето на Дуротан не бяха Фростулф. Племето му бе цялата Орда.

Оргрим коленичи до тялото на поваления си главатар и хвана един от зъбите му. Отчупи го с думите:

— За сина ти. За да може духът ти да го наставлява.

— С теб ще се оправям по-късно, Оргрим Думхамър — заплаши го Гул’дан.

Няколко от орките се отдръпнаха по-далеч от зеленокожия магьосник. Един от тях се изплю:

— Силата ти не си струва цената, магьоснико!

Оргрим изчака, за да види как ще се развият нещата. Гул’дан, обзет от сляпа ярост, протегна ръка. Тримата орки, които имаха лошия късмет да стоят пред него, включително такива, които му бяха верни, се сгърчиха от болка, жизнените им сили — не изсмукани, не източени, а брутално изтръгнати от телата им. Бялата им енергия се вля в протегнатата ръка на магьосника. Той вдигна и другата, но от нея се проточи добре познатото зловещо зелено на *фел*.

— Някой друг? — предизвикателно попита Гул’дан.

Тези, които не бяха успели да се оттеглят на безопасно разстояние, сега стояха пред него с вкаменени крака. Не искаха да остават, но не искаха и да намерят смъртта като другарите си. Като Дуротан.

— Що се отнася до теб, предводителю — извъртя се той към Блекхенд и насочи към него жужащата струя *фел*.

Оркът падна като подкосен на земята, закрепя и се загърчи от болка.

— Всички вие ще приемете *фел* — се извиси гласът на Гул’дан над мъчителните стонове на Блекхенд. — Ще станете по-силни от всеки орк досега! И когато *фел* ви преобрази, ще смажете дребнозъбите!

Зеленото обливаше и пронизваше Блекхенд. Мускулите му набъбнаха толкова, че бронята около тялото му взе да поддава. Пипала като вени с течаща в тях зелена кръв се увиха около него, дори около металния придаък на ръката му. Когато погледна нагоре, очите на Блекхенд горяха в зеленото на *фел* толкова ярко, че от тях се процеждаха тънки струйки дим. Отвратен, Оргрим се извърна. За Дуротан беше прекалено късно, прекалено късно беше и за Блекхенд. За него обаче не беше, както и за тези, които със собствените си очи бяха видели саможертвата на главатаря на Фростулф.

Докато бягаше към гората, далеч от *фел* и лъжливите й обещания, той чу как Гул’дан крещи. „А сега... *завладейте новия ми свят!*“

* * *

Зад следващия хълм, крал Лейн и армията му ги очакваха Блек Морас, врагът и невинните пленници. До него яздеше Гарона, която постоянно му хвърляше загрижени погледи.

Изкачиха склона в тишина, а когато видя какво лежи зад него, Лейн се вкамени.

„Фростулф ще ви чакат по пътя“ — му бе казал Медив.

Така и беше. Покрай пътя, набити на кол, висяха телата на членовете на племето Фростулф, гнусна покана да навлязат в

територията на орките. Пръстите на ужаса стиснаха гърлото на Лейн, докато местеше погледа си от един труп на друг. На вратовете на някои все още висяха племенните огърлици с емблемата на клана. В устите на други бяха натикани знамената на Фростулф. Бяха толкова много...

Медив беше сбъркал. Бунтът е бил потушен. Съюзниците им бяха превърнати в покрити с кръв вкочанени трупове... или нещо още по-лошо.

Пое дълбоко въздух. Насили се да погледне зад ужасяващата гледка пред себе си, зад шатрите на орките, към клетките с пленници. Поданиците му... засега все още живи. А зад тях... Великият портал. Черният портал, през който съвсем скоро щеше да се изсипе порой от побеснели оркски воители. Ордата щеше да опустоши Азерот и да избие народа му. Фел щеше да ги направи жестоки и те щяха да изсмучат живота от Азерот, оставяйки го сух и напукан като техния собствен свят. Вече се случваше. Блек Морас беше тресавище, но земята около портала вече бе прашина и безжизнена, зловец предвестник на това, което предстоеше.

Освен ако не го спрат.

— Значи оставаме само ние — каза той.

Внезапно върху тях се изсипа дъжд от огън и камъни, изстреляни от невидими катапулти. Подмамани от надеждата, бяха влезли право в капана и в резултат на наивността на Лейн, сега смъртта чакаше всеки член на трите легиона.

След отчаянието дойде гневът. Ярост и надежда в смелостта на воините му. Лейн издърпа меч си.

— Вярвайте в силите си! Вярвайте в оръжията си! След мен! Фростулф са повалени, но с помощта на Пазителя все още можем да сринем Портала и да върнем хората си у дома!

Около него се разнесе възторжен рев. Макар и от малобройни гърла, той бе изпълнен с жар и сила. Кралят на Стормуинд и трите му легиона се втурнаха напред с бойни викове на уста. Бяха посрещнати от далеч по-мрачния и гърлен рев на оркската армия, с която се сблъскаха наред щурма си.

* * *

Гул'дан ненавиждаше как го бяха измамили. Докаран отвъд границите на здравия разум от главатаря на Фростулф, който бе отказал мирно и кротко просто да умре, неблагоразумно магьосникът бе разкрил начина, по който владее *фел*. Беше загубил едни от най-добрите си воители, включително Оргрим. „Трябваше добре да помислиш, преди да се довериш на Фростулф“ — горчиво си помисли той. Тях можеше да ги няма, но скоро през Портала към отряда щяха да се присъединят многократно повече. Ордата му.

Не за пръв път през последните минути заклинанието на Медив спираше. Това обаче беше без значение. Всеки път напевите се възобновяваха и от платформата си, високо над битката, Гул'дан можеше да се увери, че всичко върви по план. Там долу беше и Блекхенд, напоен с *фел* и буквално непобедим. Както Медив бе обещал, с краля на човеците бяха дошли само някакви си мижави три легиона. Вярно, че носеха оръжия, каквито Гул'дан не бе виждал, но орките ги превъзхождаха числено, така че от какво значение бяха оръжията, ако няма ръце, в които да се намират?

И Порталът.

Преди да започне ритуалът, орките бяха преминавали през него, сякаш е обикновена арка. Сега обаче... сега през него се виждаше Дренор. Някакви форми се движеха от другата страна. Орки. Готови, горящи от нетърпение да преминат, да бъдат изпълнени с *фел*, да завладяват, да поглъщат, да искат още и още.

Времето бе дошло. Възторг изпълни Гул'дан. Това бе моментът, който му бе обещал Медив. Триумфът на така наречения *Пазител на Азерот*, триумфът на *фел*... триумфът на Гул'дан. Отправи се към клетките с хората, наслади се на ужаса за няколко секунди, след което протегна ръка и започна да източва скъпоценната им жизнена енергия. Крясъците им бяха музика за ушите му и усмихнат той вдигна и другата си ръка.

— Елате, орки мои — каза той с глас, изпълнен с любовта, която изпитва родител към малкото си дете. — Нека *фел* разкрие истинската мощ на Ордата!

Насочи другата си ръка към далечния портал. Изумрудената енергия потече през тялото му и изригна към прохода между световите. Гул'дан се носеше над земята, без да обръща внимание на битката около себе си, на погубваните животи и проливаната кръв.

Заклинанията го притегляха все по-бързо към портала, за да отвори пътя за още *фел*, за да погълне още жертви.

Дребни фигурки, жадни за кръв и размахващи оръжия, се заизсипваха на земята на Азерот.

* * *

Гласът на Медив продължаваше да се носи от устата на глинения човек. Кракът му, подобен на дървесен ствол, стъпи на долния етаж, където бе пропаднал Лотар. Войникът се зае ожесточено да го сече. Мечът му се забиваше дълбоко в гъстата глина и най-накрая успя да прекъсне крайника през коляното. Големът се разклати. Лотар успя да отскочи, но проклетото нещо отказваше да пада! Мъжът вдигна разярен поглед към него и мислите му потекоха бясно. Как може да запуши устата на чудовището? Видя нещо, което се клатеше около рамото му. Инструментът, с който Медив отрязваше ивици глина — струна, завързана за две дървени дръжки.

Нямаше да му запушва устата. Щеше да го обяди. Още по-добре.

Заряз мечта. Покатери се по създанието, като забиваше в глината крака и ръце, докато най-сетне се добра до раменете му. Хвана инструмента, прехвърли го през главата на голяма на мястото, където беше устата и дръпна. Твартата залитна и се усука, протягайки обсидиановата си ръка в опит да се докопа до нахалната муха, кацнала на раменете му. Лотар се отдръпна и юмрукът се стовари върху стената на покоите на Пазителя. Големът се люшна и опита да хвърли мъжа от гърба си.

Лотар погледна точно навреме, за да види Кадгар, проснат по лице в чакъла. Не помръдваше. Нямаше обаче време да се притеснява за магьосника. Медив вече го гледаше с пронизващ зелен поглед и вдигаше ръка за атака.

Лотар трескаво задърпа жицата, за да премести голяма между себе си и Медив. Създанието пое магията на Пазителя с гърдите си. Падна назад и разтроши прозореца на долния етаж. Половината остана вътре, а другата половина, с Лотар върху нея, стърчеше навън. Лотар

увисна на жицата, но скоро разбра, че инструментът си вършеше работата, за която е бил създаден — да реже глина. Бавно и неумолимо.

Секунда по-късно от главата на чудовището се отдели голямо парче, профуча покрай лицето на Лотар и се размаза на земята под тях. Лотар се опита да се задържи и заби стъпала във все още мекия глинен гръб на създанието. И така, висейки с главата надолу, с крака до глезените в глина, той осъзна, че напевите са престанали.

Дори с половин глава и без един крак, големът продължаваше да се движи. Протегна ръка към платформата и се добра обратно до пода. Подпря се на стената, след което се опита да смени позицията си. Явно намеренията му бяха да премаже Лотар между себе си и стената. За момент той си помисли, че създанието ще успее. Развърза връзките на обувките си, освободи се и скочи на пода, след което се претърколи далеч от голема, който се удари в стената. Когато го направи за втори път, Лотар осъзна, че глинената буца все още си мисли, че човекът е върху нея. Изруга в момента, в който чу, че напевите се подновяват. Използва разсейването на голема, за да изтича до Кадгар. Зае се да разчиства книгите и отломките, затрупали младежа. За негово облекчение, младият магьосник изглеждаше ожулен и очукан, но все още жив и здрав.

— Ей, хлапе — каза той. — Събуждай се!

Кадгар не помръдна. Лотар го зашлеви през лицето. Кадгар подскочи с широко отворени очи и ръката му сграбчи китката на командира.

— Добре ли си?

Кадгар кимна, докато примигваше объркано. Погледна покрай Лотар и към голема.

— Хитра идея, да му отрежеш главата.

— Аха — потвърди Лотар, без никакво намерение да влиза в подробности. — Както го бях планирал.

Изправи Кадгар на крака и попита:

— А сега какво?

— Пазителят трябва лично да произнесе заклинанието. Докато го прави, ние можем да го доближим и да го разсеем.

Кадгар се приближи към глинено творение с преднамерена стъпка.

— А после? — поинтересува се Лотар.

— Вкарай Медив в басейна — отговори Кадгар, след което пое към голема.

— Това ли е всичко? — саркастично попита Лотар, но в същия момент осъзна, че се доверява напълно на момчето. Закатери се към етажа, където беше Медив, все още напяващ зловещото заклинание, което щеше, а може би вече бе успяло, да докара хиляди кръвожадни орки на Азерот.

Движеше се бавно и внимателно, макар цялото му същество да крещеше: *Бързай! Бързай!* Спря за малко, но явно Пазителят беше толкова концентриран в магията си, че не го беше забелязал да приближава отзад. Импулсивно заговори, докато предпазливо се доближаваше към стария си приятел.

— Медив... Ако има още нещо от теб, останало тук... стари приятелю... върни се при нас.

Никакъв отговор. Медив сякаш изобщо не забелязваше присъствието на Лотар. Тъжно войникът посегна и се опита с длан да запуши устата на магьосника.

Без да спира да напява, Медив стрелна ръката си, хвана Лотар за гърлото и го вдигна във въздуха. Войнът се опита с две ръце да разхлаби захвата на подсилените от *фел* пръсти на Медив, но безуспешно. Без никакво видимо усилие Медив го премести пред себе си, точно над зеления басейн.

Макар и с така стиснато гърло, на Лотар бе позволено да диша. Все още. И все още да говори.

Защо? Защо просто Медив не му смачка дихателната тръба и всичко да се свършва?

— Медив — изхъхри той, а в погледа му се четеше молба.

Магьосникът го захвърли. Лотар прелетя над басейна и се стовари от отсрещната му страна.

Опита се да си поеме въздух, ала в началото дробовете отказаха да му се подчинят. Стисна зъби, готов за още болка, и се изправи, олюлявайки се като пиян. На долния етаж Кадгар все още се опитваше да овладее клатещия се голем с половин глава. Лотар представа си нямаше защо го прави. Не разбираше и той самият какво точно прави, но беше сигурен в едно — трябваше, *трябваше* да продължава да се опитва.

— Хайде! Убий ме. Не ми остана нищо, за което да живея — изкрещя той, когато най-сетне успя да си поеме въздух.

Медив не му обърна внимание. Просто си стоеше невъзмутимо и продължаваше с проклетото пеене.

— Така де, нали животът е само храна за теб?

Опитваше се да разконцентрира скверното създание на *фел*, да го накара да го атакува. Дори да го убие, ако трябва, стига така да се сложи край на заклинанието. В гласа му се четеше болка, може би защото си мислеше за момчето си, убито толкова безмилостно, разрязано от ноктите на чудовището, докато той, баща му, беше принуден да гледа.

След това се замисли за Лейн. Негов приятел. Негов брат по душа и сродник по закон.

— Лейн ти вярваше — извика му през басейна той. — Не убивай краля си. Не убивай приятеля си.

Медив спря за секунда. Очите му промениха цвета си — от изумрудено зелено към мастилено черно. Тръпки побиха Лотар.

— Каквото и да възнамеряваш да правиш — извика той към Кадгар, — направи го сега!

Докато произнасяше тези думи, Медив пристъпи в басейна. Точно каквото Кадгар искаше да се случи. Лотар въздъхна облекчено. Бяха успели. Беше докоснал душата на Медив. Пазителят беше стъпил в Басейна, изпълнен с могъща магия...

... и бе започнал да *расте*.

ГЛАВА 21

По-висок, по-едър, по-широкоплещест... Всичко в Медив се уголемяваше. Мускулите му набъбнаха и тънката му, но все пак стройна фигура, заприлича на нещо, далеч повече наподобяващо орк, отколкото човек. Повече и от двете обаче приличаше на демон. Кожата му се обagri в зелено, а от очите му се понесоха тънки струйки зелен дим. С всяка следваща стъпка старият приятел на Лотар се трансформираше в някакъв ходещ кошмар. От челото му изникнаха два рога. От раменете му щръкнаха обсидианови израстъци като кинжали, и сякаш гарвановите пера, които украсяваха наметалото му, се превърнаха в черни кристали.

— Сега — повтори Лотар, но ужасът в гласа му сподави думата.

Нещото, което допреди малко беше Пазителят на Азерот, продължи да върви, да расте и да се променя, но сега вече погледът му бе фиксиран върху Лотар.

— Сега! — отново изкрещя той на Кадгар. — Сега, *сега!*

Над главата на Медив проблесна бледосиня светлинка и тогава огромният голем, висок шест метра и незнайно колко тежък, се стовари върху демоничната фигура в басейна, пълен с *фел*.

* * *

Беше точно толкова прекрасно, колкото си го бе представял Гул'дан. Орките се изсипваха от мъртвия в живия свят и Ордата ревеше възторжено. Хората измираха и Гул'дан беше доволен. След което обаче усмивката му помръкна.

Зелената светлина от вътрешността на Портала потрепери. Образът на остатъка от Ордата, чакащ на Дренор, да се присъедини към братята си тук, на Азерот, помътня. И преди се бе случвало, но могъщият му съюзник винаги бе оправял проблемите. Така че Гул'дан зачака.

Тишина.

Образът продължи да избледнява. Напевите не се подновиха.

— Не, не...!

Последно потреперване и образът на силуетите на чакащите се запечата дълбоко в съзнанието му, преди да изчезне окончателно. В един продължил сякаш цяла вечност момент Гул'дан гледаше неподвижно, след което изрева с глас, изпълнен с ярост. Извъртя се към най-близката клетка, претъпкана с пищящи човеци, и сграбчи решетката с ръце. Погледна грозните им меки лица, след което с мощен тласък изхвърли цялата клетка от платформата. Удоволствието му бе съвсем мимолетно, когато тя се размаза заедно със съдържанието си на парченца, далеч долу на земята.

— Така да бъде! — изръмжа той. — И сами можем да завладеем този свят!

* * *

Кадгар се плъзна от голема, с който се бе телепортирал и стоварил върху Медив, плъсна в басейна и осъзна колко миниатюрен изглежда пред двете неестествено огромни фигури пред него. Ахна и Лотар ужасен забеляза как черната магия *фел* започна да въздейства и на него.

Около Кадгар вече пращеше зелена енергия, която доближи и Лотар. Кадгар протегна ръка с широко разперени пръсти към него и на Лотар му се наложи да се хвърли встрани, за да избегне зелената топка *фел*, която полетя към него. Ако го беше уцелила, тя щеше да изсмуче живота му и да остави след себе си празна изкривена обвивка. Вместо това въздухът около него затрептя и оформи синьо-бял купол. През зелената мъгла, обвила момчето, Лотар видя, че то му се усмихна окуражително. Чак сега той осъзна, че Кадгар не го е атакувал, а е вдигнал защитна преграда около него.

Младежът се придвижи напред и коленичи пред огромната рогата глава на Медив. Посегна и положи длан върху челото на демона.

— По-силен си от него — каза Лотар с ясното съзнание, че вярва във всяка една своя дума.

Кадгар не се бе предал, нямаше да го направи и сега.

— Довърши го, момче!

Кадгар обаче не го довършваше, той го източваше. Около него и Медив се завихри бушуваща зелена буря от *фел*. Той я източваше от ревящия и тръскащия главата си Медив, притиснат под огромния голем. Източваше я и от басейна. Всичко се вливаше директно в момчето. Зелената енергия напускаше тялото на Медив на вълни. Лотар осъзна, че Кадгар, това момче с жълто около устата, използва себе си като проводник, за да освободи Медив от проклятието на *фел*.

И явно се получаваше.

Демоничното тяло на Медив започна да се свива и бавно да се връща към нормалните си размери и форма. Рогата изчезнаха от главата му и предишната му дълга коса отново се появи. Кадгар го пусна и насочи вниманието си към самия басейн. Потопи в него първо ръцете, а после лицето си, концентриран до краен предел.

Лотар усети как самите стени на Каразан трепереха от напрежението.

Изражението на лицето на момчето омекна. Зелените му очи се разтвориха широко, сякаш видяха нещо не от този свят. Устните му оформиха тихо „О“, сякаш възхитен от това, което *фел* му показваше.

Не. Не и Кадгар. Не и момчето, промъкнало се в казармите в търсене на отговори. Не и момчето, което първо бе предупредило за това, което в момента го унищожаваше. Лотар знаеше какви са възможностите на *фел*. Мисълта, че същото може да сполети и Кадгар, ужасите, които би могло да причини на света...

Кадгар затвори очи. Когато ги отвори, Лотар видя, че те светят не в зелено... а в синьо.

— От светлината се ражда тъмнина — произнесе Кадгар с дрезгав глас, — ... а от тъмнината... се ражда... *светлина!*

Разпери ръце и изви гръб. Извика и изхвърли *фел* от себе си, от Басейна, и от Каразан. Самият въздух сякаш се раздра от могъщия зеленикав взрив, който обля защитния купол над Лотар като вода, изсипана върху обърната чаша.

Кадгар се заклати, след което се строполи, като кашляше и хриптеше.

Басейнът на Пазителя беше празен.

Щитът около Лотар изчезна и той се хвърли към Кадгар. Момчето се бе подпряло, все още кашляше, докато и последните малки късчета *фел* напускаха тялото му, и се разнасяха около него.

Дали на Лотар щеше да му се наложи да съсече Кадгар или момчето бе спечелило вътрешната си битка?

— Дай да ти видя очите — напрегнато прошепна войникът.

Кадгар дълбоко пое въздух и извърна лицето си нагоре.

Очите му бяха кафяви, а погледът — бистър. Лотар сърдечно го потупа по гърба, отдъхна си облекчено и за секунда двамата просто се усмигнаха един на друг, радвайки се на простичкия факт, че все още са живи.

Отвън долетя познат грак. Лотар погледна Кадгар въпросително.

— Изпратих го насам, когато дойдох да те взема — каза Кадгар, задъхвайки се. — Прецених, че ще имаме нужда от превоз.

— Прав си бил — тъжно се съгласи Лотар.

Може и да бяха спрели Медив, но имаше още много работа за вършене.

— Трябва да тръгвам.

Медив. Лотар погледна стария си приятел. Беше бледен и лежеше неподвижно. Но отново беше Медив. Благодарение на Кадгар.

— Гордея се с теб — каза Лотар на младия магьосник.

Фраза, която трябваше да е казал и на Калън. За Медив беше прекалено късно, както беше и за сина му. За Кадгар и за него самия обаче — не. Момчето засия и той разроши косата му. Изправи се на босите си крака, защото ботушите му бяха останали дълбоко потънали в голема. Без да обръща внимание на острите каменни отломъци, той се затича, грабна меча си и се насочи към един от прозорците. Грифонът го видя и се спусна под него, така че без да забавя крачка, Лотар се хвърли в бездната, приземи се върху пернатия гръб и пое на помощ към краля си.

За момент Кадгар остана неподвижен и се опита да събере мислите си. Искрено съжаляваше, че беше принуден да убие Пазителя. Не това бе искал. Въпреки всичко обаче беше доволен, че е спрял Медив, преди да отвори портала. Бавно се изправи с надеждата, че

Лотар ще пристигне навреме. Поклати глава и се замисли какво да направи, за да му помогне.

От басейна повече нямаше полза. Беше празен... както от чиста магия, така и от *фел*. Можеше...

Изненадано примигна. Чу се тих глас, напяващ заклинание. Медив все още бе жив и се опитваше да отвори портала на орките...

Не. Не. Кадгар се бе наслушал на тази магия достатъчно. Беше запомнил думите ѝ, а тези сега бяха леко различни. Една от тях накара сърцето му да подскочи.

Лейн нямаше какво да губи, а спечели ли, печелеше всичко, така че се постара да даде всичко от себе си. Благодарение на изобретателността и щедростта на крал Магни, той яздеше сред мъже, насочили гърмящи пръчки срещу орки, огромни като дървета, но които падаха като отсечени след всеки изстрел. Бяха далеч по-многобройни, но заради „чудесата на техниката“ везните се изравняваха все повече и повече след всеки пукот.

Тези като него, които бяха предпочели по-традиционните оръжия, обикаляха на конете си около онези орки, които все още представляваха заплаха, макар и ранени. Пронизваха широките им гърди, прерязваха оголените им гърла, отсичаха крайниците им с остриета, наострени до съвършенство. Отваряха просека в морето от орки в посока на Портала и човешките пленници, очакващи избавлението си... или съдба, която Лейн не пожелаваше никому. Дори на орките.

Когато му оставаше частица от секундата свободна, Лейн насочваше погледа си към Портала и гледаше как силуетите на орките зад него стават все по-ясни, а после по-мътни. Спомни си спора си с Лотар относно броя на орките. Как държеше на идеята за изолацията. Сега позицията му изглеждаше толкова глупава. Беше толкова зает да се опитва да удържи река, че не бе видял опасността от океана зад нея.

Насочи коня си към една женска, която бе кръстосала оръжие с един от воините му. Замахна с дългото един метър острие и остави дълга кървава следа през кожената ѝ броня. Тя му отправи свиреп поглед. Челюстите ѝ затракаха като на животно и тя се хвърли към него с протегнати ръце, като успя да хване крака му в опит да го

събори от коня. В следващия момент главата ѝ се търколи от раменете и Лейн погледна спасителя си в очите. Кимна и се обърна да потърси нов враг.

Задъхан, хвърли пореден поглед към Портала и се ококори.

От другата му страна не се виждаха никакви орки, блъскащи се от нетърпение да нахлуят в Азерот. Виждаше се само задната част на Блек Морас. Изведнъж в средата на отвора нещо се размърда. Този път обаче светлината не бе зелена, а синя, и Лейн не видя части от пейзажа на Дренор.

А на Стормуинд.

От гърлото му изригна щастлив смях. Старият им приятел не ги беше изоставил!

— Благодаря ти, Пазителю!

Лейн се огледа и видя Карос, бронята му окъпана от тъмнокафява кръв.

— Карос! — извика той и когато войникът го позна, Лейн се огледа за Варис, за да повика и него.

Варис беше загубил шлема си по някое време на битката — тъмното му лице се озари от радост, когато разпозна в блещукащия образ Катедралата на Стормуинд, вместо грозната пустош на Дренор.

— В атака! — извика той и войниците му се подчиниха, окрилени от гледката.

Лейн се огледа и за Гарона. Тя тъкмо изтегляше острието на широкия си меч от зелените гърдите на някакъв орк. Беше загубил бройката на жертвите ѝ.

— Гарона! — извика той. — Ела с мен!

Без да се двоуми и за секунда, тя хукна и скочи зад него на коня. Поеха в бесен галоп към Портала, този път символ на надежда, а не на отчаяние. Пробиха си път до него, което се оказа по-лесно, отколкото бяха очаквали. Орките се бяха стъписали, когато бяха видели, че порталът е отворен към друго място. Лейн и Гарона подминаха десетки клетки, някои от които вече отворени.

— Варис! Огради периметъра. Гарона, Карос, вземете всеки свободен войник и отворете клетките. Вкарайте всички в портала! Ще се опитаме да ви осигурим достатъчно време!

Кадгар разтвори широко очи. Запрепъва се към мястото, където лежеше затиснатият от неимоверната тежест на голема и осакатен

Пазител. Очите му светеха в синьо, цветът на чистата магия, а не в досегашното зелено. Пред погледа на Кадгар по лицето на Медив се стече синя сълза.

Когато Кадгар проговори, гласът му прозвуча топло.

— Пренасочваш Портала към Стормуинд!

Медив кимна в знак на потвърждение. Очите му се насочиха към лицето на момчето. Немощно повдигна ръка, след което я остави да падне.

— Самотата ни прави слаби, Кадгар — промълви той с глас, изпълнен със съжаление.

Точно както Алоди бе казала на Кадгар. Нещо толкова простичко, толкова човешко, бе унищожило Пазителя, а покрай него — и целия свят.

— Съжалявам. Съжалявам. Искрах да спася всички ни. Винаги съм го искал.

Погледът му се изпразни и той застина.

ГЛАВА 22

Морето от орки се приближаваше, но Лейн чувстваше увереност. Макар че му се щеше Пазителят да бе пренасочил Портала по-рано, и сега му беше безгранично благодарен. Той и остатъците от трите легиона си бяха пробили път до прохода. Докато Лейн, Гарона, Варис и няколко от най-добрите воители на Стормуинд продължаваха да отблъскват вълна след вълна орки, Карос и останалите бяха освободили пленниците и ги защитаваха, докато преминаваха през портала към безопасността на столицата.

Орките обаче продължаваха да прииждат. „В името на Светлината — помисли си Лейн, почти с облекчение, сега, когато успехът изглеждаше възможен, — нямаше да имаме никакъв шанс, ако Гул’дан бе успял да доведе тук и остатъка от Ордата. Човечеството щеше да бъде заличено от лицето на Азерот.“

— Господарю, трябва да отстъпим!

Гласът беше на Варис. Мъжете бяха смели до безразсъдство, но той бе прав. Орките бяха започнали да надделяват. Все повече и повече от войниците падаха покосени, все повече и повече кафяви и зелени тела се блъскаха напред, горяха да вземат участие в битката.

— Трябва да тръгваме — подкрепи го и Гарона.

— След малко — съгласи се Лейн. — Остават само още няколко клетки. Трябва да спасим колкото се може повече хора.

— Господарю — отново се обади Варис, — не мисля, че...

Зад Лейн се разнесе вик на ужас. Той се обърна и кръвта се дръпна от лицето му.

Синята светлина на портала и образът на Стормуинд в нея се разтресоха. Пред втрещения поглед на Лейн картината се размаза като стопен восък, сякаш никога не е съществувала. През Портала се виждаше опустошеното бивше тресавище Блек Морас и група орки, затичали се към прохода.

Към затворения проход.

И орките бяха видели. И те се развикаха, но от радост и глад, който съвсем скоро щеше да бъде утолен. Лейн се завъртя. Какво се бе случило? Защо Медив бе спрял заклинанието? След това разбра.

— Пазителят е загинал — прошепна той.

Погледна океана от орки, а след това другарите си. На лицата на всички бе изписан същия шок, като на неговото. Бяха толкова близо...

Нямаше значение.

— Постигнахме това, за което дойдохме — каза той, погледна всеки един поотделно и го обзе някакво странно спокойствие. — Няма човек, който да е в състояние да направи повече. Всичко се случва по волята на Светлината, братя и сестри мои.

Обърна се и погледна Гарона. Емоциите се сменяха по прекрасното ѝ лице. Естествено, че и тя копнееше за победа. Всички я желаеха. Победата щеше да спаси както хората, така и орките, но повече нищо не можеше да се направи.

Или?

Великолепна и страховита идея започна да се оформя в ума му. Лейн насочи вниманието си към врага. По флагите сраженията продължаваха да са ожесточени, но в центъра, по някаква странна причина, бяха започнали да затихват. Чак сега разбра защо.

Блекхенд се приближаваше.

Извисяваше се с цяла глава над останалите, а мускулите под зелената му кожа бяха огромни и с изпъкнали вени. Лейн се зачуди дали през тях тече кръв или зелен огън. И това нямаше значение. Блекхенд идваше и разхвърляше както хората, така и орките, озовали се на пътя му. Идваше за него.

— Гарона — каза Лейн и сам се учуди колко спокойно прозвуча гласът му, — превъзхождат ни числено. Не можем да се оттеглим. Ще загинем всички. Не е нужно обаче и ти да умираш. Няма нужда да умираме и двамата.

Бавно, с треперещи ръце, той свали шлема си и го пусна на земята. Хладният въздух погали лицето и пропитата му с пот коса, от което се почувства малко по-добре.

Гарона стисна челюсти.

— Ще умра с теб. Избрала съм своята страна.

— Не разбираш — каза кралят, обърна се към нея и тъмният му поглед се заби в нейния. — Ако ме убиеш, това ще е единствената ни

надежда за мир. Преди време каза на лейди Тария, че ако я убиеш, това ще ти донесе слава. Убий мен и ще се превърнеш в герой.

Очите на зеленокожата се разшириха, когато осмисли идеята му.

— Не — излая тя.

Самата мисъл за подобно предателство я смазваше. Лейн го виждаше, но дори Лотар да беше пред него, пак щеше да поиска от него същото. Дори от Тария.

— Ти си била робиня — безпощадно продължи той. — Можеш да си водач. Аз ще умра тук, Гарона. Онова нещо ще ме убие. Ако ти го направиш обаче първа, ако ти си тази, повалила човешкия главатар... Познаваш ни вече, Гарона. Познаваш ни... и те е грижа за нас.

Посегна към ръката ѝ, в която стискаше малкия кинжал, подарък от кралица Тария, и я хвана за китката.

— Остани жива. Изкови мир между орките и хората.

Направи пауза и продължи:

— Аз не мога да спася народа си. Ти обаче можеш.

— Като убия краля, моя приятел.

По интонацията ѝ личеше колко е гневна, изтерзана.

— Щом трябва.

Кратко и ясно — съвсем като орк. Лейн знаеше, че след като тя бе успяла да види доброто в хората, хората трябваше да се научат да виждат доброто в орките. Лотар обаче, Кадгар... Тария... поне в началото те нямаше да научат за жестокото им съглашение. За бъдещето на човечеството, купено с кръвта на един крал. И Гарона беше наясно с това. Налагаше ѝ се да се откаже от истинското признание в името на фалшива чест и слава.

В очите ѝ Лейн видя, че тя няма да е в състояние да го направи. Отчаян, той се обърна. Битката кипеше с пълна сила. Хората му измираха. Чудовищното същество, някога орк, неумолимо се приближаваше и очите му горяха със зелената енергия на *фел*.

Лейн не искаше да умира. Искаше да живее, да бъде със съпругата и децата си, да пие бира с Лотар и Медив, да види кралството си изпълнено с мир и хармония. Да види колко прекрасна ще е Тария с бръчки и прошарена коса.

Смъртта обаче идваше и той щеше да я посрещне храбро. Само това му оставаше. Изтегли меча си и се изправи срещу орка, когото наричаха Блекхенд.

Тогава усети как нещо го докосва по гърлото. Хладни пръсти, докосващи го леко, покрити с мазоли, формирали се след дълги години тежък живот. Почти нежно те се плъзнаха под брадичката му и наклониха главата му назад.

Да.

Въздишката му бе изпълнена с облекчение и благодарност. Затвори очи и се остави на тези пръсти, доброволно откривайки гърлото си за жената зад него. Ако едно убийство можеше да бъде извършено от привързаност, то това бе такава. Гарона щеше да постъпи така, както я бе помолил, макар да бе наясно, че по този начин разбива сърцето ѝ. Съжаляваше само за омразата, която щеше да ѝ се наложи да изтърпи, докато не настъпи момента на откровението.

Смъртта му нямаше да е напразна... нито последващите страдания на Гарона.

Мислеше си за Тария, за големите ѝ нежни очи, сладката усмивка, която бе само за него, когато кинжалът на жена му, в ръката на приятел, сложи край на живота му.

Когато грифонът пикира с нетърпение, явно просмукало се в него от ездача му, Лотар видя нещо, което граничеше с чистата лудост. Портал, понастоящем неактивен, благодарение на неговите, и главно на Кадгар усилия. Повечето клетки бяха отворени и без пленници в тях.

Из целия пейзаж под него обаче се виждаха прекалено малко отблясъци от брони на воители на Стормуинд, тук-там забелязващи се сред морето от кафявокожи и зелени орки. Трескаво се заоглежда за кралското знаме, но не го видя никъде. От трите легиона бяха останали шепа войници и коне, построили последна отчаяна отбранителна линия при основата на портала.

Къде беше Лейн? Къде беше кралят?

Грифонът пропадеше като камък. Лотар стисна меч в дясната си ръка, а с другата се притегли плътно към тялото на животното. Очите му обхождаха арената на бойните действия в търсене на най-доброто място за атака.

Ето там.

Името на предводителя на Ордата беше Блекхенд. Онзи, чиято ръка бе унищожил самият той. И онзи, който в отплата бе отнел живота на сина му. Сега изглеждаше още по-чудовищен от преди — огромен, неестествен, размахващ оръжието си едва ли не небрежно. Малкото останали човешки войници падаха от ръката му със скорост, която би била смехотворна, ако не беше ужасяваща.

Някакъв цвят проблесна, когато Блекхенд вдигна тялото на някакъв паднал воин. Трупът на рицаря започна да се предава от орк на орк като мях с вино по време на празненство, и всички възкликваха радостно. Мярна се синьо и жълто, бронята беше изключително красива...

На Лотар му притъмня. Сигурно беше извикал, защото внезапно усети, че гърлото го боли, а до ушите му достигна звук, извисил се над шумотевницата на битката.

Грифонът се стовари право върху някакъв зеленокож орк и започна да го кълве и дере с клюн и нокти. Лотар скочи и прониза друг, който беше прекалено изненадан, за да реагира. Докато съществото падаше, той изтегли и боздугана си.

Лейн. Лейн.

Бяха захвърлили на земята краля му... брат му, за да се изправят срещу смъртта, така ненадейно връхлетяла ги от небесата. Без да обръща внимание на раните си, получени по време на сблъсъка с Медив, Лотар виждаше само тялото на приятеля си на земята и меча си, с който си проправяше път към свитата фигура.

Лейн...

Лежеше по лице, но бронята му беше уникална и не можеше да бъде сбъркана. Не носеше шлема си и кръвта изстина във вените на Лотар, когато видя кинжала, стърчащ от гърлото му.

Бе поръчал изработката му, когато сестра му бе навършила тринайсет години. Познаваше всяка негова извивка. Знаеше на кого го бе дала Тария в знак на доверие.

Все още бе коленичил и сякаш не можеше да повярва на очите си. Единственото, за което можеше да си мисли в този момент на загуба, предателство, разбито сърце и скръб, беше: „*Защо си си свалил шлема, Лейн? Защо си си свалил шлема?*“.

Бавно и негодувайки, че сърцето му не спира, за да може да се строполи мъртъв до своя брат по душа, Лотар отново започна да

осъзнава действителността около себе си. На няколко крачки от него пицеше грифонът, защитавайки го, докато той самият бе стоял, вцепенен до безпаметност над тялото на убития си владетел.

Можеше да се бие. Можеше и да умре, повличайки няколко от враговете със себе си. Единственото обаче, което искаше, бе да отнесе тялото на Лейн у дома. Нямаше да го изостави тук да бъде подхвърляно като играчка от смеещи се орки, да бъде център на вниманието на някакви варварски победоносни ритуали. Лейн се връщаше вкъщи. Лотар не бе успял да опази живота му, така че му дължеше поне това.

Преметна тялото на Лейн, ведно с бронята, през рамо, олюля се леко и закрачи към войнствения грифон. Орките бяха толкова изумени от създанието, че дори не го нападаха.

— Към Стормуинд! — извика Лотар на грифона, още докато слагаше крак в стремето и подскачаше нагоре.

С лекотата на животно, дресирано именно за подобни трудни ситуации, грифонът приклепна и, извъртайки тяло, помогна на Лотар да качи трупа на краля и себе си на гърба му.

Подскочи напред и нагоре, но изведнъж устремът му бе жестоко спрял. Лотар се извърна и видя грозното лице на Блекхенд да му се хили насреща. Със здравата си ръка оркът бе сграбчил задния крак на грифона и успяваше да го задържи до земята, въпреки че птицата ожесточено размахваше криле.

Лотар сигурно беше паднал, защото следващото нещо, което помнеше, беше, че е по гръб, а над него са се подредили в кръг няколко грозни лица. Бавно извъртя глава точно навреме, за да види как мечът на Лейн лети към него. Заби се на около половин метър от главата му и заблестя ослепително на слънцето.

Изненада се, че не е разкъсан от тълпите орки, жадни за кръвта му. Докато бавно се изправяше на крака, дочу една странна дума: *мак'гора*.

Всички се бяха отдръпнали, освобождавайки достатъчно пространство за двамата опоненти. Един от орките бе стиснал главата на грифона под мишница, а друг държеше извиващото се тяло на животното. Нямаха намерение да го нараняват, защото виждаха колко полезно може да е то. Тялото на Лейн се беше свлякло от гърба му и лежеше, изкривено под неестествен ъгъл, на земята.

Тази гледка разпали наново яростта на Лотар. Закрепи се на крака и огледа тълпата орки, мълчаливо чакащи предстоящото, след което отправи поглед към Блекхенд, който крачеше към него.

В здравата си ръка оркът не носеше оръжие. Такова бяха металните нокти на другата, осакатената. Остриетата, с които бе изкормил Калън. Лотар си наложи да се успокои, защото не искаше да умира, заслепен от яростта си и жаждата за мъст.

Бавно вдигна меча, без да отделя поглед от светещите в зелено очи на Блекхенд. Оркът стоеше неподвижен като статуя, единствено дишането му издуваше чудовищния му гръден кош като ковашки мях. Спомни си клетвата, която си бе дал — че ще го убие. Независимо какво му струва.

Каквото и да направеше сега, Лотар си беше мъртвец. С жар Гарона бе говорила за честта на орките. Чест, която обаче явно им позволяваше да предават онези, които са им се доверили, и да забиват кинжал в гърлото на най-великия човек, който Лотар някога бе познавал. Тя нямаха чест. Познаваха само жаждата за кръв, агресията и смъртта.

Въпреки това обаче не го нападаха.

Сви пръсти около ръкохватката и си представи там ръката на Лейн по време на многобройните им тренировки и истински битки срещу тролове и бунтовници.

Срещу орките обаче ръката му я беше изпуснала.

Успокой се. Внимавай.

И в този момент Блекхенд нападна.

Въпреки огромното си като планина тяло, той бе пъргав като газела. Вдигайки високо ръката с бойните нокти, между които *фел* се виеше като гнездо змии, той нададе победоносен вик и се хвърли към човека, толкова малък и въоръжен само с един миниатюрен меч.

Лотар се остави на инстинктите и на вярата, която изпитваше към меча на своя събрат в десницата си. Днес нямаше място за справедливост. Поне убиецът на сина му можеше да бъде съсечен, за да не отнема повече животи на деца, обичани от родителите си. Това можеше да бъде направено.

Зачака. В последния момент приклепна и се плъзна под тичащия орк — каменистата земя раздра босите му крака, но така се възползва от инерцията на Блекхенд и я използва срещу него.

Оркът изрева от болка и спря. Остана на крака в продължение на няколко удара на сърцето, след което се свлече на колене. Лотар се приближи зад него и с цялата си сила заби меча дълбоко в тялото му.

— Заради сина ми — тихо прошепна той.

Изрита го, при което Блекхенд се строполи по лице. Под тялото му започна да се образува огромна локва зелена кръв и той не помръдна повече.

Тишина. Лотар свали меча и огледа тълпата. В далечината чу яростен рев и заповеди, раздавани с груб хриптящ глас. Всички глави се извърнаха в тази посока, след което очите се насочиха пак към човека. Явно бяха получили заповед да го убият.

Отново стисна меча, готов да повали колкото се може повече от тях. Те обаче оставаха по местата си, а в изпълнените им с разум малки очи се четеше нещо, което той не можеше да разбере. Един от тях повдигна брадвата си и пристъпи напред. Друг протегна ръка и спря първия, който се намръщи, но свали оръжието си.

Военачалникът им бе поискал единоборство. Беше го получил, след което орките явно трябваше да уважат изхода от схватката.

Щеше му се да не го бяха правили.

Погледът му се върна върху трупа на краля. Орките продължаваха да стоят неподвижно. След това ужасяващ рев разцепи въздуха. Лотар се обърна и видя две от най-гнусните същества, които някога бе зървал, да вървят към него. Едното беше прегърбен орк с яркозелена кожа и дълга сива брада. Очите му горяха с огъня на *фел*, точно както го бяха правили очите на Медив. Пристъпваше, подпирайки се на жезъла си, а наметката му бе цялата пронизана от шиповете, покриващи гърба му.

Това трябваше да е Гул'дан.

Преди време бе смятал, че другият орк, който сега вървеше до Гул'дан, е красив. Сега обаче в очите му Гарона бе по-отблъскваща дори от деформирания от *фел* магьосник.

Погледите им се срещнаха.

Гарона трябваше да събере цялото си самообладание, за да не зариде, когато я погледна Лотар. Нямаше представа как не го беше направила досега, може би защото бе наясно, че трябва да е по-силна

от всякога. Очите на човека заискриха като на диво животно. Можеше да разчете в погледа му болката на разбитото сърце, на мъката от смъртта на Лейн, на разочарованието от нейното предателство. Изглеждаше готов да посрещне смъртта си. Тя обаче не искаше това да се случва.

— Убийте го! — нареди Гул’дан, като посочи Лотар с ноктестия си пръст.

Човекът погледна магьосника за миг, след което праметна трупа на убития си крал през рамо. От тежестта на тялото и бронята коленете му потрепераха. След това обаче той се извърна към грифона си и закрачи към свободата.

— *Убийте го!* — изкрещя Гул’дан с пяна на зелените си сбръчкани устни.

Останалите орки запристъпваха от крак на крак, но нищо повече. Лотар не забави крачка. Явно орките изпитваха някакви съмнения към водача си, въпреки че доскоро го бяха следвали почти с благоговение. Нещо се бе променило, нещо повече от провала с Портала. Андуин Лотар бе повалил най-могъщия воин на Ордата в честна и почтена мак’гора. Никой нямаше да вдигне ръка срещу него.

— Мак’гора е свещена и човекът е спечелил дуела — каза Гарона на бившия си господар.

Сърцето ѝ препускаше в гърдите, но гласът ѝ прозвуча спокойно. Нито Гул’дан, нито Лотар усетиха истинските ѝ емоции. Тя посочи колосалното тяло на Блекхенд, сега въргалящо се на земята.

— Нека отдадат почит на военачалника си. Нека воините почетат традициите.

Магьосникът обаче беше на друго мнение. Извърна поглед от оттеглящия се човек и се обърна към Ордата си.

— Какво чакате? — настоя той. — Аз ви спасявам скапаните животи, а вие така ли ми се отблагодарявате? Изпълнявайте заповедите ми!

Думите му обаче не постигнаха очаквания от него ефект. Гарона осъзна, че всъщност се случва точно обратното. Орките, които допреди секунда се чувстваха неловко, сега стиснаха челюсти. Гул’дан също го видя.

— Предатели! — отсече той. — Подчинявайте се на заповедите ми!

Един от тях, прекалено подразнен от обидите му, отвърна непокорно:

— Нямахте да си жив сега и да раздаваш заповеди, ако се беше бил честно с Дуротан!

Гарона очакваше Гул'дан да накаже безочливия орк, но макар и заслепен от яростта си, явно магьосникът все още не бе загубил трезвия си разум. Изръмжа срещу всички и се обърна към Лотар, който в момента бе на броени крачки от грифона и безопасността.

— Разкарайте се от пътя ми — нареди той на непокорната си Орда. — Сам ще го направя!

Значи и доблестният Дуротан не бе сред живите. Гарона го очакваше, но въпреки това я жегна, не толкова, колкото последните думи на Гул'дан. Лотар може и да бе успял да повали напомнимания с *фел* Блекхенд, но нямаше шанс срещу пълната мощ на магията, която владееше магьосникът. Щеше да умре.

Ясно бе, че трябва да позволи това да се случи. Ордата вече негодуваше срещу водача си. Ако сега убиеше Лотар, имаше голяма възможност да се обърнат срещу него. Станеше ли техен водач, тя щеше да прекрати войната и да постигне мир.

За целта обаче Лотар трябваше да умре. Тя нямаше да го понесе. Може би щеше да се възцари мир. Нямахте обаче да е днес. Не се поколеба нито за миг, когато се хвърли напред и застана между мъжа, когото обичаше, и който я считаше за предател, и водача на Ордата, който ѝ вярваше.

„Гул'дан да си мисли, каквото си ще“ — реши тя, след което заговори, овладяла гнева си. Думите ѝ прозвучаха сурово.

— Кой ще ти се подчинява, ако не се разбираш със собствения си вид?

Той я погледна с отровназелените си очи, явно двоумейки се дали да я остави жива или не. Преднамерено тя се бе обърнала към логиката. По-рано Гул'дан я бе нарекъл така, както бе мечтала цял живот — орк. Ползваше се с уважението на Ордата заради новопридобитата си слава, точно както бе предрекъл Лейн. Магьосникът не можеше да я нападне открито, но въпреки това думите ѝ трябваше да са внимателно претеглени, иначе двамата с Лотар загиваха.

— Гул’дан, ти ни спаси. Доведе ни в този нов свят. Не можем обаче да загърбим традициите си. Направиш ли го, губиш Ордата. Ти си нашият вожд. Знаем, че *фел* ти дава сила. Сега обаче е време да демонстрираш друг вид сила. Един вожд винаги поставя нуждите на народа си на първо място.

Неканени, спомените се завърнаха. Изправена пред Тария. Говореща с Дуротан. *Той ме освободи... и кланът му го обича. Племето е на първо място за него. Винаги. Той е силен вожд.*

Силните вождове трябва да заслужат доверието на клановете си.

Тария, която ѝ дава кинжала си. Гарона ѝ го връщаше в гърлото на съпруга ѝ.

Гневно тя пропъди образа на овдовялата кралица от мислите си и се фокусира върху Гул’дан. Беше права и той го знаеше. Погледът му се насочи към орка, който се бе обадил преди малко, след което се върна върху нея. Тя се насили да изръмжи, сякаш от нетърпение, след което добави:

— Ще убиваме човечи някой друг ден.

„Днес загубих толкова много. Лейн. Варис и Карос. Доверието на добри хора. Няма да ми отнемеш и Лотар. За да го направиш, първо ще трябва да минеш през мен.“

Лотар бе спрял и стоеше неподвижно от секундата, в която Гарона бе застанала между него и Гул’дан. В един момент, едновременно желан и ужасяващ, той се надяваше, че тя ще обясни, че не е предателка. Уви. Тя се бореше за живота му, това поне бе ясно. Причините, поради което го правеше обаче, бяха непроницаеми.

Орките, държащи грифона, го пуснаха. Лотар положи тялото на приятеля си напреки на гърба на животното, и в момента, в който се покатери до него, сякаш усети върху си болката на всички рани, които бе понесъл.

Грифонът полетя внимателно, сякаш беше наясно какъв товар носи на гърба си. Докато се издигаше в небесата, Лотар не се сдържа и хвърли последен поглед към Гарона.

Очите им се срещнаха. Не можа да разчете изражението ѝ. За негово облекчение, грифонът пое едно въздушно течение и яките му

криле ги отнесоха далеч от полесражението, далеч от Ордата, и далеч от зеленокожата, която бе държал в обятията си и в чиято искреност бе вярвал.

ГЛАВА 23

Кадгар се подаде през прозореца на странноприемницата и погледна пред прострелия се пред погледа му Стормуинд. Беше прекарал дълги часове в тази стая, но забил поглед в друго — книгите, задачите. Бе чел на свещи повече, отколкото на дневна светлина. Сега очите му се плъзнаха по сините покриви, великолепната каменна катедрала, като накрая се спряха върху статуята на Пазителя на Азерот.

Пост, който можеше да е негов, ако нещата се бяха стекли различно.

— Така е по-добре — стресна го един глас.

Кадгар подскочи от изненада и погледна нагоре, за да види Андуйн Лотар, който се подпираше на касата на вратата. Воинът се усмихна.

— Щеше да си ужасен Пазител.

Кадгар се засмя.

— Да спасяваш света не е работа за сам човек. Никога не е била.

С неочаквана топлота Лотар каза:

— Щях да ти помагам.

Затвори вратата зад себе си и издърпа изпод ризата си нещо, което след това хвърли на масата. Малък кинжал, изработен изключително прецизно, с обсипана със скъпоценни камъни дръжка.

Дъхът на Кадгар спря.

— Кинжалът на Гарона.

— Извадих го от врата на Лейн.

Невъзможно. Гарона никога не би направила подобно нещо. *Невъзможно.* Кадгар погледна острието, след това Лотар, а накрая категорично заяви:

— Трябва да има някакво обяснение.

— Да, има. Направила е своя избор.

Погледът в сините очи на Лотар беше леденостуден, но в ъгълчетата им се четеше повече болка, отколкото гняв.

Не. Кадгар не знаеше защо, но беше категорично убеден, че не е това обяснението.

— Не го вярвам.

Заклученията на Лотар бяха погрешни.

Накрая командирът каза само:

— Може би не сме я познавали толкова добре, колкото сме смятали.

След това кимна към кинжала и добави:

— Реших, че трябва да го знаеш.

След тези думи излезе от стаята. Кадгар погледна кинжала, подарен от кралицата на жената, в която бе вярвала и която по непонятни причини го бе забила в гърлото на съпруга ѝ.

Гледа го дълго, дълго време.

Дрехите на Тария бяха внимателно подбрани. Косата ѝ бе прибрана, а върху нея лежеше короната. Ружът по бузите ѝ скриваше преbledнялото лице, но нищо не можеше да отнеме болката от очите и изтощението от хлътналите ѝ страни.

Последният път, когато бе толкова пременена, бе денят на сватбата ѝ. Денят, в който официално влезе в живота и света на съпруга си. Искаше да сподели радостта си с всичките си поданици, както подобаваше на кралска особа. Сега, вече кралска особа, трябваше да се сбогува със съпруга си, който излизаше от живота ѝ, и това също трябваше да стане пред очите на хората. Както подобаваше на кралска особа.

Новината я бе съкрушила, особено когато разбра подробностите около смъртта му. Лотар ги бе споделил с неохота, защото въпреки всичко бе наясно, че като кралица и регент на бъдещия крал, тя трябва да знае горчивата истина.

Изпод клепачите ѝ потекоха сълзи, но тя ги изтри. Всички скърбяха с нея. Хората на Стормуинд обаче имаха нужда от силата ѝ, затова Тария щеше да я сподели с всички.

Хиляди хора се бяха събрали, цял океан от лица, обърнати към пристанището. Не се чува оации, когато се показва, за да ги поздрави. Тя не ги и очакваше.

Върху издигната погребална клада в средата лежеше Лейн. Мъжете ги погребваха. Кралете ги изгаряха. Край него бяха мечът и очуканият му щит.

Тария стоеше, изпънала гръб като някой от шомполите, с които джуджетата натъпкваха пушките си. Без никакво колебание крачеше към тялото на съпруга си. Жреците на Светлината внимателно го бяха измили, облекли в чисти дрехи, след което бяха излъскали бронята и му я бяха сложили. Великолепното му наметало бе изпрано, а раздраното и посеченото в битката — зашито. С брошка на врата, където е бил...

Тя преглътна, наведе се и целуна бледата му буза. Когато погледна смирената тълпа, тя видя — толкова различни лица. Търговци и бегълци. Гости от Лордерон и Кул Тирас. Лилавите роби на Кирин Тор. Имаше и представители на други раси, дошли да отдадат почитта си — елфи, джуджета, дори тук-таме се виждаха дребни гномски личица с натъжени очи.

Нямаше подготвена реч. Щеше да говори, каквото ѝ диктува сърцето, точно както го бе правил Лейн. Когато погледна морето от лица, тя разбра какво трябва да каже. Какво Лейн би пожелал да каже.

— За един град няма по-голяма чест от това, кралят му да се жертва в името на народа си — започна тя.

Дочуха се ридания и тя усети, как нещо стиска собственото ѝ гърло, но продължи:

— Тази саможертва обаче трябва да се спечели. Трябва да я заслужим! Всички вие сте се събрали тук с една цел. Да почетем паметта на един добър човек. Ако се обединяваме обаче само в скръбта си за кончината на добрите хора, какво говори това за нас?

Това дойде изневиделица за мнозина от присъстващите, които се заоглеждаха смутено. „Добре — помисли си тя. — Войната трябва да ни смуцава. Бегълците, жестокостта, страхът... всичко това *трябва* да ни смуцава.“

Продължи.

— Нима крал Лейн е грешал, когато е разчитал на вас?

Отговорът дойде светкавично. Един самотен глас извика:

— Не!

Едничката дума бе подета от мнозина. Към тях се заприсъединяваха още и още, на чиито лица се бе изписала страст, а от

очите им течаха сълзи. „Не — убеждаваха я хората, — крал Лейн не е сбъркал за нас.“

От нейните очи също потекоха сълзи, но това бяха сълзи от радост, щастие и гордост.

Сега вече я поздравяваха. Бяха готови. Кадгар, който си бе спечелил правото да стои редом с благородниците и военачалниците, се приближи до кладата. Почтително взе меч на Лейн и го понесе, положил го върху дланите си. Отиде до Андуйн Лотар, прегърнал през раменете осиротелите си племенници, и го подаде на Лъва на Азерот. Братът на кралицата и най-добрият приятел на съпруга ѝ. Тя знаеше, че го е взел, когато кралят е бил убит, и с него е съсякъл военачалника на Ордата. Редно беше сега да е негов. Измежду събралите се днес, само неговата мъка бе измерима с нейната. Той бе останал единственият член на побратимените трима. Единият се бе пожегвал, а другият се бе предал на тъмнината. Макар и върнал се от нея, не го бе сторил навреме.

— Ще отмъстим за него, господарке! — долетя вик.

— Поведи ни срещу орките, Лотар!

Този възглас бе подет и взе да набира сила. След малко премина в една-единствена дума, скандирана като заклинание:

— Лотар! Лотар! Лотар!

Лотар се загледа в меч толкова дълго, че Тария си помисли, че може и да откаже, да отхвърли бремето да защитава кралството на стария си приятел. Притесненията ѝ бяха безпочвени. Лотар сграбчи дръжката и се приближи, готов да застане до нея и срещу всичко, което може да излезе срещу тях. Насочи погледа си към хората и вдигна меч, сякаш готов да посече дори самите небеса в защита на Стормуинд.

Не. Не само Стормуинд. Вече не.

— За Азерот! — изрева той. — За Азерот... и за Съюза!

Тълпата поде призива. Всички войници вдигнаха мечове в поздрав на командира си и сякаш самите камъни заечаха: *За Азерот и за Съюза!*

„Нима бе само преди няколко дни?“ — мислеше си Вариан Рин, докато гледаше разпилените си войничета играчки, мислейки си за

деня, когато се бе промъкнал в тронната зала, за да си поиграе с тях. Сякаш беше преди векове. Играта с войничета вече не изглеждаше толкова важна след събитията, в които истински воители бяха променили живота му. Погледът на тъмните му очи попадна на една фигурка, катурнала се на една страна — малък крал на жребеца си, с шлем, изобразяващ лъвска глава, размахал великолепен, ръчно оцветен метален меч.

Под мишниците му се мушнаха ръце, които го повдигнаха и сложиха да седне на трона на Стормуинд, покрит с мека бяла кожа, която да го предпазва от ледения мрамор. Вариан потръпна въпреки това. Скръбта му бе още прясна, а той никога досега през краткия си живот не се бе сблъсквал с нещо толкова всепоглъщащо и мъчително. Тесните му гърди потрепваха при всяко вдишване. Допреди малко си бе изплакал очите. Никой не му беше казал, че не трябва да го прави.

Погледна Кадгар с очи, все още плувнали в сълзи. Младият магьосник се усмихна тъжно, но искрено.

— Един ден ще си крал — каза той. — Това ще е твоето място, когато станеш достатъчно голям. Никога обаче не мисли, че си сам. Имаш чичо си Лотар, имаш майка си, имаш мен и целия Съюз зад себе си.

След кратка пауза той продължи:

— Баща ти направи всичко това заради теб.

Вариан преглътна. Мъката все още беше тук, но думите на магьосника по някакъв начин я притъпиха. Заклати крачетата. Спомни си колко често татко му седеше тук и раздаваше справедливост, обсъждаше стратегии. Сълзите отново взеха да напират в очите му.

Кадгар забеляза това, отстъпи назад и протегна ръка.

— Ела — започна той. — Късно е и майка ти сигурно вече се чуди къде си.

Вариан пое ръката му, слезе от прекомерно големия трон и мина покрай приседналите златни лъвовете. Насред пътя към вратата се спря и погледна назад. Втурна се обратно към войничетата и се зарови в тях, явно търсейки някое конкретно.

Внимателно и изпълнен с уважение, принц Вариан Рин, бъдещият крал на Стормуинд, вдигна фигурката на крал Лейн, след което я постави обратно. Този път не паднал, а гордо изправен.

Както винаги бе стоял баща му.

* * *

Война.

Не битка, не поредица от схватки, не отделна мисия или кампания. Война. Решителна, продължителна, брутална и жестока.

Този път обаче хората на Стормуинд не бяха сами. Легионите не бяха няколко, а цяла армия, осветена с кръвта на героична саможертва, сплотена от историите на тези, оцелели след ужасите, на които бяха станали свидетели. Човешките кралства — обединените Стормуинд, Кул Тирас и Лордерон, може и да носеха различни униформи, но крачеха под общо знаме. Благородници и новобранци, старци и едва повдигащи мечовете момчета. Мъже и жени. А покрай тях маршируваха намръщени и целеустремени джуджета, донесли своите оръжия и инат. Лицата на някои от другите раси бяха малки и детински, а на други открити и достолепни.

Всички обаче бяха прашни, потни и с печата на решителността върху себе си.

Армията спря.

Пред тях се извисяваше крепост. Очертанията ѝ не бяха прави като на човешка постройка, нито функционални като на джуджешка. Отсъстваха елегантните извивки на елфските замъци. Беше от кости и желязо, стомана и остри ъгли, които служеха само за една цел, и отразяваха същността на обитателите ѝ.

Крепостта на орките.

Онзи, когото зовяха Гул'дан, гледаше напред. Зелено чудовище, подпряло се на жезъла си. Под него се вълнуваше море от зелена и кафява кожа, от оръжия, ярост и жажда за кръв.

До него стоеше оркът, новият военачалник на Ордата, бившата негова робиня, Гарона Халфоркен. Макар с броня и копие, единствено тя сред цялата Орда не жадуваше за кръв, не плюеше срещу врага, нито дори гледаше към приближаващата се армия. Погледът ѝ бе насочен към далечината, мислите ѝ не бяха в настоящето, а в миналото, което се бе случило, и бъдещето, което можеше да се случи.

ЕПИЛОГ

Реката течеше бавно и спокойно. Много неща се бяха носили по вълните ѝ през вековете. Листенца от цветя, откъснати от млади влюбени. Листата на дървета, оплакващи отминалото лято. Клонки, дрехи, кръв и тела. За нея нямаше значение какво плава по водите ѝ.

Сега по нея плаваше кошница. И преди бе носила такива, но никога с подобен товар.

Вятърът въздъхна и побутна малкия кораб. Може и да беше прошепнал някаква мъдрост, стига някой да имаше уши да я чуе, и мъдрост да я разбере.

„Ще пътуваш надалеч, малки ми Го'ел — прошепна вятърът, който не беше вятър. — Моят свят вече го няма и сега този е твой дом. Вземи го. Направи го дом на орките и не позволявай на нищо да застава на пътя ти. Ти си син на Дуротан и Драка... пореден член на династията племенни вождове. Народът ни има нужда от водач... повече от всякога.“

Зеленокожото дете, увито в синьо-бял плат, бе единствено по рода си на този свят. На, който и да е свят. Малко и беззащитно като всяко бебе, то се нуждаеше от неща, които реката, колкото и нежно да го носеше, не можеше да му даде.

Тя спазва обещанието си и спаси малкото чудо. Течението закачи кошницата на влакното на една от въдиците покрай брега и сладкият звук на звънчето ѝ обяви края на пътуването. Дочуха се стъпки, приближаваха, камъчетата по брега хрущяха.

— Командире — разнесе се глас. — Елате да видите това!

Кошницата се издигна към лице, което напрегнато се взря вътре. Бебето се обърка. Това не бе лице, което познаваше. Дори не приличаше на лицата, които познаваше. Затова направи това, което инстинктите му подсказаха.

Намръщи се, пое дълбоко въздух и предизвикателно извика.

ЗНАЧЕНИЕ НА ИМЕНАТА НА КЛАНОВЕТЕ, МЕСТНОСТИТЕ, ВЪЛЦИТЕ, КОНЕТЕ И ОРЪЖИЯТА В КНИГАТА

Стормуинд (столицата на хората) — Буреносният вятър

Айрънфордж (столицата на джуджетата) — Желязната
ковачница

Фростулф (клан) — Ледените вълци

Ред Уокърс (клан) — Кървавите пътешественици

Уорсонг (клан) — Бойна песен

Лафинг Скъл (клан) — Смеещият се череп

Блекрок (клан) — Черната скала

Блийдинг Холоу (клан) — Кървящата котловина

Грейтфадър (планина) — Великият отец

Фростфайър (възвишения) — Леденият огън

Блек Морас (блато) — Черното тресавище

Дедуинд (проход) — Мъртвешки вятър

Редридж (планини) — Червено било

Тъндърстрайк (копието на Дуротан) — Гръмотевичният удар

Севър (брадвата на Дуротан) — Осакатяващият

Думхамър (чукът на Оргрим) — Чукът на гибелта

Шарптут (вълкът на Дуротан) — Острият зъб

Айс (вълкът на Драка) — Лед

Релайънт (конят на Лотар) — Уверен

Блекхенд (вожд на клана Блекрок) — Черната ръка

Хелскрийм (вожд на клана Уорсонг) — Адският писък

Магни Бронзбиърд (крал на джуджетата) — Магни Бронзовата

Брада

Айрънбиърд — Желязната Брада

БЛАГОДАРНОСТИ

На това му се вика приключение! Искам да благодаря на толкова много хора, че не знам откъде да започна.

Винаги на първо място — Крис Метцен, който ми повери не само предишните превъплъщения на Дуротан и Драка, но и много други книги. На актьорите, които съживиха тях и безчет още други герои. На режисьора Дънкан Джоунс, който е и сред най-отдадените фенове, и накрая на всекиго, отделил от времето си да ми напише колко много харесва творбите ми.

Благодаря ви, че ми се доверихте. Нека мечовете ви никога не губят остротата си!

За Азерот!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.